

NE VORBEȘTE
PĂRINTELE
CLEOPA
3

NE VORBEȘTE
PĂRINTELE CLEOPA

3

Cu binecuvântarea P.S.

EFTIMIE

Episcopul Romanului

Ediție îngrijită de
Arhimandrit Ioanichie Bălan

Ediția a II-a

MĂNĂSTIREA SIHĂSTRIA
2004

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CLEOPA ILIE, ARHIMANDRIT

Ne vorbește Părintele Cleopa / Arhim. Cleopa Ilie. -
Ed. a 2-a. - Vânători-Neamț : Mănăstirea Sihăstria, 2001
13 vol.

ISBN 973-86836-2-9

Vol. 3. - 2004. - ISBN 973-86895-9-7

281.95(047.53)

CUVÂNT ÎNAINTE

Cu harul și binecuvântarea Bunului Dumnezeu, prin osteneala Prea Cuviosului Arhimandrit Ioanichie Bălan, se oferă marelui public și în special preoților și credincioșilor ortodocși, cel de al treilea volum **Ne vorbește Părintele Cleopa.**

Crescând în duh de sihăstrie, înzestrat cu inteligență și memorie iluminată de Duhul Sfânt, Părintele Cleopa constituie un izvor care, mai bine de jumătate de veac, a adăpat sufletele însetate după Dumnezeu, cu slovele Sfintei Scripturi, cu învățături din scrierile Sfinților Părinți, cu sfaturi și îndemnuri părintești, fiind cel mai mare duhovnic al timpului nostru, care, asemenea unei pietre prețioase, strălucește în cununa de glorie a Bisericii Ortodoxe Române.

Părintele Cleopa a pășit, a îngenunchiat, s-a rugat și a sărutat urnele pașilor Mântuitorului de la Iocurile Sfinte; s-a desăvârșit în duhovnicie și în viața de sihăstrie, culegând cele mai frumoase flori ale spiritualității și trăirii ortodoxe de pe Muntele Athos; a dialogat și a oferit sfaturi duhovnicești, ierarhilor și preoților, marilor teologi ortodocși și celor ce aparțineau diferitelor culte, pelerinilor din toate colțurile lumii și, mai ales, mulțimilor de credincioși adunați zi de zi de pe toate plaiurile pământului nostru românesc, la Mănăstirea Sihăstria.

Părintele Arhimandrit Cleopa Ilie are un orizont larg și variat de cunoștințe, așa cum sunt reflectate în

acest volum în care tratează teme dogmatice: despre credință și dragostea de Dumnezeu, despre cinstirea Maicii Domnului și succesiunea apostolică.

Ca mare duhovnic, Cuvioșia Sa oferă cititorilor sfaturi și istorioare diferite, precum și îndrumări privind postul și spovedania.

Autorul este un iscusit apologet și un mare luptător pentru apărarea credinței ortodoxe, fapt consemnat în această lucrare prin dialogul purtat cu adepți ai sectei „Martorii lui Iehova”, cu cei ai cultului penticostal și ai diferitelor culte neoprotestante, reliefând cu competență și autoritate diferențele dintre învățătura Bisericii Ortodoxe și cea Romano-Catolică. Încoronarea acestei lucrări o constituie îndrumarea de modul cum trebuie să citim și să interpretăm Sfânta Scriptură, izvor al relevanței dumnezeiești.

Cititorii adresează prin noi un cuvânt de mulțumire și aleasă recunoștință atât autorului, cât și ostenitorului în persoana Prea Cuviosului Arhimandrit Ioanichie Bălan, care a strâns aceste comori în dialog cu octogenarul Părinte Cleopa în cele trei volume, le-a sintetizat și s-a îngrijit de tipărirea lor, oferind marelui public acest tezaur al spiritualității și trăirii noastre ortodoxe.

Binecuvântăm cu arhierească binecuvântare atât autorii, cât și cititorii acestei lucrări.

20 iulie 1996

IOACHIM
EPISCOP AL EPARHIEI HUȘILOR

DESPRE CREDINȚĂ

Noi, dintru începutul plămădirii acestui neam, așa ne știm, români și creștini ortodocși. Așa ne-am născut și avem datoria să păstrăm curat și deplin ce am moștenit de la străbuni, ca de la Dumnezeu. Dar noi, obște ortodoxă română, să nu uităm niciodată evlavia, râvna și jertfa domnitorilor, strămoșilor și părinților noștri, cu care ei au apărat de-a lungul aproape a două mii de ani, patria și această credință care le-au fost date drept sfântă moștenire de la Domnul nostru Iisus Hristos, prin Duhul Sfânt, în Biserica Sa dreptmăritoare.

Nu vrem să stricăm liniștea nimănui în cele ale conștiinței, dar nici nu vrem a ne depărta și a părăsi moștenirea străbună în care noi simțim că stă unitatea adâncă a neamului nostru.

Pentru noi, patria și Ortodoxia sunt „grădina Raiului” dată nouă de Dumnezeu, ca să „lucrăm în ea și să o păzim” (Facere 2, 15) cu sfințenie.

Să știți că nu toată credința în Dumnezeu este bună. Auzi ce spune marele Apostol Pavel: *Fiule Timotei, sfătuiește pe creștini să fie sănătoși în credință*. Poate să creadă cineva în Dumnezeu și credința lui să nu-i aducă nici un folos, dacă nu crede cum mărturisește Biserica, adică credința adevărată ortodoxă. Și dracii cred în Dumnezeu! Nu spune Apostolul Iacob (cap. 2, 19) *că și demonii cred și se cutremură?* Dar ce le folosește diavolilor credința, dacă ei nu fac voia lui Dumnezeu?

Primul fel de credință este **credința dreaptă**, adică **ortodoxă**, singura care este lucrătoare și mântuitoare.

Apoi este **credința schismatică**. Schismatici sunt acei cu stilul vechi de la noi. Ei au credință ortodoxă, exact ca noi, dar, fiindcă nu ascultă de Biserică, se numesc dezbinați de Biserică. Sunt afurisiți de Biserică până vin și se întorc înapoi, să asculte de Sfântul Sinod.

Credința schismatică este și **credința catolică**, care înseamnă universală, dar nu mai este dreaptă, adică ortodoxă, căci au schimbat unele dogme stabilite de Sfinții Apostoli și Sfinții Părinți la cele șapte Sinoade Ecumenice. Din această cauză ei s-au rupt de credință și crezul ortodox și cred în papa.

Apoi este **credința eretică**. Și sectarii cred, dar asta este credință eretică. Dacă cineva strâmbă credința ortodoxă, ea nu mai este dreaptă și nu-i plăcută lui Dumnezeu. Că marele Apostol Pavel spune așa: *Pace peste cei ce vor umbla cu dreptarul acesta* – adică cu dreapta credință – *și peste toți aleșii lui Dumnezeu*. Și iar zice: *Fiule Timotei, luptă-te cu un bun ostaș al lui Iisus Hristos, că cine nu se luptă după lege, nu se încununază* (II Timotei 2, 5).

Deci este o luptă și o credință lucrătoare, când se face după legea lui Dumnezeu. Aceasta este credința dreaptă. Iar dacă nu-i credința dreaptă, aceea este credință eretică sau schismatică sau strâmbă, adică cu abatere de la dreapta credință, ortodoxă.

Protestanții zic „Sola Fide”, mântuirea numai prin credință. „Omul se mântuiește numai prin

credință, fără fapte”, zic ei. Oare nu auzi ce spune Apostolul Iacob? *Credința fără fapte este moartă*, (cap. 2, 20), *precum și faptele fără credință*. Deci credința care nu este unită cu faptele bune nu este mântuitoare; că și diavolii cred, dar nu fac voia lui Dumnezeu.

Ați auzit ce spune marele Apostol Pavel? **Acea credință este mântuitoare, care se lucrează prin dragoste. Credință cunoscătoare au și dracii, iar credința lucrătoare o au numai creștinii cei buni.** Credința care este împodobită și îmbrăcată cu faptele bune este credință lucrătoare, care aduce mântuire sufletului. Numai credința care se lucrează prin dragoste, numită credință ortodoxă lucrătoare, îl poate mântui pe om.

Deci să nu vă înșelați cu ideile sectarilor, care vin din sânul Bisericii Protestante, care zic că numai credința, adică „Sola Fide”, ajunge pentru mântuire, și că pot să-și facă de cap, că n-au nevoie de sfat. Sau „Sola Grația”, care înseamnă mântuirea prin har. Nu este adevărat!

A zis Apostolul: *În dar suntem mântuiți*. Da. Dar același Apostol care a zis aceasta, a spus și: *Toți vom sta înaintea divanului lui Iisus Hristos, ca să luăm fiecare după cum a lucrat, după faptele lui*. Ai auzit că cere fapte?

Și Mântuitorul spune în Evanghelie: *Când va ședea Fiul Omului pe scaunul slavei Sale... și va răsplăti fiecăruia după faptele lui; și în psalmul 61 zice: Că Tu vei răsplăti fiecăruia după faptele lui*. Auzi ce le spune lor Hristos? *Toată fapta bună sau*

rea o va trage Dumnezeu la judecată. Și în multe părți ale Scripturii veți găsi aceasta. Deci numai credința dreaptă este mântuitoare, dacă este unită cu faptele.

Auzi ce spune Sfântul Apostol Iacob: *Dacă ar veni cineva la voi și ar fi goi și lipsiți de hrana cea de toate zilele și v-ar cere ajutor, și le-ai zice: Du-te, frate! Mergi în pace! Dumnezeu să te hrănească; Dumnezeu să te facă sănătos, Dumnezeu să te primească, dar nu i-ai dat nimic, care ar fi folosul?* (Iacob 2, 14-17). Ferească Dumnezeu! Dumnezeu putea să-l miluiască fără să-l trimită la tine. Dar l-a trimis la tine să vadă dragostea ta; să vadă credința ta, că tu vrei să-l ajuți, să-l hrănești, să-l primești ca pe un străin în casa ta și să-l adapi.

Deci credința ortodoxă unită cu fapta bună este credință mântuitoare. Iar acea credință în care nu-ți pasă de durerea aproapelui tău, este credință stearpă, nelucrătoare și nu aduce mântuire, căci *credința fără fapte este moartă.*

Credința mozaică este credința evreilor primită prin proorocul Moise. Ei nu cred în Iisus Hristos, Mântuitorul lumii, refuzând Legea Nouă adusă de El și de aceea prigonesc pe creștini.

Altă credință este **credința păgână**, a celor ce nu cred în adevăratul Dumnezeu. Cele mai mari religii păgâne sunt: mahomedanismul, budismul, brahmanismul, parsismul, hinduismul, șintoismul etc. Ei se închină la alți dumnezei, care sunt idoli sau diavoli. Ce zice psalmistul David? *Idolii păgânilor sunt argint și aur, lucruri făcute de mâini omenești;*

gură au și nu vor grăi... și celelalte. Deci cine crede în alți dumnezei și nu se închină Dumnezeului Celui în Treime, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, Dumnezeu Care a făcut cerul și pământul, acela are credință păgână.

Credința creștină poate fi uneori superstițioasă, alteori fanatică. Oamenii care cred în vrăjitorii, în descântece, în vise, în vedenii și alte năluciri, aceștia sunt oameni superstițioși și au credință bolnavă sau stricată.

N-ai văzut ce spune la Cartea înțelepciunii lui Isus, fiul lui Sirah, la capitolul 34? *Precum este cel ce aleargă după vânt și vrea să prindă umbra sa, așa este omul care crede în vise. Că pe mulți visele i-au înșelat și au căzut cei care au nădăjduit în vise. Cel ce crede în vise este asemenea celui ce merge la vrăjitori.*

Credința fanatică. Dar ce este credința fanatică? Este credința care urăște pe alții în numele lui Dumnezeu și nu are la bază dreapta socoteală. Are un elan în toate: postește prea mult, se nevoiește prea mult, o ia strașnic cu postul, cu milostenia, cu lepădarea de sine, cu metaniile și n-are un bilanț, n-are o dreaptă socoteală. Vorba proverbului: „N-o lua lată, că rămâne negrăpată!”

Credința fanatică știi cum este? Cum ai încărca o mașină cu fel de fel de bunătăți și pe urmă i-ai da drumul la o vale mare fără frână. Se duce și unde ajunge se răstoarnă. Gata! Așa-i credința fanatică.

Nu așa! Toată fapta bună trebuie s-o conducă dreapta credință în Iisus Hristos și dreapta socoteală

sau cumpăna dreaptă. Dumnezeuiasca Scriptură zice: „Nu te abate nici la dreapta, nici la stânga. Calea de mijloc este cale împărătească”. Deci este o credință care nu are echilibru; o credință fără dreaptă socoteală se numește fanatică. O ia într-o parte și mai încolo se răstoarnă.

ISTORIOARĂ DESPRE CREDINȚA LUCRĂTOARE

Acum, după ce-am vorbit de felul credințelor, credința dreaptă și lucrătoare, credința păgână, credința eretică, credința bigotă – adică bolnavă – și la urmă despre credința fanatică, am să vă vorbesc despre dovada unei credințe lucrătoare.

Era un argintar în Constantinopol, care făcea ceasuri, inele, brățări și lucruri la sfânta biserică: potire, Evanghelii, discuri, vase pentru Sfânta Masă, orice. Și era foarte credincios. El avea o vorbă: „Mare-i Dumnezeu!” Dar femeia lui îl ocăra că prea des zicea așa. El, la orice cuvânt, zicea: „Mare-i Dumnezeu!” Unul dacă îi spunea ceva, el zicea: „Da, măi creștine, că mare-i Dumnezeu!” Altul îi spunea că o să pătească ceva, el zicea: „Nu-i nimic, că mare-i Dumnezeu!” Unul îl lăuda, iar el zicea: „Mare-i Dumnezeu!” Altul îl ocăra, iar el zicea: „Nu-i nimic, că mare-i Dumnezeu!” Atât de des zicea cuvântul acesta, încât toți ziceau: „Hai la argintarul cela care zice că mare-i Dumnezeu”. Și veneau foarte mulți la el.

„Frate, să-mi faci un inel”. „Fac, frate, că mare-i Dumnezeu!” „Îmi spoiești un potir?” „Spoiesc, că mare-i Dumnezeu!” „Ai să-mi îmbraci o Evanghelie?” „Îmbrac, că mare-i Dumnezeu!”; „Îmi faci o brățară?” „Fac, frate, că mare-i Dumnezeu!”

A auzit și împăratul Leon cel înțelept – că era pe timpul lui – că este un argintar care la tot cuvântul zice: „Mare-i Dumnezeu”. Și a zis: „Am să-l ispitesc eu, să vedem dacă zice din credință sau s-a obișnuit să zică așa!” Împăratul s-a deghizat, s-a îmbrăcat civil și s-a dus la acest argintar cu un inel foarte scump. La inel avea o piatră, care se cheamă „piatra ostrelului”, cea mai scumpă piatră, care foarte greu se găsește. Este un peștișor mititel care stă lipit de fundul oceanului și are un singur ochi în spate.

Cât de greu se găsește acest peștișor! Dar în el se găsește această piatră numită „ostrel”. Cât îl caută scafandrii și marinarii! „Măi, dacă găsim o piatră de ostrel, cumpărăm atâtea palate!” Atât este de scumpă. Ei, un împărat merita să aibă o piatră de ostrel. De unde o fi primit-o el moștenire! Și piatra era mărișoară și pusă la inel.

Se duce împăratul deghizat la acest argintar:

- Bună ziua, meștere!
- Bună ziua, frate, că mare-i Dumnezeu!
- Poți să-mi repari un inel?
- Repar, domnule, că mare-i Dumnezeu! Unde-i inelul?
- Uite, este împachetat aici!
- Pune-l acolo, domnule, pe raft, că mai sunt niște inele!

– Bagă de seamă, că inelul meu are o piatră scumpă!

Dar împăratul luase piatra.

– Lasă-l, domnule, că mare-i Dumnezeu! Pune-l în cutia aceea!

Nici nu s-a uitat la el, că era foarte ocupat.

– Măi, dar ia seama, să nu lipsească piatra mea! Am o piatră scumpă.

Dar nu i-a spus ce fel de piatră are.

– Frate, nu lipsește, că mare-i Dumnezeu!

– Când să vin? Când este gata inelul?

– Să vii după opt zile! Că mai am de lucru niște Sfinte Vase și am să curăț și inelele acelea, că sunt mai multe adunate.

– Dar atunci este gata?

– Gata, domnule, că mare-i Dumnezeu!

– Bună ziua!

– Bună ziua, că mare-i Dumnezeu!

Dar împăratul luase piatra de la inel și, cum Constantinopolul era pe malul mării, a aruncat piatra în mare. Ce-a zis: „O pierd! Dar să vedem, aceluia care zice că mare-i Dumnezeu, i-o scoate Dumnezeu din mare?” Și a azvârlit-o în mare.

După opt zile vine la dânsul împăratul, tot deghizat.

– Mă cunoști, frate?

– Te cunosc, domnule, că mare-i Dumnezeu!

Mi-ai dat un inel la reparat.

– Dar l-ai reparat?

– Da!

– Dar piatra o mai are?

– Domnule, zice argintarul, eu am reparat inelul, dar n-am găsit piatră la el!

– Oho! Tu știi cu cine vorbești? Eu sunt împăratul Leon!

Și-a dat la o parte hainele și îi arată insignele împărătești.

– Și ce dacă ești împăratul?

– Dacă nu-mi dai piatra, capul jos!

– Nu-i nimica, măria ta, că mare-i Dumnezeu!

– Nu că mare-i Dumnezeu! Ți-arăt eu ție cât este de mare! Dacă nu-mi pui piatra la inel în trei zile, te execut.

– Măria ta, dacă mă lași trei zile, mare-i Dumnezeu, cred că ți-o pun!

Dar de unde să pui tu o piatră ca aceea? Te văd eu! Uite ai trei zile și în trei zile pui înapoi piatra!

Dar femeia a început a plânge:

– Vai de mine, ai pierdut piatra de la inelul împăratului!

– Măi, femeie, taci din gură, că mare-i Dumnezeu!

– Măi, omule, zice ea, păi împăratul peste trei zile îți taie capul! Dar îmi va tăia și mie capul și la toți! Auzi că a avut o piatră scumpă, de ostrel.

– Femeie, taci din gură, că mare-i Dumnezeu!

– Ia uite-l, măi, ce spune!

Și a început a-l ocări, dar el avea credință în Dumnezeu. Femeia fiind amărâtă în ziua aceea, s-a dus și ea la piață să cumpere niște pește și se gândea: „Vai de mine, de-acum îi taie capul! Dacă a fost

împăratul! Și auzi ce piatră scumpă a avut?" Copiii tot la fel ziceau:

– Vai de noi, tăticule!

– Măi băieți, mare-i Dumnezeu! Vedeți-vă de treabă.

Când vine femeia acasă – avea pești mari, a cumpărat din piață – și când junghie primul pește, în stomacul lui găsește o pietricică, dar ea nu cunoștea. Frumoasă, foarte tare strălucea.

– Ia vezi, măi bărbate, ce-i asta? Când am tăiat peștele am găsit-o aici.

Se uită el la ea.

– Ei, femeie, asta-i piatra de la inelul împăratului! Ți-am spus eu că mare-i Dumnezeu!

– Ce vorbești?

– Ia să ți-o spăl eu acum. Și când o pus-o, s-a potrivit de minune. Ehei, lasă că i-o curăț eu bine și i-o pun! Taci din gură! Vezi că-i mare Dumnezeu?

El ia inelul, îl curăță bine, curăță și piatra și i-o pune la loc. Împăratul vine la trei zile, de data asta înbrăcat în uniformă.

– Mă cunoști?

– Te cunosc, măria ta, că mare-i Dumnezeu!

– Gata-i inelul?

– Gata, măria ta, că mare-i Dumnezeu!

– Piatra ai pus-o?

– Am pus-o, măria ta, că mare-i Dumnezeu!

– Te văd eu cât îi de mare! Adu inelul înapoi!

Vine împăratul și când se uită la inel, se uită bine, îl întoarce pe toate fețele și zice:

– Măi omule, dacă piatra asta am scos-o eu de aici și am aruncat-o în mare și o văd aici înapoi, cu adevărat zic și eu că mare-i Dumnezeu! Cum ai găsit-o? Cine ți-a adus-o? Unde s-a putut găsi o piatră de asta, cât o împărăție de scumpă?

– Măria ta, mare-i Dumnezeu! Uite femeia a adus pește de la piață și a găsit-o în stomacul unui pește.

Atunci împăratul a zis:

– De azi înainte ești sfetnicul meu și te țin lângă mine toată viața, că am cunoscut că tu nu zici „mare-i Dumnezeu” numai din gură. Tu, când zici cuvântul acesta, îl zici din adâncul inimii și ai credință cu adevărat lucrătoare în Dumnezeu, credință statornică și neclintită în puterea lui Dumnezeu. Tu ai o credință așa de tare, încât la toate reușești că Dumnezeu este cu tine, că tu nu zici numai cu limba, ci crezi din inimă. Ești adevărat credincios.

Din ziua aceea l-a luat sfetnic la palat. Și așa, acel argintar, cu credința lui că „mare-i Dumnezeu”, l-a făcut Dumnezeu mare pe pământ și sigur că și în cer, după moartea lui.

DESPRE DRAGOSTEA DE DUMNEZEU

Înțelepciunea are două capete, după Sfinții Părinți. La capătul de jos stă frica de Dumnezeu, iar la capătul de sus stă dragostea de Dumnezeu. Toată fapta bună se începe cu frica de Dumnezeu și se

termină în dragostea de Dumnezeu, că dragostea este legătura desăvârșirii, treapta cea mai înaltă a virtuții.

În drumul acesta, de la frica de Dumnezeu până la dragostea de Dumnezeu, multe ispite și scârbe avem în lumea asta. Dar, având frică de Dumnezeu, ne păzim de păcate, ne păzim cu limba și cu mintea de gânduri și înaintăm mereu cu frica de Dumnezeu, lucrând faptele bune. Însă înaintăm cu osteneală.

Ca să postesc, trebuie să mă lupt; ca să dorm puțin, trebuie să mă lupt; ca să rabd un necaz, trebuie să mă lupt; ca să rabd o ocară, o batjocură de la cineva, trebuie să mă lupt; ca să rabd o boală, trebuie să mă lupt; ca să rabd sărăcia, trebuie să mă lupt. Ca să rabd o asuprire din partea cuiva, o nedreptate, o durere, la toate trebuie răbdare multă, cum zice Apostolul Pavel: *În lupta aceasta grea și mare, avem nevoie de răbdare.*

Câtă vreme ne însoțește frica de Dumnezeu, noi facem fapte bune, dar nu fără osteneală. Cu multă răbdare lucrând la poruncile lui Hristos, ne trebuie răbdare; iar când a câștigat omul dragostea lui Hristos nu mai suferă osteneală. Nu mai știe ce este aceea osteneală, cum zice Sfântul Apostol Pavel: *Știu și a flămânzi, știu și a mă sătura.*

Când a câștigat omul dragostea desăvârșită în Dumnezeu, este ceea ce spune Apostolul: *Roada Duhului este: dragostea, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, blândețea și celelalte.* Are roadele Duhului Sfânt și, având dragostea de Dumnezeu, pe toate le are ușoare. Și a posti, postește ușor; și a răbda ocară; și a răbda mucenicia; și a răbda chinuri și sărăcie; și a

răbda orice greutate în lumea aceasta, lui îi vine ușor; că dragostea nu știe de osteneală, că dragostea niciodată nu cade, cum zice Apostolul.

O mică scânteie din dragostea lui Dumnezeu îl face pe om să călătorească în lumea aceasta foarte ușor și să dobândească toate virtuțile. După ce a câștigat dragostea lui Dumnezeu, nu știe osteneală și nu știe ce-i acela necaz. Toate le rabdă, toate le suferă, la toate are nădejde, toate le crede foarte ușor. Dar până câștigă dragostea, se luptă cu frica lui Dumnezeu.

Din început face fapta bună din frică de Dumnezeu și la sfârșit, spre desăvârșire, face fapta bună din dragoste de Dumnezeu. Auzi ce spune Sfântul Maxim Mărturisitorul în Filocalie: **Cel ce a ajuns să fie desăvârșit în iubire, a ajuns culmea nepătimirii.** Cine s-a atins de dragostea lui Dumnezeu desăvârșit, a ajuns la culmea nepătimirii; a ajuns cel mai desăvârșit om din lume.

Dar Bunul Dumnezeu ne însoțește cu dragostea Lui și pe drumul acesta al mântuirii, când călătorim cu frica Lui. El ne lasă dragostea Lui în inima noastră puțin. Acum îl iubim pe Dumnezeu, apoi mai puțin, apoi deloc, acum iubim lumea, acum iubim trupul, acum iubim slava veacului de acum. Ai văzut, *pofta inimii, pofta ochilor și trufia vieții*, cum spune Sfântul Ioan Evanghelistul.

Când se biruiește omul din parte, fiind în luptă continuu, biruințele și căderile se repetă mereu în viața noastră, câtă vreme călătorim cu frica lui Dumnezeu. Iar când a ajuns omul la dragostea lui Dumnezeu și este totdeauna pe poziția faptei bune, o

face ușor, nu știe osteneală, nu știe îndoială, nu știe nimic. Ajunge ca marele Apostol Pavel, care zice: *Ce ne va despărți pe noi de dragostea lui Dumnezeu? Necazul sau supărarea sau răbdarea sau mucenicia. Că sunt încredințat că nici veacul de acum, nici stăpâniile, nici puterile, nici domniile, nici nimic nu ne va despărți pe noi de dragostea lui Dumnezeu.*

Acum trăia Hristos în el și era încredințat că nimic nu-l desparte de dragostea lui Dumnezeu. Și spunea el: *Acum nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și toate le biruiesc prin Hristos. Cel ce mă întărește.* Ba încă a îndrăznit să zică și mai mult: *Așadar, noi avem mintea lui Hristos.* Cum să nu aibă mintea lui Hristos, dacă trăia Hristos în el? Când ajunge omul într-o așa treaptă a desăvârșirii, nu mai trăiește el, ci Hristos trăiește în el.

DESPRE VISE ȘI VEDENII FALSE

Dacă vei crede într-o vedenie falsă, apoi diavolul în vis te va învăța „proorocii”. Diavolii spun lucruri care o să se întâmple peste o lună, peste două sau peste trei luni. Sunt draci care ghicesc viitorul. Și tu spui: „Măi, sunt adevărate! Păi, ce-am visat eu săptămâna trecută, s-a adevărit acum!” Aceștia sunt draci vrăjitoarești, care știu viitorul.

Dar ai să-mi spui: „Părinte, dar în Scriptură spune că a visat Iosif, a visat Daniil, a visat cutare...”. Da. Sunt și vise de la Dumnezeu. Dar acestea sunt foarte rare în viața omului și nu le poate înțelege

omul, dacă nu vine lângă el unul care are darul deslușirii duhurilor. Duhul este unul, cum spune marele Apostol Pavel la I Corinteni 12, însă darurile sunt împărțite.

Ați auzit că este: *Duhul înțelepciunii. duhul cunoștinței, duhul temerii de Dumnezeu, duhul înțelegerii...* Auzi ce spune darul deslușirii duhurilor. Și Sfântul Ioan Evanghelistul spune: *Fiule, ispitiți duhurile, că nu toate sunt de la Dumnezeu.*

Dacă marele prooroc Daniil, bărbatul doririlor, nu înțelegea vedeniile, auzi ce spune Scriptura: A dat ordin Dumnezeu Arhanghelului Gavriil, zicând: *Gavriile, fă în somnul lui Daniil să înțeleagă vedenia.* Le vedea și nu înțelegea. Deci de aici să ținem minte, că nu tot cel ce vede o vedenie sau un vis îl înțelege, până nu are darul deslușirii.

Sunt și vise de la draci numiți arhiconi. Aceștia știu pe de rost toată Sfânta Scriptură. Îți spun proorocii pe care le găsești în Biblie. Pe urmă sunt draci care se cheamă vrăjitori. Aceștia ajută la vrăjitori, la fermecători, la descântători și amăgesc pe om, să i se pară că s-a făcut sănătos de acolo. De aceea Sfântul Ioan Scărarul zice: *Cela ce tuturor vedeniilor și tuturor viselor nu crede, filosof duhovnicesc este.*

Să nu credeți în vise! Să nu credeți în vedenii! Dacă crezi în vise și ai venit la mine să te spovedesc, eu te opresc direct trei ani de Sfânta Împărtășanie. Cine ți-a spus ție să crezi în vise? Nu auzi ce spune Sfânta Scriptură? Ia caută în Cartea Înțelepciunii lui Isus, fiul lui Sirah, la capitolul 34: *Precum este cel ce*

aleargă după vânt și vrea să prindă umbra sa, așa este omul care crede în vise. Că pe mulți visele i-au înșelat și au căzut cei care au nădărdit în vise.

Eu am o carte scrisă despre vise și vedenii. Să vedeți acolo cum te înșală diavolul prin vise.

Sufletul nostru are trei părți:

– *partea rațională*, este deasupra sânelui stâng până la furca pieptului;

– *partea mînioasă*, este în mijlocul inimii, și

– *partea pofitoare*, care este din mijlocul inimii până la buric.

Toate aceste trei părți ale sufletului nostru au virtuțile lor, patimile lor și visele lor. Trebuie să le cunoști care sunt din partea rațională, care din partea mînioasă sau din partea pofitoare.

Apoi sunt vise de la natură, de la tunete, de la fulgere, de la huietul apelor, de la vânturi. Voi dacă nu știți, vă poate înșela în tot chipul. Ușor te înșală. De aceea este oprit să nu creadă nimeni în vise, *că pe cei slabi* – cum zice Scriptura –, *pe mulți visele i-au dus la pierzare.* Sunt vedenii și de la diavoli.

Și diavolul este putere nălucitoare. El se face în chipul lui Hristos, de strălucește ca soarele; în chipul Maicii Domnului, în chip de îngeri, în chip de sfinți, în tot chipul. Numai te-a prăpădit, dacă ai crezut. N-ai auzit ce spune Apostolul Pavel? *Nu-i de mirare că și satana se face în chip de înger de lumină; și slujitorii nedreptății se fac în chip de slujitori ai dreptății.* Deci bagă de seamă! Nu primi nici un fel de arătare, nici un fel de vedenie.

Sfinții Părinți ai Patericului, marii sihaștri care trăiau numai cu rădăcini în pustie, aveau adesea luptă cu diavolii.

La unul a venit diavolul în chipul lui Hristos și el își căuta de lucru, că lucra la coșnițe. Acela strălucea ca soarele, iar bătrânul închidea ochii. Și a strigat diavolul:

– Bătrânule, da uită-te la mine!

– Dar cine ești tu?

– Dar nu vezi că eu sunt „Hristos”?

Și acela închidea ochii mai tare:

– Eu sunt păcătos, a zis el, și nu sunt vrednic să văd pe Hristos.

– Ei, bătrânule blestemat, m-ai cunoscut! Și a și fugit, că a văzut că l-a cunoscut.

Alt bătrân sihastru mergea prin pădure. Iată un „arhanghel” strălucea ca soarele și avea o stâlpăre de finic și un crin în mână, cum a venit la „Buna Vestire”. El mergea ca să-l ajungă pe bătrân pe alături, dar bătrânul tot se uita în altă parte:

– Bătrânule, uită-te la mine!

Dar bătrânul s-a întors cu spatele și a zis:

– Dar cine ești tu?

– Eu sunt „arhanghelul Gavriil!” Pentru viața ta cea sfântă, pentru nevoința ta, pentru rugăciunile tale și pentru toată osteneala ta, am venit să-ți aduc o veste bună din cer, de la Maica Domnului.

– Ia seama că ai fost trimis la altul! Ai greșit adresa. Eu sunt om păcătos și nu sunt vrednic să văd pe Arhanghelul Gavriil!

– Ticălosule bătrân! Nu vă putem înșela, că nu vă închinați nouă.

– Să se închine vouă cel care vă slujește vouă, că eu mă închin lui Iristos și n-am nevoie de voi!

*

Așa fugeau sfinții de vedenii. Dar ai să mă întrebi: „Părinte, poate a vrut Dumnezeu în viața mea să-mi arate o vedenie ceva, un vis, n-ar fi păcat că eu nu am crezut? Poate să fie ceva adevărat. Oare nu-i păcat că eu refuz un semn de la Dumnezeu?”

Nu-i păcat, Doamne ferește! Dumnezeu, Care ferecește pe cei smeriți, niciodată nu se supără când ei fac lucruri din smerenie, că nu se socotesc vrednici de a vedea îngeri. Ai văzut Sfântul Isaac Sirul ce spune? **Mai de folos ți este de mii de ori, omule, să-ți vezi păcatele tale, decât să vezi îngeri. Și mai departe: Mai de folos ți este ție să plângi un ceas pentru păcatele tale, decât să vezi îngeri și să învii morții cu rugăciunea, sau să faci minuni!**

Să avem smerenia aceea de care zicea marele Prooroc David: *Că fărădelegea mea eu o cunosc și păcatul meu înaintea mea este pururea.* Să ne vedem păcatele și să le plângem! Asta-i poziția care nu te duce la cădere niciodată. Iar cei ce-au văzut îngeri, i-au înșelat diavolii, i-au dus în pierzare.

Sfântul Ioan Scărarul spune așa în cuvântul trei din „Scară”: **Dracii slavei deșarte, pe cei slabi de minte, i-au făcut prooroci** – că el o să se laude că este prooroc, că a văzut vedenii –, iar cela ce tuturor visurilor și vedeniilor nu crede, filosof duhovnicesc este.

SĂ NE PĂZIM DE VEDENII

Dar poate ai să-mi spui: „Părinte, dar dacă este o veste ceva, și poate Dumnezeu vrea să mă încredințeze?”

Am să vă arăt ce zice Sfântul Diadoh al Foticeii, cât de mult iubește Dumnezeu pe cel care nu crede în vedenii și vise, și cât de mult îl laudă. Așa spune într-o istorioară:

Un boier mare avea palate, moșii și averi multe, și avea o slugă foarte credincioasă, Ion, la care îi încredința cheia de la casă, toate, toate. Odată boierul acesta a plecat de acasă cu soția și copiii, și i-a dat cheile de la palat, cheile de la poartă și i-a spus așa:

– Băiete, rămâi stăpân pe toată averea mea. Bagă de seamă! Chiar eu dacă am să vin, și dacă vin noaptea, să nu mă recunoști! Eu dacă vin, numai ziua am să vin; dacă nu, nu da drumul la poartă! Cheile sunt la tine. Nu recunoști pe nimeni până nu vin eu, ca nu cumva să recunoști pe altcineva noaptea și să vină să prade casa.

Acela pune mâna pe chei și zice:

– Da, stăpâne, așa fac!

Ce s-a întâmplat? Tocmai el a fost vinovat, că în loc să vină ziua a ajuns noaptea acasă. Bate în poartă. Vine sluga.

– Măi, Ioane, dă drumul!

– Fugi de-acolo, tiranule, vrăjmașule!

– Eu sunt, măi, stăpânul.

– Nu te cunosc! Eu am poruncă de la domnul meu. Tu ai luat glasul stăpânului meu, te-ai făcut lup și vii ca păstor. Nu te cunosc!

– Eu sunt, măi băiete! Da nu cunoști căruța, caii și pe mine nu mă cunoști?

– Niciodată, noaptea nu te cunosc! Vino mâine! N-ai spus că vii ziua? Să te văd eu la ochi dacă ești tu. Câți nu pot vorbi ca stăpânul meu?

Și n-a dat drumul boierului. Și a stat boierul toată noaptea la poartă, până s-a ridicat soarele.

– Dumneata ești?

– Da.

– Poftim! Așa am primit poruncă, noaptea să nu primesc pe nimeni.

Na! Și nu numai că nu s-a supărat boierul:

– Bravo, măi! Ia asta este slugă credincioasă. Am venit eu cu soția și copiii și n-a dat drumul. „Nu te cunosc noaptea!”

*

Așa este cel care nu crede în vedenii și în vise. Ferice de el. Ce spune Apostolul? *Noapte este veacul de acum*. În veacul de acum să nu dorim să vedem îngeri! Auzi ce spune un sfânt părinte? **Dacă vrei să ajungi la nebunie și la ieșirea din minți, primește arătările cerești în veacul de acum!**

Deci, nu numai că nu se supără Dumnezeu când nu credem noi în vise și vedenii care se arată nouă ca lumină sau foc sau stele sau îngeri sau sfinți sau prooroci sau hristoși sau în chipul Maicii Domnului, ci, foarte mult ne iubește. Aici să știi că veacul de acum este ca o noapte, că dracii se pot preface în

îngerii de lumină. Cel ce nu crede în vise și vedenii este un adevărat credincios. Deci să nu crezi vreodată că se supără Dumnezeu când tu nu vei crede în acestea! Că dacă ar fi adevărate, Dumnezeu ți le lămurește ție acestea, nu prin tine, ci prin alții care au darul deslușirii duhurilor. Iar când sunt multe mărturii că un vis sau o vedenie a fost de la Dumnezeu, întreabă pe alții mai înțelepți decât tine.

Vine o bătrână și-mi spune: „Părinte, am visat asta, am visat asta; o să fie rău!” „Cine ți-a spus, mamă?” „Am visat eu astă noapte”. „Te-a amăgit diavolul. Ți-a spus ce-a vrut el și tu vii tulburată de vise la mine”. Voi n-ați auzit ce spune Apostolul Pavel? *Prin credință umblăm, nu prin vedere*. N-ați auzit ce spune Hristos în fericirea a zecea, după înviere? *Ferice de cel n-a văzut și a crezut*. Deci n-am nevoie să văd ca să cred. Că dacă eu cred după ce văd, nu mai am credință.

Ce este credința? Auzi ce spune Apostolul: *Credința este dovedirea lucrurilor celor nevăzute și adevărarea lucrurilor celor nădăjduite*. Auzi care-i credința? Să dovedești prin credință cele ce nu ai văzut și să adeverești prin credință ceea ce nădăjduiești. Asta este credința cea adevărată. Că dacă am văzut, nu mai este credință. Iar dacă n-am văzut și am crezut, atunci mă fericește Hristos ca pe cei pe care i-a fericit în Evanghelie.

Frate, să nu dorești să vezi îngeri! Că așa te poate înșela satana cât vrea. Iată ce trebuie să vedem noi. Păcatele noastre! Să ne mărturisim, să ne căim, să

ne pocăim pentru ele. *Că nimic necurat nu poate intra în Împărăția Cerurilor.*

Auzi ce spune Sfântul Efrem Sirul în rugăciunea sobornicească, care se spune în Postul Mare: „Așa Doamne, Împărate, dăruiește-mi ca să-mi văd păcatele mele și să nu osândesc pe fratele meu (să nu judec pe altul), că binecuvântat ești în veci. Amin”.

Iar Sfântul Isaac Sirul zice: **Mai înainte intră întru împărăția lui Dumnezeu cel ce-și vede păcatele sale, decât cel ce vede îngerii.**

Asta să vedem. Să nu ne socotim noi vrednici să vorbim cu sfinții și cu Maica Domnului! Totul este mândrie!

Să ne vedem păcatele noastre și să le plângem! Asta-i cea mai înaltă filosofie sub cer. Nu credeți în vise sau în vedenii! Că or să iasă vedeniști de tot felul, de ar să umple lumea, că toți sunt înaintemergătorii lui Antihrist.

O ISTORIOARĂ CU O VEDENIE FALSĂ

La un călugăr, seara, când voia să se culce, intra în chilie un înger atât de strălucitor, încât îi lua ochii. Și când intra el, venea și cu mireasmă bună, ca să zică că este de la Duhul Sfânt. Nu-l îndemna la rău, ci atât îi spunea: „Scoală-te, robul lui Dumnezeu, la rugăciunea și pravila ta!” Iar el spunea: „Eu mi-am făcut rugăciunea”. Dar îngerul spunea: „Nu. Mai roagă-te”. „Dar eu mi-am făcut pravila”. Dar îngerul

repetă: „Nu știi ce spune Apostolul Pavel: *Neîncetat vă rugați?*” Și când voia să se culce, iar îl scula. Omul, dacă nu doarme, se tulbură. Nu-l lăsa îngerul să se odihnească. Și l-a sculat așa timp de vreo trei luni. Iar călugărul zicea: „Cum să nu mă rog, dacă vine îngerul Domnului, că așa zice Sfântul Apostol Pavel!”

Tulburându-se el așa, a slăbit și s-a îmbolnăvit. Și se întâlnește cu un sihastru bătrân, că în pustia Egiptului erau mii de pustnici, ucenici ai Sfântului Antonie cel Mare. Bătrânul îl vede așa slab și tulburat și-i zice:

– Ce ai frate? Cum o mai duci?

– Părinte, bine o duc.

Era un cuvânt de mândrie. Însă omul trebuie să zică cu smerenie că nu face nimic bun.

– Cum bine? zice părintele.

– Părinte, cu ajutorul lui Dumnezeu, de trei luni mă scoală îngerul la rugăciune!

– Și cum te scoală?

– Când mă culc, vine lângă mine, mă scoală la rugăciune și se roagă și el cu mine!

– Ia aminte, frate, că acela nu este îngerul Domnului. Acela este satana, care te pândește pe tine!

– Dar ce să fac, părinte? Eu văd că de când mă scol sunt bolnav și tulburat și niciodată n-am umilință, că mă împietresc la inimă...

– Uite așa să faci. Când va veni să te scoale la rugăciune, să zici: „Eu nu vreau să mă scol acum, ci când va veni vremea, la miezul nopții. Atunci o să mă scol. Nu mă scula tu pe mine”.

Dacă îți va spune că este îngerul Domnului, să-i spui: „Eu sunt om păcătos și nu-s vrednic să mă scoale pe mine îngerii!” Diavolul, când aude de smerenie, fuge. El nu vrea să spui că ești om păcătos niciodată, că el a căzut din mândrie. Deci așa să-i spui: „Eu sunt om păcătos, nevrednic să mă scoale îngerii. Când voi vrea mă voi scula; când nu, voi dormi. Tu să nu mai vii la mine!”

S-a dus călugărul seara acasă și, cum a ajuns, s-a culcat. Și a venit îngerul acela și i-a zis:

– Scoală-te, robul lui Dumnezeu, la rugăciunea și pravila ta!

– Nu mă scol!

– Păi de ce?

– Când voi vrea eu o să mă scol, nu când vrei tu!

– Blestematule călugăr, te-ai dus la bătrânul acela, care este un călugăr mincinos și fățarnic. El te-a învățat să nu mai asculți de mine! Dar călugărul acela este iubitor de argint. Că a venit la el un om sărac și i-a cerut un ban, iar el a zis că n-are. Și totuși are trei arginți pe un geam. Are trei bani și-i ține într-o carte pe geam. Și a zis către sărac că n-are bani.

Apoi s-a făcut nevăzut. Dar călugărul a zis:

– Blestematule diavole, eu văd acum că ești tatăl minciunii!

Apoi bătrânul s-a întâlnit cu călugărul. El era înainte-văzător. Și i-a zis călugărului: „Nu-i așa că ți-a zis că am trei bani pe geam? Am, dar a venit un bețivan, care face numai rău; l-am văzut beat și știam că o să vină o femeie săracă a doua zi și am ținut banii

să-i dau la acea necăjită, nu la bețivan. Dar tu ia aminte, frate, că eu știu ce ți-a spus despre mine, că sunt iubitor de argint, fățarnic și mincinos. Deci să nu-l mai ascuți că te duce la pieire, măcar că te scoală la rugăciune”.

Din ziua aceea n-a mai venit îngerul iadului, că a văzut că s-a supărat călugărul pe dânsul.

*

Să știți că diavolul se arată în chip de înger, sau în alt chip, sau în chipul lui Hristos, sau în chip de arhanghel, de sfinți, de ierarhi sau de cuvioși. El întâi te învață de bine, până te închini lui. Iar după ce te închini lui, te duce la pierzare. Nu venea diavolul la un călugăr timp de 30 de ani și-i spunea taine mari? Adică: „Părinte, eu sunt îngerul Domnului. Ia seama că peste 7-8 zile or să-l prade pe călugărul cutare. O să-i ia lucrurile lui și o să le ascundă în cutare peșteră. Ține minte, să le iei de acolo și să le aduci călugărului înapoi”. Apoi i-a îndemnat diavolul pe aceia să fure, și le-a arătat că este înger.

Se duce „îngerul” acela în chip de călugăr și zice: „Vai de mine, m-au prădat hoții, mi-au luat tot!” Iar călugărul cel amăgit i-a zis: „Hai că-ți spun eu unde sunt lucrurile tale. A fost îngerul Domnului și mi-a spus unde sunt. Sunt în cutare peșteră”. Le-a găsit acolo. Și a zis: „Măi, chiar că a fost îngerul Domnului, din moment ce a știut unde au fost puse lucrurile mele”.

Aude un bătrân de acestea și le spune că aceia sunt diavoli, și cel care i-a pus să fure și cel care se

arată în chip de înger, ca să creadă în minciunile lui și să-i ducă la pierzare pe toți. Atunci a întrebat: „De unde știi, părinte, că ei spun adevărul? Aceștia sunt draci pitonicești care spun viitorul, cunosc viitorul și spun ce-o să fie peste o săptămână, peste o lună, ca să crezi lor și apoi să te prăpădești”.

DESPRE VRĂJITORI ȘI GHICITORI

– Părinte, sunt creștini ortodocși care aleargă la vrăjitori și la cei care deschid pravila. Se poate așa ceva?

– Cei care deschid pravila, călugări sau preoți de mir sau maici, au căzut din dreapta credință. Aceia se cheamă ghitii, adică vrăjitori cu lucruri sfinte. Cine se duce la cei care deschid pravila, 10 ani nu se pot împărtăși. Iar cel care deschide pravila, dacă-i preot sau călugăr, este anatema și este despărțit de Biserică, pentru că face vrăji cu lucruri sfinte.

Ai văzut că vine câte o babă ca să te înșele și să te ducă în iad: „Hai să-ți descânte baba!” Cu ghiocul, cu cărți, să-ți facă de „ursită”; că ai să te măriți, că are să te ia cutare, cutare. N-ați pățit de acestea?

Și numai vezi că baba face cruce la descântece și o auzi că zice „Tatăl nostru” și apoi descântă. Iar la urmă zice: „Descântecul de la mine, leacul de la Maica Domnului!” Auzi ce zice sluga diavolului? Auzi satana cum amestecă otrava cu mierea, ca să te ducă în fundul iadului? Dar ce legătură are Maica

Domnului cu descântecul babei? Biserica condamnă pe descântători: „Cei ce caută în bobi, cei ce caută în cafea, cei ce caută în cărți, cei ce sting cărbuni, cei ce caută în palme – chiromanția –, sunt opriți 7 ani de la Sfânta Împărtășanie”.

Cei care sunt vrăjitori, care fac de ursită, care umblă să ia mana de la animale, aceia sunt opriți 12 ani, iar fermecătorii, 25 de ani. Sunt 13 feluri de vrăjitorii și toate sunt date anatema de Biserică.

Voi când veți auzi că unul deschide cartea, să fugiți ca de satana de el, că acela-i ghitu, vrăjitor cu lucruri sfinte. Și baba care face cruce la descântece este tot ghitie, tot diavolul o ține, ca să te înșele pe tine. „Măi, dar n-a fi păcat! N-a fi păcat, că baba a zis *Tatăl nostru* și a făcut cruce!”

Auzi cum amestecă diavolul otrava cu mierea și lumina cu întunericul, ca să te ducă în iad? Ce legătură are Crucea sau Maica Domnului cu vrăjitorii? Să nu vă duceți la cei care deschid cărțile, că vă duceți în fundul iadului! Descântătorii, vrăjitorii și fermecătorii toți sunt anatema, despărțiți de Trupul lui Hristos, care este Biserica!

De asemenea, sunt anatema cei care fac descântece cu tunete, cei care vrăjesc cu stelele, alungătorii de nori, vrăjitorii de mațe, cei care vrăjesc cu păsările. Noi le avem toate în rânduielile Sfântului Ioan Gură de Aur.

Toți sunt fermecători, care iau mana la vaci și la câmp cu puterea drăcească. La aceștia slujesc anumiți diavoli, numiți pitonicești, care ghicesc viitorul, și diavoli arhiconi, care știu Scripturile. Iar cei ce

deschid cărțile se cheamă „ghitii”, vrăjitori cu lucruri sfinte, pe limba grecească. Grecii au esența Ortodoxiei. De la greci au luat credința ortodoxă atâtea țări și rușii, care în anul 1988 au făcut mileniul de la încreștinare.

De aceea vă spun să nu primiți în casa voastră vrăjitori, țiğanci cu ghiocul, cu cărțile de joc; să nu-ți vină să-ți ghicească și să te înșele. Ia un ciomag și zi: „Fugi, diavole! Pleacă din jurul casei mele!”

Să nu vă înșelați, că nici o legătură nu are lumina cu întunericul.

Ai văzut pe marele Apostol Pavel, când a intrat în orașul Filipi. Conducătorul orașului Filipi avea o vrăjitoare „ghitie”. Știți voi ce înseamnă ghitii? Sunt diavoli pitonicești și spun ce are să fie mâine, poimâine; ei ghicesc viitorul.

Era o fată fecioară în Filipi și a intrat un diavol în inima ei. Când intra în inima ei diavolul pitonicesc, care ghicește viitorul, ea făcea mare venit stăpânilor săi.

Iar când a intrat Apostolul Pavel cu Sila în orașul Filipi, satana a cunoscut că sunt apostoli și a început să strige prin fata asta: „Acești oameni sunt de la Dumnezeu și ne vestesc nouă calea mântuirii!” Auzi cum a spus adevărul?

Și cum făcea această fiică stăpânită de diavoli? Avea un scaun cu trei picioare și stătea pe el; pe dedesupt intra diavolul și ea stătea până se umplea de duh pitonicesc și spunea cele viitoare – adică ce o să fie peste un an, peste o lună – și câștiga pentru stăpâni, că era slujnică la stăpâni, și făcea mare câștig domnilor ei.

Dar Pavel Apostolul a spus: *În numele lui Iisus Hristos îți spun: Taci și ieși dintr-însa!* Nu-i nevoie să ne vestească pe noi diavolul.

Ea a căzut pe spate și a rămas ca moartă. Și a ieșit dracul acela din fiică și a rămas bolnavă și a vindecat-o Pavel. S-au dus repede slugile la mai marele orașului din Filipi: „Uite, au venit doi din aceia de-ai lui Hristos Cel răstignit și, gata, fata dumneavoastră a murit și nu mai poate spune vrăjile și ghiciturile ei!” Dar ea nu murise, ci numai a ieșit dracul pitonicesc din ea.

Atunci s-au mâniat stăpânii și au prins pe Pavel și pe Sila și i-au băgat legați cu lanțuri în temniță, cu picioarele în butuci, și i-au bătut. Iar Pavel și Sila la miezul nopții s-au sculat la rugăciune, cum puteau așa legați, și se închinau. Când se închinau ei, s-a cutremurat temnița, s-au deschis toate ușile și au căzut toate lanțurile de pe ei; iar cei care păzeau temnița au scos sabia să se junghie. Și Pavel a spus: *Nimeni să nu plece! Nu vă faceți seama! Toți suntem aici;* și au căzut lanțurile de pe toți deținuții. Voi nu citiți Faptele Apostolilor?

Atunci mai-marele temnicerilor din orașul Filipi, a venit și-a spus: „Domnule, acei doi care i-ai băgat în temniță, care au scos diavolul din fiica dumneavoastră, s-au rugat și s-a cutremurat temnița și s-au dezlegat toți care erau închiși în temniță. Noi era să ne omorâm, crezând că au scăpat. Iată, am văzut și pe îngerul Domnului care a venit la cei doi Apostoli la miezul nopții și s-a cutremurat temnița din temelii.”

Și a venit mai-marele temniței. Când a văzut pe toți dezlegați, a întrebat:

– Oameni buni, cine sunteți?

– Noi suntem apostolii lui Iisus Hristos! Noi am scos diavolul din vrăjitoarea aceea care ghicea la oameni, că înșela toată lumea, pentru că avea duh pitonicesc într-însa.

Apoi temnicerul a spus către Pavel: *la și mă botează și pe mine că și eu cred în Dumnezeuul vostru!* Atunci a crezut în Hristos mai-marele temniței cu soția lui și l-a botezat pe el și casa lui. Și au dat drumul la apostoli să predice Evanghelia în toate părțile.

Dar pentru ce i-a băgat pe ei în temniță? Pentru fiica aceea din care a scos demonul cu care ghicea viitorul. Că diavolii sunt de mai multe feluri: unii sunt vrăjitori, care ajută la vrăjitorii; alții sunt pitonicești, care ghicesc viitorul, și alții sunt arhiconi, care știu Scriptura pe de rost. Aceștia se bagă în oamenii eretici și la sectari și-i fac să înțeleagă Scriptura pe dos, nu așa cum trebuie.

Voi știți că acum la sfârșitul lumii o să iasă înaintemergătorii lui Antihrist și au să facă minuni și semne mari?

Dacă tu acum crezi în acești nebuni și îndrăciți, ce-o să faci când ai să vezi că vine înaintea ta și din paie uscate are să-ți facă pâine caldă; și din viță uscată o să facă să curgă vinul cel mai bun și ai să vezi munții că pleacă?

Vezi sectarii? Sunt înaintemergătorii lui Antihrist, că strâmbă credința. Aceștia care strâmbă dreapta credință sunt înaintemergătorii lui Antihrist,

orice sectă ar fi. Păziți-vă de aceștia ca de foc, ca de lucrurile întunericului!

DREAPTA CREDINȚĂ A NEAMULUI ROMÂNESC

Să știți că rădăcina și viața poporului nostru, înaintea lui Dumnezeu, este credința cea dreaptă în Iristos, adică Ortodoxia. Noi ne-am încreștinat de aproape două mii de ani, din timpul Sfântului Apostol Andrei.

Coloniștii romani, cărora le-au predicat Sfinții Apostoli Petru și Pavel la Roma, și cei din Grecia, când au venit aici cu legiunile romane, au adus credința ortodoxă. Eram daci pe atunci; strămoșii noștri sunt dacia și romanii, de la care am rămas noi, românii. De atunci, de când am primit sfânta și dreapta credință în Dumnezeu, poporul nostru a avut viață. Până atunci a fost mort; numai cu trupul era viu, iar cu sufletul era mort. Viața poporului român este dreapta credință în Iisus Iristos. Băgați de seamă! Ca popor creștin de două mii de ani de când suntem noi, am avut toată administrația noastră și toată tradiția noastră sfântă. Să ținem cu tărie la credința ortodoxă.

Ați văzut dumneavoastră, de la primii voievozi creștini ai românilor, de când sunt cele trei Țări Române, Moldova, Muntenia și Ardealul, toți au fost creștini ortodocși.

Ați văzut pe Mihai Viteazul? Mama lui a fost călugăriță. Du-te la Mănăstirea Cozia și vei vedea,

lângă Mircea cel Bătrân, care a întemeiat această mănăstire și-i înmormântat acolo, o lespede de piatră pe care scrie: „Aici odihnește Monahia Teofana, mama lui Mihai Viteazul”. Ai auzit? El domn peste trei principate și mama lui călugăriță. Apoi și Ștefan cel Mare. Du-te la Mănăstirea Probota, unde este îngropat Petru Rareș, făcută de el. Vei vedea lângă dânsul scris: „Aici odihnește roaba lui Dumnezeu, Monahia Maria Oltea, mama lui Ștefan cel Mare”. Ei domni și mamele lor călugărițe! Vedeți voi câtă unire era între credință și conducere atunci? Cel ce conducea țara avea mamă călugăriță și frate călugăr. Așa trebuie să murim!

Au cunoscut că totul este deșertăciune. Da, erau adevărați domni: „Oricât ar fi, viața asta este umbră și vis! Este o scurtă trecere! Dar eu când mor, mă duc la o viață care nu are sfârșit. Cine are să se roage pentru mine?” Așa cugetau înaintașii.

Ai văzut că toți își făceau câte o mănăstire și mormânt în mănăstire? Fericiți și de trei ori fericiți au fost domnii noștri ortodocși: Ștefan cel Mare și Sfânt, la Putna; Ieremia Movilă și Gheorghe Movilă, la Sucevița; Petru Rareș, la Probota; Lăpușneanu, la Slatina; Alexandru cel Bun, la Bistrița; Mircea cel Bătrân, la Cozia. Ai auzit unde era inima lor? *Unde este inima ta, acolo va fi și comoara ta.* Pentru aceea au făcut ei mănăstiri, ca să fie pomeniți sute de ani la Sfânta Liturghie.

Ștefan cel Mare n-a fost baptist! Mircea cel Bătrân n-a fost evanghelist sau adventist! Alexandru cel Bun n-a fost martorul lui Iehova, ca nebunii ăștia

care au ieșit acum. Nici o sectă nu exista în țara noastră pe atunci. Aceștia vin din străinătate, plătiți de masoni, să ne strice dreapta credință și originea noastră și rădăcina noastră de popor ortodox.

Ce spune Sfântul Efrem Sirul? „Cu omul eretic să nu vorbești, în casă să nu-l primești, la masă să nu stai cu dânsul, bună ziua să nu-i dai”. Aceștia sunt înaintemergătorii lui Antihrist. Că Mântuitorul a spus la Efeseni, prin Apostolul Pavel: *Biserica este Trupul lui Hristos, iar cap al Bisericii este Hristos*. Fiecare sectar care s-a despărțit de Biserică, s-a despărțit de Hristos. Este om al satanei.

Evanghelia spune: *În vremea de apoi vor ieși hristoși mincinoși și prooroci mincinoși și pe mulți vor înșela*. Păziți-vă de sectari care dau broșuri prin trenuri, prin gări și prin cutiile de poștă și unde văd oameni, dau gratuit otrava lor. Când vei vedea o carte că nu are aprobarea Sfântului Sinod și nu are cruce pe ea, dă-o pe foc, chiar Biblie dacă este! Dacă-i sectară și scrie să nu vă închinați la icoane, dă-o pe foc! Nici un păcat nu ai! Aceasta este otrava semănată de înaintemergătorii lui Antihrist. Toate sunt otravă.

Să țineți credința care ați supt-o de la piepturile maicilor voastre! Să țineți credința care o avem de două mii de ani! Nu vă luați după slugile satanei, care vin din Apus cu milioane de dolari. Ei cumpără pe cei proști și nelămuriți în credință, ca să rupă unitatea și sufletul poporului român și vor să facă cele mai mari erezii și nebunii în țara asta.

Păziți-vă de nebunii aceștia! Au case de rugăciuni, dar acolo-i casa satanei. Unde nu sunt

preoți și arhieriei, nu este Hristos. Că Mântuitorul a spus așa la Apostoli: *Luați Duh Sfânt! Căroră veți ierta păcatele, iertate vor fi. Iar căroră le veți ține, ținute vor fi.* Nu la sectari le-a spus aceasta, ci la Apostoli, la episcopi și la preoți. Căci Apostolii, prin punerea mâinilor și prin succesiunea apostolică, au dat darul Duhului Sfânt la toți preoții din lume, prin hirotonii.

Deci băgați de seamă că sectarii nu au ierarhie canonică; n-au pe Duhul Sfânt în ei; n-au cele șapte Sfinte Taine, nu cinstesc pe Maica Domnului și Sfânta Cruce și nu au mântuire. De aceea feriți-vă de sectanți. Auzi ce spune Apostolul Pavel? *Luați aminte de voi și de turma voastră, întru care v-a pus pe voi Duhul Sfânt păstori*, zice la preoți și la arhieriei.

Celor doisprezece Apostoli, pe care i-a ales Hristos când S-a înălțat la cer, le-a spus: *Stați în Ierusalim până vă veți îmbrăca cu putere de sus!* Și la Duminica Mare, după zece zile, a venit peste ei Duhul Sfânt de sus, în chip de limbi de foc. Pe urmă, vorbeau toate limbile de sub cer. Și după ce i-a îmbrăcat cu putere de sus, i-a trimis, zicând: *Mergând, propovăduiți Evanghelia la toată lumea, botezându-i pe ei în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Cel ce va crede și se va boteza, se va mântui, iar cine nu, se va osândi.* Deci Biserica lui Hristos are ierarhie canonică, Duhul Sfânt este în Biserică și cap al Bisericii este Hristos. Toți sectarii, care s-au rupt de Hristos și nu merg la Biserică, sunt fiii lui Antihrist și înaintemergători ai satanei. Să nu vă luați după ei! Să nu spuneți că nu v-am arătat adevărul!

Să ținem credința noastră pe care au ținut-o toți voievozii noștri și toți protopărinții noștri și toți românii cei adevărați. Dacă vrei să fii fiu adevărat al lui Hristos și al Țării Românești, să ții credința cea dreaptă, ortodoxă, care o ținem de două mii de ani. Dacă nu, nu ești fiu al lui Hristos și al Bisericii, și ești străin de neamul românesc. Nu poți fi cetățean creștin și român, dacă nu ai dreapta credință în Hristos. Ești străin. Nu ești fiu al țării. Că fiu adevărat al României este cel care-i ortodox, pentru că Biserica Ortodoxă predomină în țara noastră de două mii de ani. Iar pe cei care-s sectari să nu-i primim în casele noastre.

Iar cei care au confesiuni aprobate de stat, cum sunt catolicii și lipovenii, treaba lor. Aceia sunt cu credința lor. Dar aceștia care s-au rupt din Biserica Ortodoxă și s-au făcut sectari, nu sunt fii adevărați ai țării noastre, nici ai Bisericii, ci sunt înaintemergători ai satanei. Așa să știți. Sunt prooroci mincinoși care vor să vă rupă credința și să ducă la pierzare poporul nostru blând. Țineți dreapta credință și nu ascultați de ei!

Țara noastră românească a fost ortodoxă din totdeauna și trebuie să țină linia Ortodoxiei. Ortodocși suntem de la origine, de la colonizarea Daciei, ortodocși am trăit timp de două mii de ani și ortodocși trebuie să stăm până la moarte. Asta este adevărata credință ortodoxă a României. Nu primiți nimic din afară, că toți vor să ne strice unitatea neamului, a credinței și a Bisericii. Toți aceștia sunt vrăjmașii Crucii lui Hristos.

CUM CITIM ÎN SFÂNTA SCRIPTURĂ

Cine vrea să se mântuiască, cu întrebarea să călătorească. La un copil de clasa întâi, dacă i s-ar preda un lucru de academie, ce știe acela? El de-abia învață câteva cuvinte: ușă, ac, rac și cutare. De-abia învață cum să facă un cârlig, să scrie litera a, b, c și dacă-i spui lucruri mari nu înțelege nimic. Așa și în Sfânta Scriptură. Dacă mă apuc să spun lucruri adânci din Sfânta Scriptură, ori adormiți cu toții, ori plecați. Vă plictisesc, pentru că vă dau hrană prea tare.

Nu auziți ce spune Apostolul Pavel? *Cât ați fost prunci în Domnul nostru Iisus Hristos, v-am hrănit cu laptele cel cuvântător al Evangheliei, că nu erați în stare să mâncați hrană vârtoasă.* Așa se întâmplă în Scriptură. Sunt cuvinte tari și hrană tare în Scriptură, pentru cei desăvârșiți, nu pentru poporul de la țară. Dacă unui copil care sugă la pieptul mamei lui, i-aș da să mănânce carne, îl hrănesc sau îl omor? Îl omor. De ce? Pentru că are dinți de lapte, moi. Așa pățește cel ce se bagă în Sfânta Scriptură cu dinții înțelegerii de lapte. De aceea spune Sfântul Grigorie de Nyssa: „Nu spargeți oasele Scripturii, având dinții înțelegerii voastre de lapte, ca să nu pieriți”.

Deci Sfânta Scriptură este așa cum ai merge mata pe o câmpie și găsești o fântână cu ciutură. Și dacă ești însetat, doar n-o să bei toată fântâna, când ție sete. Dar ce faci? Din fântână scoți apă cu ciutura, din ciutură pui în căldare, din căldare în cană și din cană

pui în pahar. Din pahar bei cât îți trebuie și fântâna rămâne curată și tu ți-ai potolit setea.

Așa să faci și cu citirea Sfintei Scripturi. De aici s-au făcut sectele. S-au băgat în Sfânta Scriptură după capul lor. Sfânta Scriptură este foarte adâncă și cine o citește fără tălmaci, fără să știe cum o explică Sfinții Părinți, se prăpădește. Dar nu-i de vină Sfânta Scriptură, că apa-i cuvântul lui Dumnezeu. Îi de vină omul care se bagă în Sfânta Scriptură nepregătit și fără să înțeleagă lucrurile.

Nu vă luați după sectari, care răstălmăcesc Scriptura, că vă prăpădiți. Auzi ce spune Sfântul Apostol Petru despre scrierile Sfântului Apostol Pavel: *În toate epistolele sale, în care sunt unele lucruri cu anevoie de înțeles, pe care cei neștiutori și neîntăriți le răstălmăcesc, ca și celelalte Scripturi, spre a lor pierzare.*

Vă dau un exemplu: *Ridicat-ai la mare cail Tăi, tulburând ape multe.* Tu acolo crezi că este vorba de mare și de cai și de ape. Când colo, marea-i toată lumea, cail sunt apostolii care au alergat să predice în toată lumea cuvântul lui Dumnezeu, apele multe sunt toate popoarele păgâne, care au fost tulburate de predicarea Evangheliei și de dărâmarea capiștilor idolești. Iată cum se citește în Sfânta Scriptură și cum înțelegem noi.

Nu poate un copil mic să știe cele preaînalte. Așa și omul care-i simplu, de la țară. Te duci și-i arăți acolo: „Nu te închina la icoane, că este chip cioplit”. Dar ce legătură are idolul cu sfintele icoane? La porunca a doua din Decalog zice: *Să nu-ți faci ție chip*

cioplit, nici asemănarea vreunui lucru din câte sunt în cer sus, pe pământ jos, în apă și sub pământ. Să nu te închini lor, nici să le slujești. Aici de idoli vorbește. Porunca a doua. Dar dă câteva file mai înainte, la Facere și la Ieșire, și-ți spune acolo: Și a spus Dumnezeu lui Moise, să facă cortul mărturiei cioplit din lemn de salcâm; și să facă sicriul Legii Domnului. înbrăcat cu aur și doi heruvimi de aur deasupra lui, și să se facă perdeaua care stă înaintea sfintelor, de în mohorât răsucit, cu heruvimi cusuți și cutare.

Uite, acolo în Decalog spune Dumnezeu să nu faci chip cioplit și dincoace spune să faci chip cioplit: *Vei face doi heruvimi de măsline, de șase coți înălțime și vei face chipuri de heruvimi. Icoane, nu?*

Iată Dumnezeu acolo se pare că spune să nu faci icoane, dincoace spune să faci icoane. Și un sectar te duce pe tine, care nu știi, și-ți arată numai acolo, dar dincoace nu-ți arată. Și tot Dumnezeu a spus să facă icoane. Nu-i prost sectarul să-ți arate și arma care-i împotriva lui.

De aceea vă spun să vă țineți de preot și de Biserică! Sfântul și dumnezeiescul Părinte Efrem Sirul spune așa: „Dacă citim noi în Sfânta Scriptură și ajungem la un loc unde nu înțelegem, să nu o luăm după mintea noastră și zicem că aici este un loc răzvrătit sau nedrept. Să-i spui dracului acestuia, al iscodirii, care te duce la erezie și la sectarism: „la ascultă, diavole! Ce-mi spui tu mie, că aici în Sfânta Scriptură este ceva nedrept? Eu am auzit pe Duhul Sfânt, Care spune așa: *Credincios este Domnul întru toate cuvintele Sale, și cuvios întru toate lucrurile Sale*”.

Deci clar că Dumnezeu este credincios întru cuvintele Sale. Dacă îți mai pune la îndoială cutare lucru din Scriptură, zi către demonul acesta: „la ascultă, diavole – să-i spui în gând –, eu am auzit pe Duhul Sfânt zicând așa: *Cuvintele Domnului. cuvinte curate, argint cu foc lămurit, și ispitit și curățit de șapte ori.* Ai auzit cuvintele Domnului? Sunt cuvinte curate; argint cu foc lămurit și ispitit de șapte ori. Deci clar!”

Deci asta am vrut să vă spun, pentru că aveți sectari. Să nu vă luați după ei. Aveți păstori; aveți biserica voastră istorică de sute de ani acolo. Biserica noastră-i de două mii de ani, iar sectele astea știi cum au apărut? Ca ciupercile după ploaie; ca neghina prin grâu. Niște buruieni crescute la umbra Bisericii.

Aceștia sunt cei de care spune Mântuitorul în Evanghelie: *În vremea de apoi mulți prooroci mincinoși se vor arăta și pe mulți vor înșela.* Sectarii schimbă adevărul Scripturii și sucesc înțelesul Scripturii după capul lor, se rătăcesc și ei și rătăcesc și pe cei care îi ascultă.

Deci acesta mi-a fost scopul cuvântului de astăzi, să nu dați crezării cuvintelor sectarilor, cum zice și Sfântul Ioan Evanghelistul: *Fiilor, nu dați crezare oricărui duh. Cercați, că nu toate duhurile sunt de la Dumnezeu.* Cine te învață să nu te închini la sfintele icoane, sau să nu asculți de preoți, sau să nu mergi la biserică, sau să nu faci Sfânta Cruce, sau să nu te închini la Sfintele Moaște, sau să nu ții Duminica, sau altceva rău de te învață, fugi de el că acela-i pecetluit de Antihrist.

DIALOG CU UN SECTANT

Un moșneag, care până mai ieri nu credea deloc în Dumnezeu și femeia lui se chinuia să-l tragă la biserică, fusese convins de un sectar să se ducă la adunările lor și să se lepede de credința ortodoxă. Și vine într-o zi la mine, la stăruința femeii lui, care voia să-și aducă bărbatul înapoi la dreapta credință, cu predicatorul care îl convinsese să treacă la secta lor, vrând să mă convingă pe mine că ei au adevărul. După discuția pe care am avut-o cu predicatorul, prin darul lui Hristos, bătrânul s-a întors la dreapta credință, pe când predicatorul a preferat să rămână în rătăcirea lui.

– Bună ziua!

– Doamne ajută! Dar de ce ați venit la noi?

– Am venit să vă arătăm adevărul! a răspuns sectantul.

Eu i-am zis un cuvânt mai puțin politicos:

– Mi se pare că ai venit să înveți pe popa carte!

– Da!

– Bine. Să vedem! Dar care adevăr să-mi arăți mie, dacă adevărul este la noi? De unde mai scoți dumneata un alt adevăr, că unul este adevărul? Adevărul este o singură linie. Ce zice Hristos? *Eu sunt calea, adevărul și viața!*

– Dumneavoastră stați aici în mănăstire și nu știți nimic. Eu am studii în Anglia, în Elveția, am cutare, cutare...

– Da? Cine te-a adus aici? Tu ai auzit că aici este o stână? Și eu sunt ciobanul; dar și câinii stau de pază la aripă. La stână mai sunt și câini; iar voi sunteți lupi îmbrăcați în piei de oaie. Ați intrat în stână, dar nu ieșiți cu blana sănătoasă de aici... Să vedeți acum ce pățiți cu câinii noștri.

– Cum dar?

– Stai, stai! Ești predicator?

– Da! Eu am doctoratul în Londra, am...

– Da? Bine! Câți ani au fost de la Adam până la potop?

– Cred că au fost 1500 de ani.

– Prost ai răspuns, doctorandule! De la Adam până la potop au fost 2243 de ani!

– Unde scrie?

– Nu căuta Biblia! Eu am rădăcina Bibliei. Biblia este un măr care a crescut în pomul Tradiției. Dar eu nu cred numai în măr; eu cred în rădăcină și în copac; că rădăcina Bibliei este Sfânta Tradiție. Câți ani au fost de la Adam până la Avraam?

– Parcă au fost 2400, a răspuns predicatorul.

– Greșit ai răspuns. Au fost 3312 ani până la nașterea lui Avraam și 3387 de ani până la primirea făgăduinței de la Dumnezeu!

– Unde scrie?

– Ți-arăt eu în Hronograful lui Gheorghe Chedrin, în care scrie istoria lumii de la început. Ia să-mi spui tu mie câți ani au fost de la potop până la zidirea turnului Babel, când Nimrod, fiul lui Hus, a zidit turnul Babel, când li s-au amestecat limbile? Câți ani au fost?

– Parcă au fost 300!

– Prost ai răspuns! Au fost 531 de ani! Și câți ani au fost de la potop până la Avraam?

– !!!

– Au fost 1144 de ani; și cu 430 de ani, cât a stat poporul evreu în robia Egiptului, fac 3818 de ani. Unde era Biblia scrisă atunci? Unde era sâmbăta voastră? Cu ce s-a mântuit lumea timp de 3821 de ani înainte de a se scrie Biblia? Că în Biblie nu s-a scris totul. Căci Evanghelistul Ioan spune: *Sunt și alte multe lucruri..., și care, dacă s-ar fi scris cu de-a-mănuntul, cred că lumea aceasta n-ar cuprinde cărțile ce s-ar fi scris* (Ioan 21, 25). S-a scris numai un rezumat al Sfintei Tradiții, care formează Biblia sau Sfânta Scriptură. Dar să-mi spui mie, cât a ținut împărăția uriașilor, înainte de potop? Biblia spune: *Când s-au amestecat fiii lui Set cu fiii lui Cain s-a născut poporul uriaș; neam vestit din veac*. Atât! Dar nu spune câte sute de ani au stat împărații uriașilor și câte urgii au făcut ei pe pământ.

Tăcea predicatorul.

– Vezi că nu știi? Dar câți feciori a avut Adam?

– A avut trei: Cain, Abel și Set și alții fără nume.

– Dar Biblia spune că a născut feciori și fete. Câți au fost de toți?

– Or fi fost 30, 40.

– Eva a trăit 950 de ani, mai mult decât Adam cu 20 de ani, și a născut 50 de perechi de gemeni, băieți și fete, adică 100 de copii. Scrie în Hronograful lui Chedrinus. Auzi ce spune Biblia: *Cain a luat în*

căsătorie pe sora sa Milada; și a luat Set pe sora sa Ieax. Se luau fratele cu sora. Așa s-au înmulțit la început.

– Dar se puteau lua neamuri în căsătorie?

– Da, căci până la Avraam n-a fost interzisă spița de rudenie. Se luau neamuri! N-a ținut Avraam pe nepoata sa? N-a luat Isaac pe nepoata lui Avraam, pe Rebeca? Nu vedeți? Că nu era pusă legea de neamuri. Dar să-mi spui tu mie câți ani avea Set când s-a răpit la cer și a învățat astronomia și scrisul de la îngeri?

Se uitau unul la altul...

– Nu scrie nicăieri.

– Set a fost de 40 ani când s-a răpit la ceruri și a stat în cer 40 de zile și a învățat astronomia și scrisul. Set a trăit 912 ani! Primul om care a scris din lume și care a învățat astronomia și mișcarea astrelor a fost Set, fiul lui Adam. Zice și Sfântul Vasile: „Astronomia este de origine îngerească”; îngerii l-au învățat pe Set. Când s-a coborât Set pe pământ, foarte mult îi strălucea fața. Dacă Moise, numai cât a vorbit cu Dumnezeu pe Muntele Sinai și când a coborât de pe munte, feciorii lui Israel puneau vâl că nu-l puteau vedea de strălucire! Dar fața lui Set, care a fost în ceruri, strălucea ca soarele, cum arată Sfântul Ioan Gură de Aur. Copiii și nepoții au zis: „Tata s-a făcut Dumnezeu!” „Nu, dragul tatei, nu! Eu nu m-am făcut Dumnezeu! Un singur Dumnezeu este, Care a făcut cerul și pământul! Eu am fost acolo unde îngerii Domnului Îl laudă pe Dumnezeu, și am învățat astronomia și mișcarea astrelor”.

Și fiii lui Set l-au întrebat: „Tată, ce ți-a spus Dumnezeu?” „Băgați de seamă, printre alte porunci pe care mi le-a dat Dumnezeu, să nu cumva, când vă măritați sau vă însurați, să luați în căsătorie din neamul lui Cain, că el este blestemat de Dumnezeu cu cele șapte pedepse. Că, dacă veți călca porunca aceasta, se va naște din voi un popor urât tare de Dumnezeu și căzut din darul Lui”.

– Cine erau fiii lui Dumnezeu și fiicele oamenilor? Noi zicem că fiii lui Dumnezeu erau îngerii, care s-au pogorât din cer și au păcătuit cu fetele oamenilor.

– Nebunie... Dacă cugetați după capul vostru, vă duceți în fundul iadului. Ai văzut ce spune? Cât a trăit Set, 912 ani, nu s-au amestecat fiii lui cu fiicele lui Cain. Iar după moartea lui Set, au uitat fiii lui ce le-a spus tatăl lor. Căci spune Scriptura: *Și s-au rănit fiii lui Set de frumusețea fiicelor lui Cain și le-au luat lor de soții. Și ce se năștea din această amestecare era popor uriaș, neam vestit din veac; dar ce răutăți făceau uriașii, nu știți voi! Că foarte mult s-au înmulțit fiii lui Set, după ce au luat în căsătorie pe fetele lui Cain! Că fiii lui Set se numeau fiii lui Dumnezeu, iar fiii lui Cain, fiii diavolilor. Deci atunci când s-au amestecat „fiii lui Dumnezeu” cu fiicele oamenilor, s-a născut poporul uriaș.*

– Dar de ce vă închinați voi la idoli, că Dumnezeu zice la Deuteronom: *Să nu-ți faci chip ciopli, nici asemănarea vreunui lucru din câte sunt în cer, sus, pe pământ, jos, în apă și sub pământ. Să nu te închini lor, să nu slujești lor* (Deut. 5, 8–9)?

– Cine sunt aceștia?

– Icoanele la care vă închinați voi!

– Ia să-ți spun eu! Cine a făcut prima icoană?

– !!!

– Dumnezeu a făcut pe om după chipul și asemănarea Sa. Sfântul Ioan Damaschin spune că prima icoană o face Dumnezeu, adică pe om, după chipul și asemănarea Sa.

– El a făcut, dar nouă ne-a poruncit să nu facem.

– Ia citește dumneata în Biblie, la Ieșire, capitolele 25 până la 30. Vezi acolo că tot ce este în biserică este făcut cu porunca lui Dumnezeu. Și icoanele și catapeteasma și sicriul Legii Domnului și heruvimii slavei și veșmintele preoților și mitra arhierilor și cădelnițele și sfeșnicul cu șapte lumini, toate. Nu i-a zis Dumnezeu lui Moise? „Moise, ia și fă o ladă de salcâm și o poleiește toată cu aur! Moise, fă doi drugi de salcâm îmbrăcați cu aur, și lada să aibă verigi, ca să bagi drugii și să ridici sicriul Legii. Moise, pune în lada aceea Tablele Legii, pe care ți le-am dat Eu pe Muntele Sinai. Pune șarpele de aramă, pe care l-ai făcut când îi mâncau șerpii în pustie, pune toiagul lui Aaron, care a înfrunzit când a rezmătat de sicriul legii cele 12 toiege – căci al lui Aaron a înfrunzit în noaptea aceea și a făcut migdale , și cupa cu mană – o cupă de aur”. Mana era ca pâinea uscată, din care au mâncat evreii în pustie 40 de ani. Astea nu erau lucruri de mâini omenești?

– Dar voi de ce vă închinați și faceți cruce, căci crucea a fost lemnul și spânzurătoarea pe care a murit Domnul Iisus?

– De ce săriți voi de la un subiect la altul? Așa faceți mereu când discutați cu cineva, ca să-l prostiți. Iată ce spune Sfântul Apostol Pavel: *Crucea pentru cei pieritori, nebunie este; iar nouă, celor ce ne mântuim, Crucea este înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu* (I Cor. 1, 18). Vezi că Sfânta Cruce nu-i spânzurătoare și nici măciucă? Dimpotrivă, este înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu!

Ați auzit ce-i crucea, voi, sectarilor, care înșelați oamenii și-i duceți în iad? „Și va veni o sectă la sfârșitul lumii – zice Sfântul Andrei al Cezareei – care nu va face cruce, căci le va pune antihrist pecetea pe mâna dreaptă și n-o vor ridica la frunte”, că fruntea este partea rațională a sufletului, adică mintea.

Am avut mai demult câteva femei baptiste de la Abrud –Alba. După ce le-am povestit minunea de la Sfântul Mormânt, cu femeia îndrăcită, care atunci când s-a atins de bucata de lemn din Crucea Mântuitorului, s-a vindecat, toate au făcut cruce. Dar una a zis: „Părinte, eu nu fac cruce!” „Fă cruce!” îi spun. „Nu fac! Eu nu pot ridica mâna la frunte!” „Ți-a pus dracul pecetea, de aceea n-o mai ridici! Fă cruce, femeie, și vei vedea puterea lui Dumnezeu!” „Nu, că nu pot ridica mâna!”

Și eu îi iau mâna dreaptă, că stătea lângă mine, în partea dreaptă a mea, și-i fac cruce de trei ori pe față.

„Văleu! Văleu! Vai, tare mă simt ușoară!” „Da! Acum s-a dus dracul de pe mâna ta!” Așa a fugit de la dânsa diavolul care o stăpânea. Apoi am mărturisit-o

și s-a întors din nou la Biserică. Vedeți puterea Sfintei Cruci?

– Bine, dar locul de-a dreapta și de-a stânga Preasfintei Treimi este predestinat, că spune ...*a ședea de-a dreapta și de-a stânga Mea nu este al meu a da, ci se va da celor pentru care s-a pregătit de către Tatăl Meu* (Matei 20, 23).

– Nu este adevărat! Mântuitorul zice: *A ședea de-a dreapta Mea sau de-a stânga Mea nu este al Meu a da, ci celor pentru care s-a pregătit*, căci aceste două locuri sunt rânduite Maicii Domnului și Sfântului Ioan Botezătorul de către Tatăl. Cine este Ioan Botezătorul? Cel mai mare om născut din femeie. Iar Maica Domnului cine este? Ce spune Psalmul 44? *De față a stătut Împărăteasa, de-a dreapta Ta, îmbrăcată în haină aurită și preaînfrumusețată*.

Dacă a născut pe Fiul lui Dumnezeu din Duhul Sfânt, a fost „cămara Duhului Sfânt”, L-a purtat în pânțe și L-a alăptat. Cine poate fi mai mare decât ea? Ea este Împărăteasa Duhului Sfânt, Împărăteasa Heruvimilor și a Serafimilor! Toți sectarii și păgânii, veți vedea voi în ziua judecății cine este Maica Domnului, când va străluci peste ceata heruvimilor, a serafimilor și a tuturor tronurilor. Vai de capul vostru! Veți merge împreună cu satana în focul gheenei, toți care huliți pe Maica Domnului!

Vedeți că Hristos era pe Cruce răstignit și scuipat și biciuit, însă nici atunci n-a uitat pe Maica Sa? O arată Sfântului Ioan Evanghelistul, zicând: *Iiule, iată mama ta!* Adică ai grijă de ea! Și acesta a

luat-o la sine. Și către ea a zis: *Femeie, iată fiul tău!* A dat-o în stăpânirea celui mai cinstit apostol și ea a mai trăit 15 ani până la mutarea la cer.

– Dar de ce n-a dat-o în grija unuia dintre *frații* Lui’?

– Pentru că Mântuitorul n-a mai avut nici un frate. Deși Sfânta Scriptură amintește de „frați” ai Domnului, ei nu sunt frați naturali ai Lui, deoarece, după Sfânta Tradiție, Maria, Maica Domnului, a rămas după naștere fecioară, așa cum a fost prefigurată în vedenia Proorocului Iezechiel (44, 1-3). Apoi, dacă ar fi avut frați după trup, Mântuitorul ar fi dat-o în grija vreunui frate, nu în grija Apostolului Ioan. Așa-zișii „frați” ai Domnului erau doar rude ale lui Iisus; cuvântul *frați* redă cuvântul grecesc *adelphoi* (în ebraică: *ah*), având sensurile de: frați, veri, rude apropiate.

Maica Domnului n-a mai avut copii. Ce zice Scriptura: *Și n-a cunoscut-o pe ea, până când n-a născut pe Cel întâi născut.*

– Da. Dar de aici se înțelege că după aceea a mai avut și alți copii.

– Cuvântul „până când” înseamnă veșnicie. Este scris în Sfânta Scriptură: *Întoarce-Te, Doamne. până când...* Sau *Zis-a Domnul Domnului meu: șezi de-a dreapta Mea până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut picioarelor Tale* (Ps. 109, 1). Oare aceasta înseamnă că după aceea Mântuitorul nostru Iisus Hristos nu va șede de-a dreapta Tatălui spre a împărăți cu El peste toate veacurile, știind bine că *împărăția Lui nu va avea sfârșit* (Luca 1, 35)? Sau

lată, Eu sunt cu voi până la sfârșitul veacului. Ce? După sfârșitul veacului nu mai este Hristos cu ei? Și despre Micol, fata lui Saul, zice: N-a născut copil până n-a murit. Dar ce, a născut după ce a murit? Cuvântul „până când” înseamnă veșnicie. Nu că a cunoscut-o cândva alt bărbat după naștere.

Știți oare cine este Maica Domnului? Împărăteasa heruvimilor, Împărăteasa a toată făptura, cămara intrupării lui Dumnezeu, ușa luminii, ușa vieții, ușa cea încuiată prin care n-a trecut nimeni, decât Domnul nostru Iisus Hristos. Ea este scară către cer, cădelniță dumnezeiască, biserică a Preasfântului Duh. Maica Domnului este mireasa Tatălui, maica Cuvântului și biserica dumnezeiescului Duh.

Câtă milă o să aibă Maica lui Dumnezeu de cei care au cinstit-o pe ea și au lăudat-o! Și câtă urgie o să vină peste cei ce n-au crezut în sfințenia ei! Ce-o să facă sectele care hulesc pe Maica Domnului? La icoana Maicii Domnului cu Pruncul în brațe, vezi cerul și pământul. Domnul reprezintă cerul, este mai presus de ceruri și Maica Domnului reprezintă pământul. Ea este din neamul nostru. Brațele Maicii Domnului sunt mult mai puternice decât umerii heruvimilor și ai serafimilor.

Ea ține pe Cel ce a făcut cerul și pământul și toate cele văzute și nevăzute. Ea este mama noastră, care are milă și de săraci și de văduve. Pururea se roagă Mântuitorului pentru iertarea păcatelor noastre.

Dumnezeu primește pe om la pocăință până la ultima lui suflare, dacă se întoarce din toată inima și cinstește pe Maica Domnului. Să aveți mare evlavie

către ea, că fericită este casa și familia care are în casă icoana Maicii Domnului. În fiecare zi să citiți acatistul și paraclisul ei. Dacă nu ar fi Maica Domnului în ceruri, lumea asta s-ar fi pierdut de două mii de ani. Ea pururea stă în genunchi și se roagă Preasfintei Treimi. Ea este a patra față duhovnicească din ceruri.

– Dar copiii mici de ce trebuie să se curețe prin botez, că ei sunt curați, n-au nici un păcat?

– Pentru ca să se spele de păcatul strămoșesc, cu care ne naștem toți. N-ai citit tu în Psaltire: *Căci întru fărădelegi m-am zămislit și în păcate m-a născut maica mea?*

– Bine, dar copilul când este mic nu are credință și Biblia spune: *Cine va crede și se va boteza, acela se va mântui.*

– Într-adevăr, copiii nu pot crede la vârsta când sunt botezați. Dar așa cum în Vechiul Testament tăierea împrejur se făcea în baza credinței părinților, tot așa botezul se face pe temeiul credinței părinților sufletești (nașii) ai pruncilor care se botează (Marcu 9, 36-37). Copiii nu au credință, dar au nașii lor, care sunt garanți și chezași în fața lui Dumnezeu și a Bisericii Sale pentru copilul ce se botează și care fac cuvenita mărturisire de credință în locul lor.

Dar voi, sectarilor, știți câte botezuri sunt? Ați citit „Dogmatica” Sfântului Ioan Damaschin?

– Nu.

– Arătând evoluția istorică a Botezului, începând cu tipurile care l-au prefigurat, Sfântul Ioan Damaschin numără opt botezuri de la începutul până la sfârșitul lumii:

Primul botez a fost botezul prin potop, pe vremea lui Noe, pentru curmarea păcatului.

Al doilea botez a fost botezul prin mare și nor, la întoarcerea evreilor din robia lui faraon.

Al treilea botez a fost botezul Legii Vechi, tăierea împrejur.

Al patrulea botez a fost botezul lui Ioan Botezătorul, numit și botezul pocăinței.

Al cincilea botez este botezul prin apă și prin Duh, botezul nostru creștin dat nouă de Hristos prin Sfinții Apostoli.

Al șaselea botez este botezul prin pocăință și lacrimi, adică Spovedania, instituită de Mântuitorul îndată după Înviere, când a dat apostolilor puterea de a lega și a dezlega păcatele oamenilor: *Orice veți dezlega pe pământ, va fi dezlegat și în ceruri și orice veți lega pe pământ va fi legat și în ceruri.*

Al șaptelea botez este botezul sângelui, adică al muceniei, cu care Însuși Hristos S-a botezat în locul nostru, vărsându-Și Sângele Său pentru mântuirea lumii. Cu acest botez s-au botezat și mucenicii, din neceputuri până astăzi, dându-și viața pentru dragostea lui Hristos.

Al optulea este botezul de la sfârșitul lumii, adică botezul cu foc nestins, pentru cei păcătoși care se vor chinui în muncile iadului, dacă nu s-au pocăit cât au trăit pe pământ [...].

– Părinte, eu sunt predicator de mai mult timp și nu pot să mă lepăd de credința mea, chiar dacă mi-ați răspuns la întrebările mele.

– Să știi dumneata că toți cei care nu se supun Bisericii lui Hristos celei dreptmăritoare, rămân grupări sectare și foarte greu se pot îndrepta, că zic Sfinții Părinți: „De la tot păcatul se întoarce omul ușor, dar de la eres, foarte greu!” Și aceasta, pentru că se întunecă partea rațională a sufletului și degeaba îi spun eu că aici este alb, că el vede negru. Și atunci foarte greu se întoarce. Aceasta este mentalitatea tuturor sectanților.

Pe lângă aceasta, nu puțini creștini ortodocși, mai ales cei care nu frecventează Biserica și au o stare materială precară, sunt atrași la diverse grupări sectare întrucât li se oferă bani, îmbrăcăminte și alte avantaje materiale de peste hotare. Aceștia și-au vândut sufletul diavolului și nu se vor mântui în veci, decât numai dacă se întorc la Biserica mamă, cea adevărată, care este Biserica Ortodoxă.

ÎMPĂRĂȚIA URIAȘILOR

Cel dintâi împărat al uriașilor despre care citim la Facere a fost Azail. În vremea lui s-au descoperit aurul și argintul în pământ.

El este primul împărat din lume care a făcut bani cu chipul său pe ei. În timpul lui s-a găsit fierul și s-a făcut cămașă de zale din aramă și sabia. Sfântul Ioan Gură de Aur îl mustră: „O, răutatea ta, Azaile, cu două morți ai pierdut neamul omenesc: cu sabia, trupurile, și cu iubirea de bani, sufletele”.

După Azail, a luat împărăția uriașilor împăratul Tevel, că 314 ani a ținut împărăția lor înainte de potop

și toți erau din neamul lui Cain. În timpul lui s-a început modelarea fierului și a aramei. Al treilea împărat al uriașilor a fost Iova. În timpul lui s-au făcut fluierul și alăuta, uneltele de cântat.

După ce a murit Iova, a împărățit sora lui, împărăteasa Noemina, prima împărăteasă din lume care a țesut pânda și a încheat brânza! Până atunci nu se știa că din laptele dobitoacelor se poate face brânză. O uriașă bătrână, mergând pe munte, i-a arătat împărătesei Noemina: „Vezi aceste frunze? Dacă iei planta asta de aici și o pui în lapte, se încheagă brânza”. Tot în timpul ei s-a descoperit cânepa și inul, care erau făcute de la zidirea lumii, dar nu se știa că se pot face cămăși din acestea. Până atunci oamenii umblau în piei de dobitoace.

Când era Adam de 700 de ani, era la arat în câmpia Senat cu boii. Și feciorii lui Adam se înmulțiseră tare în acest timp, căci au fost 50 de perechi de gemeni. Adam, arând cu boii, avea dintre feciorii lui foarte răi. Se băteau, se certau unul cu altul, se omorau. Și se gândea el: primul fecior pe care l-am născut a fost urât de Dumnezeu, Cain cel blestemat și ucigaș. Dar uite și aceștia ce fac! Avea și buni, dar puțini. Și zicea: „Oare ce-o să facă Dumnezeu? Pe mine și pe Eva, pentru un păcat, ne-a scos din Rai!” Că au plâns Adam și Eva la poarta Raiului o sută de ani. Au plâns la poarta Raiului Adam și Eva, doar s-ar milostivi Dumnezeu să-i bage nănapoi în Rai.

Și a venit Arhanghelul Uriil din cer și i-a spus lui Adam: „Nu mai plângeți, Adame și Eva! Luați și vă cunoașteți să nașteți copii și întru sudoarea feței

voastre să vă câștigați pâinea!” Că ei au trăit în feciorie timp de 700 de ani în Rai și nu știau că sunt femeie și bărbat. Ai văzut cum sunt copiii mici, care, dacă îi pui unul lângă altul, nu se rușinează. Ei nu cunosc sexul; sunt nevinovați, îi acoperă nevinovăția lor de copii. Așa erau Adam și Eva în Rai. Apoi au stat o sută de ani la poarta Raiului. Nu s-au împreunat, tot crezând că Dumnezeu îi va băga din nou în Rai. Și le-a zis Arhanghelul Uriil: „Mai sunt 5508 ani până va veni Mesia, un Fiu Care se va naște dintr-o Fecioară preasfântă, fără de sămânță bărbătească. Atunci veți intra înapoi în Rai”.

Tot neamul omenesc, timp de 5508 ani până la Hristos, a stat în iad. Apoi Adam și Eva s-au apucat de lucru și s-au înmulțit 700 de ani. Atunci a gândit Adam: „Pe mine Dumnezeu m-a dat afară din Rai numai pentru că am călcat o poruncă. Dar cu acești fii ai mei ce-o să facă?” Și a dat drumul la boi, care arau la popas. Le-a dat de mâncare și el s-a culcat. Îi aduseseră băieții de mâncare.

Și s-a culcat Adam și, când s-a trezit, Arhanghelul Uriil era la capul lui și i-a zis: „Adame, ce ai gândit tu înainte de a dormi?” „Doamne, îți spun drept – că Adam nu se temea de Uriil, că el i-a văzut cât a fost în Rai; că Raiul era o treaptă a Împărăției Cerurilor și îi vedea și pe Heruvimi și pe Serafimi – ce-am gândit: Ce-o să facă Preasfântul și Preabunul Dumnezeu cu lumea aceasta? Uite, feciorii mei s-au făcut mii, și-s răi și știu că Dumnezeu urăște păcatul și numaidecât o să-i pedepsească. Pe mine, pentru călcarea unei porunci, Dumnezeu m-a scos din Rai și nu m-a iertat; și am plâns o sută de ani la poarta

Raiului. Ne-a dat de canon pe pământul acesta. Ce-o să facă cu feciorii mei?”

„Adame, să știi, de aceea m-a trimis Dumnezeu să-ți spun, că El știe inima ta, ce-ai gândit tu. Să știi că au să vină două potopuri”.

Dar Adam nu știa ce înseamnă potop.

„Dar ce înseamnă potop?” „Dumnezeu va înmulți două stihii: apa și focul; că toată lumea este făcută din patru stihii, și trupurile noastre, toate: foc, pământ, apă și aer. Și un potop o să fie cu apă și altul cu foc”.

Dar Adam a zis: „Doamne, când va veni potopul?” „Adame, nu-ți pot spune acum când, dar, uite ce este! Unde stai, este un pârau cu piatră, cu lespezi multe și pădure. Deci ia pe feciorii tăi care te ascultă – că avea poate o sută, două, buni – aici unde stai tu, ia lețuri din pârau și lut, că în loc de ciment era lut, și să faci un turn înalt de 45 de coți și de 15 coți lățime. Să faci trepte de suit pe el; să-l faceți împreună cu copiii. Și după ce se va termina de făcut turnul, să faci un foc mare la temelia turnului. Uite, pădurea este aproape. Aduceți lemne mari. Iar deasupra turnului să puneți un vas mare cu apă.

Când veți termina turnul de făcut, o să vină peste voi un somn mare. Să nu stați lângă turn când îl veți termina. Fugiți deoparte de turn și dormiți. Când va veți trezi, dacă veți vedea că de la foc s-a evaporat apa, să știți că vine potopul cu foc întâi. Dar dacă vedeți că apa s-a vărsat de pe stâlp și a stins focul, să știți că potopul cu apă vine întâi”.

Nu l-a mai văzut pe Arhanghelul Uriil, căci ca tulgerul s-a dus. Și pe Adam, băieții îl vedeau că

vorbește, dar pe înger nu-l vedeau. Și băieții i-au adus mâncare și ziceau: „Tata a înnebunit! Uite vorbește singur!” Că nu-l vedeau pe Arhanghelul Uriil. Îl vedeau numai pe Adam, dar nu vedeau îngerul care vorbește cu dânsul. Și l-au întrebat ei: „Tată, dar cu cine vorbeai dumneata?”

Și-a plâns Adam! „O, dragii mei copii, cu cine vorbeam! Nu l-ați văzut?” „Nu!” „A venit unul din cele șapte duhuri care stau înaintea lui Dumnezeu. Aceștia poartă numele Dumnezeului Celui viu: Mihail, Gavriil, Rafail, Varahil, Gudiil, Salateil și Uriil. Toți au terminația „il”. Știți ce înseamnă? Înseamnă Dumnezeu! Știți care este adevăratul nume al Arhanghelului Mihail? „Miha” înseamnă putere și „il”, Dumnezeu. El se tâlmăcește, „puterea lui Dumnezeu”.

Adevăratul lui nume l-a spus Sfântul Dionisie Areopagitul, „pasărea cerului”. Iar Gavriil, „Gav” înseamnă bărbat, „ri” înseamnă tare, și „il”, Dumnezeu. Adevăratul nume al lui Gavriil se tâlcuiește „bărbat tare, bărbat Dumnezeu”. Toți au nume dumnezeiești: Rafail, înseamnă „povățuitor dumnezeiesc”; Varahil, „îndreptător dumnezeiesc”; Gudiil este îngerul proriei lui Dumnezeu, al purtării de grijă; au miliarde de îngeri sub comanda lor. Salateil, „slujitorul cel mai înalt dumnezeiesc”, care duce rugăciunile tuturor oamenilor la Dumnezeu; iar Uriil se tâlcuiește „foc și luminează dumnezeiască”. Acesta a venit la Adam, cel de-al șaptelea arhanghel. Acesta a venit la Adam și Eva și când au plâns o sută de ani la poarta Raiului și le-a spus să-și ia de grijă, că nu le dă drumul înapoi în Rai.

Atunci Adam a făcut turnul acesta despre care am spus. Și când l-au terminat, la toți le-a fost somn și toți au fugit, nu cumva să cadă turnul pe ei. Și când s-au sculat, focul pe care l-au făcut ei la temelia turnului s-a stins, că apa s-a vărsat singură pe foc. Și au știut că vine întâi potopul cu apă, dar n-au știut când. Și a început Adam a se ruga: „Doamne, știu că vine apa întâi, dar nu știu când. Și tare-s îngrijorat, ca să nu ne apuce moartea”.

Peste 70 de ani, când era Adam la tunsul oilor, a venit același înger și i-a zis: „Adame, te rogi lui Dumnezeu să știi când vine potopul cu apă. Nu fi îngrijorat! Mai sunt 1530 de ani până la potopul cu apă. Întâi se va naște un om, Noe, tot din neamul lui Set, din cei curați, foarte plăcut lui Dumnezeu și aceluia i se va arăta Dumnezeu, cu 150 de ani înainte de potop, să-i poruncească să-și facă corabia. Și apoi o să fie potopul. Și va cruța Dumnezeu numai atâta: pe Noe, soția și feciorii lor cu soțiile.

Adam a zis: „Doamne, ce semn o să vină înainte de potop?” Și le-a spus: „Uite ce semn. Băgați de seamă să spuneți la copiii voștri, că înainte de potopul cu apă o să se nască un popor uriaș, pentru că au să se amestece fiii lui Set cu fiii lui Cain, și o să fie răi înaintea lui Dumnezeu. Și o să zică Dumnezeu, cum spune în Biblie: *că i-a părut rău lui Dumnezeu că l-a făcut pe om*. Și vor fi foarte urâți înaintea Domnului, că uriașii creșteau de trei ori ca cedrii Libanului. Și erau cei mai urâți oameni de pe fața pământului și cei mai spurcați. Mâncau și copiii pe care îi lepădau femeile lor, așa de spurcați erau. Căci până la potop nimeni n-a mâncat carne, decât numai uriașii. Dar nu

mâncau numai din dobitoace, ci mâncau și pe cei din neamul lui Set.

Erau două feluri de popoare: oameni mari, uriașii, și cei din neamul lui Set, care erau normali. Și cea mai mare scăpare aveau acei mici ca noi, că se ascundeau în păduri. Uriașii prin pădure nu puteau fugi, că pădurea era numai până la genunchi la ei, cum este la noi iarba. Și ăștia mici se ascundeau ca puii ca să scape. Și când îi prindeau uriașii pe aceștia, aveau niște oale mari, și băgau câte 50 de oameni la fiert o dată. Mâncau carne de oameni uriașii.

Atunci i-a spus Arhanghelul Uriil lui Adam: „Băgați de seamă că are să se facă un popor uriaș, că o să se amestece fiii lui Set și o să calce poruncile lui Dumnezeu. Și se va face acest popor, și pentru aceștia se va grăbi Dumnezeu să aducă potopul, că nu-i va mai putea suferi pe fața pământului pentru răutățile lor. Dar înainte de potop iată ce alte semne vor fi: vor purta oamenii la dâșșii apă în vase de lemn, de piatră, de lut și în burdufuri de capre și n-au să se sature de apă. Când se vor întâlni unul cu altul, în loc de bună ziua, o să întrebe: «Ai apă?» «Am!» O să bea oamenii multă apă, vreo 500 de ani înainte de potop. Și acesta va fi semn că vine pedeapsa omenirii prin apă”.

„Dar potopul cu foc?”, a întrebat Adam. „Potopul cu foc o să fie la sfârșitul lumii, i-a spus Uriil. Atunci când o să se depărteze lumea de Dumnezeu, o să se ivească o buruiănă, tutunul. Și oamenii vor merge după aceste buruieni, care nu le va ține nici de foame, nici de sete”. Tutunul a fost adus în Franța de împărăteasa Ecaterina din America și se cheama „iarba împărătesei Ecaterina”. Dar nu l-a adus

pentru fumat, ci pentru băi. Această buruiană, adică tutunul, când o vor bea oamenii cu foc și fum, va fi semn că vine focul și fumul, care o să iasă dintr-înșii. Acesta va fi primul semn al sfârșitului veacurilor. Al doilea semn va fi răcirea credinței în Dumnezeu și oamenii se vor înrăi foarte tare. Potopul cu foc va fi la sfârșitul lumii, așa cum se pregătește acum.

DIALOG CU UN IEHOVIST

Aceștia sunt numiți antihriști, pentru că ei atacă dumnezeirea lui Iisus Hristos. Am avut aici la mine un predicator din Piatra Neamț. L-au adus părinții lui. Fiindcă n-a vrut să facă armată și să pună mâna pe armă, a făcut doi ani și șapte luni de închisoare. Ei sunt și contra stăpânirii de stat, nu numai a stăpânirii bisericești. Un băiet înalt, frumos, voinic, cu părinții. Și mi-au zis ei:

– Părinte, am venit să-l lămurești pe băiatul nostru, că nu mai vrea să asculte deloc ceea ce l-am învățat din copilărie.

– Ei, cum te cheamă?

– Gheorghe.

– Ce credință ții tu?

– Eu sunt martor sincer al lui Iehova din cer.

– Da? Dar tu recunoști vreo stăpânire militară, politică sau bisericească?

– Nu! Totul este Iehova din cer.

Era de față multă lume. Acesta a fost primul martor al lui Iehova cu care am discutat eu. L-au adus părinții. Pe urmă a venit altul de la Botoșani.

– Ia ascultă, măi! Nu recunoști nici o stăpânire?

– Nu.

– Dar crezi în Noul Testament, în epistolele marelui Apostol Pavel?

– Cred!

– Ia deschide la Romani 13, 1-8.

El era cu Scriptura în buzunar. Nu voia.

– Deschide, măi băiete! Uite am și eu Biblie colo, dar deschide tu, care nu crezi nici într-o stăpânire, în nimic absolut.

– Nu!

Dar tată-su i-a spus:

– Deschide, măi băiete! Că noi te-am adus aici ca să te convingi.

Eu am scris o carte și acolo este un capitol: „Statul în concepția biblică”. Adică pentru ce dăm dări la stat, pentru ce ascultăm de stat și de ce îi pomenim pe conducători la sfintele slujbe.

El deschide după un timp Biblia și citește:

– *Tot sufletul să se supună înaltelor stăpâniri, căci nu este stăpânire decât de la Dumnezeu.*

– Ai auzit, măi? Ați auzit, oameni buni? Stăpânirile sunt puse de Dumnezeu pe fața pământului. Chiar de ni se pare nouă că sunt bune sau rele. Dumnezeu le-a pus. Ia citește al doilea paragraf! Nu vrei? Citește-l, măi, că mai tare îți dă în cap al doilea verset, care zice: *Pentru aceea. cel ce se împotrivește stăpânirii, se împotrivește legii lui Dumnezeu.* Ia stai, măi! Iehova cine este?

– Dumnezeu.

– Da? Și eu știu că este Dumnezeu. Că și noi îi zicem și Dumnezeu și Iehova și Savaot și Iisus

Hristos. Măi, rusul îi zice Boje lui Dumnezeu, englezul îi zice God, grecul îi zice Teos, francezul îi zice Dieu, evreul îi zice Iehova și noi îi zicem Dumnezeu, dar este același nume al lui Dumnezeu. Ai auzit că Iehova a pus stăpânire pe pământ? *Că nu este stăpânire fără numai de la Dumnezeu.* Ai auzit, măi? Iar dincolo ce zice? *Cine nu se supune stăpânirii, legii lui Dumnezeu se împotrivește.* Deci Iehova este Dumnezeu?

– Da.

– Ai văzut că te împotrivești lui Iehova? Tu nu ești iehovist! Ești cel mai mare antiiehovist. Ești cel mai mare antihrist înșelat de satana! Stai, că nu scapi așa! Ia deschide mai departe! *Dați deci tuturor celor ce sunteți datori: celui cu darea, darea; celui cu vama, vamă; celui cu teama, teamă; celui cu cinstea, cinste. Nimănui cu nimic să nu fiți datori.* Ai văzut ce poruncește Apostolul? Să dăm și dajdie și cinste și să ne supunem și să ne rugăm pentru stăpâniri.

După ce i-am spus și i-am arătat din Sfânta Scriptură, el a venit, a spus „bună ziua” și a plecat, din n-a mai zis nimic, că îi era rușine în fața la atâta lume că s-a biruit.

După vreo trei săptămâni au venit părinții și mi-au spus:

– Părinte, a luat citate de la sfinția voastră și a mers și i-a combătut pe toți la serviciu, că acolo era un grup de vreo 12 inși care erau convertiți.

Fraților, aceștia sunt antihriști, să nu vă luați după ei, că sunt înaintemergătorii lui Antihrist și tăgăduiesc dumnezeirea lui Iisus Hristos. Și Evanghelistul

Ioan, în prima epistolă sobornicească, capitolul 4, spune: Tot duhul care nu mărturisește pe Iisus Hristos că este Dumnezeu, este duhul lui antihrist.

De aceea zice: *Nu dați crezare oricărui duh, ci cercați duhurile dacă sunt de la Dumnezeu; pentru că mulți prooroci mincinoși au ieșit în lume și vor să înșele oamenii și să-i abată de la dreapta credință, să-i ducă în gheena.*

DESPRE PENTICOSTALI

Petrecând Hristos cu ucenicii Săi pe Muntele Măslinilor, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte făgăduința Tatălui. Și ați văzut ce a spus Mântuitorul la Apostoli: *Voi veți fi botezați cu Duhul Sfânt, nu mult după aceste zile* (Fapte 1-5).

Dar cum spun penticostalii blestemați că ei au fost botezați cu Duh Sfânt? Dar cine ți-a dat ție Duhul Sfânt? Diavolul te-a făcut să botezi cu Duh Sfânt și cu foc! Că Duhul Sfânt a fost dat numai la Apostoli, în chip de limbi de foc, și prin ei s-a dat ucenicilor, episcopilor și preoților prin hirotonie. De ce n-a venit în alt chip atunci Duhul Sfânt?

Amintind altă istorie, amestecarea limbilor, vedem că Duhul Sfânt, Care a amestecat limbile la turnul Babel, vine acum în chip de limbi de foc să le adune pe toate într-o credință, adică toate popoarele.

Că așa am avut discuții cu penticostalii, la Vicovul de Sus, în Bucovina: „Noi avem botez cu Duhul Sfânt, ziceau ei, și de aceea avem darul

harismatic de vorbim în limbi!” „Aveți duhul mândriei în voi! Că nu aceasta a cerut Hristos de la noi. Numai Apostolii, episcopii și preoții au putere de la Hristos să boteze cu Duhul Sfânt și cu foc”.

– Penticostalii se laudă că vorbesc în limbi.

– Da. Știe diavolul toate limbile să te învețe, că el este mare „filolog”! Iată ce este: Când vă va spune un penticostal că trebuie să vă botezați cu Duh Sfânt, să-l stuchiți între ochi. Că nu cere Hristos de la noi aceasta. Că Botezul a fost destinat numai Apostolilor, când le-a spus Mântuitorul: *Și nu mult după aceasta, voi vă veți boteza cu Duh Sfânt și cu foc, când vă veți îmbrăca cu putere de sus*. Iar pentru cealaltă biserică, Biserica ascultătoare, s-a rânduit botezul prin apă și prin Duh.

Că a venit Nicodim noaptea la Mântuitorul și, stând de vorbă, Mântuitorul îi spune: *De nu se va naște cineva de sus, nu va putea intra întru Împărăția Cerurilor*. Și el, cu toate că era dascăl mare al Legii Vechi, n-a înțeles cuvântul Lui. Mântuitorul îi spune a doua oară: *De nu se va naște cineva din nou, nu va putea intra întru Împărăția Cerurilor*. Atunci el mai tare s-a nedumerit. *Cum poate, Doamne, cineva să se nască din nou? Să intre bătrân în pântecul maicii sale și să se nască din nou?* Nici acum n-a înțeles despre ce naștere vorbește. Și atunci a spus clar Mântuitorul, a treia oară, vedeți la Ioan 5, 3: *De nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu poate intra întru Împărăția Cerului*.

Iată care botez ni se cere nouă tuturor: botezul prin apă și prin Duh, pe care îl avem noi luat de la

Sfânta Biserică a lui Hristos prin baia nașterii de a doua. Că Duhul este nevăzut și apa este văzută. Că totdeauna Tainele Bisericii întemeiate de Hristos sunt îndoite: o față nevăzută și una văzută, una care se crede și una care se simte, adică Duhul și apa.

DESPRE APOSTOLI ȘI IERARHIA BISERICII

În trei ani și jumătate, Domnul i-a învățat pe Apostoli toate minunile cele mari, pe care le-a făcut în fața lor. Pe urmă, la înălțarea Lui la cer, le-a poruncit: *Voi stați în Ierusalim până vă veți îmbrăca cu putere de sus.* N-a fost de ajuns numai că au văzut Apostolii minunile Lui, nu numai că le-a deschis mintea să înțeleagă Scripturile, ci le-a zis: *Stați că vă îmbrac cu altă putere, adică cu Duhul Sfânt; că mai de folos este să Mă duc Eu, că dacă nu mă duc Eu, nu vine la voi Mângâietorul, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl porcede.* Și a trimis în chip de limbi de foc pe Duhul Sfânt: *Când va veni Acela, va mărturisi despre Mine toate, și vă va spune toate.*

Apostolii aveau să uite învățăturile Mântuitorului, de nu venea Duhul Sfânt peste ei. Dar le-a trimis pe Duhul Sfânt. Iar după ce i-a îmbrăcat cu putere de sus, le-a spus: *Mergând, învățați toate popoarele. Propovăduiți Evanghelia la toată zidirea, botezându-i pe ei în numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt.* Și pe urmă le spune: *Întru numele Meu draci veți scoate, în limbi noi veți vorbi, de veți bea*

ceva de moarte nu vă va vătăma, veți sta cu aspide, cu scorpii și balauri și nu vă vor vătăma; morți veți învia.... Le-a dat putere întreită: de a face minuni, de a boteza și de a predica. Astfel, pe cei aleși i-a îmbrăcat cu puterile necesare de a duce cuvântul lui Dumnezeu în toată lumea.

Dar nu pe toți i-a îmbrăcat, nici pe toți i-a ales. Că dacă i-ar fi ales pe toți, unde mai era alegerea cea dintâi? A ales numai pe cei doisprezece Apostoli, și a mai trimis încă șaptezeci de ucenici, câte doi înaintea feței Sale, de ajutor celor doisprezece. Vezi că Apostolul Petru l-a pus pe Filolog, pe Matia, pe Cleopa, l-a pus pe Timotei și pe Hermes.

Cei doisprezece Apostoli pe toți cei șaptezeci i-au făcut episcopi și i-au trimis în diferite părți să vestească Evanghelia mântuirii. Până aveau să se facă alți ucenici, i-a pus pe cei șaptezeci de Apostoli să păstorească Biserica lui Hristos. Iată, pe Timotei l-a pus Sfântul Pavel episcop în Efes și pe Tit l-a pus în Creta. Aceștia n-au fost din numărul celor 12, ci au fost din cei 70, ca să arate că ierarhia Bisericii începe din cei doisprezece și se continuă cu cei șaptezeci de Apostoli. Cei doisprezece Apostoli au lăsat în locul lor pe episcopii de astăzi, iar cei șaptezeci au fost urmați de preoți. Așa arată Sfântul Vasile: „Preoții țin locul celor șaptezeci de Apostoli, iar episcopii țin locul celor doisprezece Apostoli, până la sfârșitul lumii, așa cum Hristos a pus ierarhia de la început”.

ROLUL FEMEII ÎN FAMILIE, SOCIETATE ȘI ÎN BISERICĂ

Am fost chemat la Mănăstirea Văratec, unde au venit reprezentanți de la consiliul ecumenic de la Geneva, și acolo m-au pus să vorbesc ceva în legătură cu rolul femeii în familie, în societate și în Biserică.

M-am gândit la predica Sfântului Ioan Gură de Aur „Pentru purtarea de grijă de femei și pentru supunerea și cinstea femeii către bărbat”, din „Împărțirea de grâu”. Al doilea, mi-am adus aminte de datoria diaconișelor din „Tezaurul Liturgic” de Badea Cireșanu. Pe urmă tot în problema asta, mi-am adus aminte de la „Facere”, este un cuvânt al Sfântului Ioan Gură de Aur, de ce a numit Dumnezeu pe femeie ajutătoare bărbatului, „că nu-i bine să fie omul singur, să-i facem ajutătoare asemenea lui”; și de ici-colo am improvizat așa câteva idei, după care am început să schițez predica.

Eu credeam că dacă sunt atâția teologi și atâția profesori, poate după slujbă vor vorbi ei. După slujbă am mers cu toții la casa oficială a mănăstirii. Ne-a dus cu corul acolo, cântând, cum este regula lor. Și mitropolitul din Liban printr-un translator a zis:

- Mata ești Ilie Cleopa?
- Da.
- Ai să ne vorbești la conferință.
- Fie voia Domnului.

Mitropolitul Ardealului, Antonie, se apucă și mă recomandă la toată mulțimea aceea, iar un episcop m-a

recomandat în limba engleză. Eu care nici românește nu știu bine le-am spus:

Prea Cuvioasă maică stareță, prea cucernici părinți, consilieri, preoți și iubiți frați.

Am fost chemat aici să slujesc și să țin un cuvânt. Dar să știți că astăzi vă vorbește de aici de la tribuna asta un cioban. Să nu așteptați mari lucruri de la mine. Am păzit oile mănăstirii până mai deunăzi pe un munte acolo și n-o să vă lovesc în gândire cu nimic din cele ce așteptați de la mine. Pentru că eu am învățat să pasc oile, eu sunt calificat să fac brânză, să pasc oile, toate ale ciobanului.

Eu sunt poreclit călugăr. Pentru că s-a întâmplat să mă numesc călugăr, dar călugăr nu m-am făcut niciodată în viață, că a te face călugăr este mare lucru. Cum să spun eu că sunt monah înaintea oamenilor, dacă înaintea lui Dumnezeu nu sunt? Călugărul trebuie să fie înger în trup, nu așa cu viață grosolană cum o duc eu, în păcate și neputință! Eu sunt poreclit călugăr și am și acest vot, pe lângă celelalte, și fac ascultare. Și am să încerc, în virtutea acestui vot, să vă spun câte ceva.

Mi-ați spus să vorbesc despre rolul femeii în familie, în societate și în Biserică.

Ca să vorbim această predică trebuie să luăm istoria lumii de la capăt. Dumnezeu face pe om androgin, adică bărbat și femeie. Dar înțelepciunea cea fără margini a Lui, Care pe toate le-a făcut mai presus decât mintea omenească, n-a înzestrat pe femeie cu însușirile bărbatului, și nici pe bărbat cu însușirile femeii, ca numai când se întâlnesc amândoi

să formeze omul. Și *l-a făcut Dumnezeu bărbat și femeie*. Nu spune așa la Facere?

Și dumnezeiescul Ioan Gură de Aur zice: „Iată ce-a zis înțelepciunea cea nemărginită: *Nu-i bine să fie omul singur. Să-i facem ajutorătoare asemenea lui*”.

Da, femeia este egală cu bărbatul, dar numai după fire, nu după dregătorie. Când a adus-o pe femeie la Adam i-a zis: „Cum se cheamă asta?” „Femeie. *Aceasta-i os din oasele mele și carne din carnea mea; ea se va numi femeie, pentru că este luată din bărbatul său*”.

Aici este egală femeia cu bărbatul, că-i os și carne din bărbat, luată din coasta lui, dar nu după dregătorie. Că Dumnezeu a pedepsit-o pe Eva imediat, că ea a întins mâna întâi. Și primul canon i-a spus: *De ce-ai făcut asta? Pentru că ai întins mâna și ai mâncat, înmulțind voi înmulți durerile tale și întru dureri vei naște fii*. Și a doua pedeapsă: *Întoarcerea ta către bărbatul tău și el te va stăpâni*.

Nu le convenea ce le spuneam că erau mai multe femei. Dar când spuneam de bine băteau din palme, iar când nu, puneau capul jos!

Uite ce, le-am zis. Cât ar fi femeia de învățată, trebuie să fie supusă bărbatului. Că bărbatul este cap al femeii și Hristos cap al bărbatului. În ordinea asta este ierarhia în familie.

Iată cum este: Pe femeie a lăsat-o Dumnezeu ajutorătoare omului. De aceea zice Sfântul Ioan Gură de Aur: „Femeia este liman al bărbatului”. Bărbatul, săracul, vine amărât, cu cele mai mari greutăți în societate, conduce oști, războaie; este mare răspunzător

la întreprinderi de stat, în guvern, vine obosit. Dar femeia trebuie să fie liman. Să știe să-l întâmpine totdeauna cu un cuvânt bun, cu blândețe, să-i pregătească mâncarea, să-i facă haine, să-l pornească, să-l primească când vine de undeva. Întotdeauna ea trebuie să fie aceea care să odihnească pe bărbat, pentru că-i ajutătoarea lui.

Dar cea mai mare misiune pe care o are femeia în familie, nu-i asta: numai să-i facă mâncare bărbatului și îmbrăcăminte. Cea mai mare misiune pe care o are femeia în familie, rolul ei este să fie mamă de copii! Să ferească Dumnezeu pe femeia aceea care vrea să înlăture durerea nașterii! Pentru că primul canon pentru că a greșit, asta a fost: *Întru dureri vei naște fii*. Sfântul Ioan Gură de Aur zice: **„Dacă fugi de durerea nașterii, de durerea veșnică vei da!”,** de durerea cea din iad. Dumnezeu a pus cu măsură dulceața împreunării cu durerea nașterii. Și tu, dacă fugi de la durere spre plăcere, vei cădea în durere veșnică”. Așa citim în cartea „Împărțirea de grâu”, cuvânt pentru mireni, unde arată cum să fie mireasa și mirele la căsătorie.

Nu fugi de la durere spre plăcere, adică numai să trăiești cu soțul, dar să nu faci copii, că în durerea cea veșnică te duci. Că dacă fugi de la durere spre plăcere, vei cădea în mâinile și în brațele cele veșnice ale iadului, că nu vrei durerea care ți-a rânduitor Dumnezeu aici, ci vrei să trăiești în plăcere și să omori copiii.

Să ferească Dumnezeu! Mai bine nu se naștea femeia aceea care își omoară copiii. Pentru că este

păcat împotriva Duhului Sfânt. Apoi unde trebuia să găsească Dumnezeu copilului mai bun sălaș decât în pânțelele maicii lui? Și de acolo îl scoți și îl dai la câini și îl omori? „Care bălăuroaică – spune Sfântul Efrem Sirul –, care leoaică, care ursoaică și-ar omori vreodată puiul său? Și tu, ființă rațională și cuvântătoare, faci mai rău decât animalele cele sălbatice, când ai ajuns să-ți omori copiii”.

Du-te să întâlnești în pădure o scroafă cu purcei. Eu eram în pădure – am stat nouă ani și șapte luni prin munții ăștia singur – și am întâlnit o scroafă cu purcei într-un munte la „Poiana Craiului”. Eram singur. Când am dat față în față cu ea, să ferească Dumnezeu, m-am întors, că am avut un brad și m-am agățat de dânsul. S-o repezit ca fulgerul la mine. Când ai pus mâna pe un purcel te-a făcut praf; poți să mori tot atunci. Și vânătorii se tem de ei. Așa își apără scroafa sălbatică purceii. Numai mamele creștine își ucid copiii!

Așa sunt legile firii date de Dumnezeu: mama să-și apere fiii săi. Dar omul rațional să fie mai rău decât toate fiarele și dobitoacele și să-și omoare copiii? Vai și amar de acele mame!

Ferească Dumnezeu! Toate păcatele sunt grele, dar acesta este mai greu decât toate. De aceea Sfinții Părinți îl pedepsesc așa de greu. Și le-am spus la Văraric: Și Apostolul Pavel, gura lui Hristos, vasul alegerii, spune așa, când vorbește de femeie: **Și ea se va mântui prin naștere de fii.** Iar dumnezeiescul Gură de Aur, care merge în urmă cu tâlcuirea la Sfântul Apostol Pavel, zice: **Femeia, când a murit**

născând, moare pe altarul jertfei. Este martiră! Tocmai de aceea Biserica pregătește femeia pentru moarte înainte de naștere. Poate să fie oprită 30 de ani de Împărtășanie, dacă este gravidă nu mai ai voie să o oprești. O spovedești și o împărtășești în fața morții; că la cele tinere, mai cu seamă, durerea nașterii este ca din iad. N-ai auzit ce spune în Psaltire: *Acolo (în iad) sunt dureri ca ale celeia ce naște.*

Sunt o seamă care mor în durerile nașterii. De aceea Biserica, prin dumnezeieștii părinți, luminați de Duhul Sfânt, spune: „Femeia care este gravidă, este dezlegată și pregătită de moarte”, că multe se întâmplă să moară; de aceea nu o oprește de împărtășire. Iar dacă se întâmplă și moare, ea își pune viața pentru copil, ea este martiră; că așa ne-a învățat apostolul. Pentru durerile acelea Dumnezeu îi iartă toate păcatele și este ca o muceniță, ca o martiră.

Vine deunăzi una la mine și-mi zice: „Părinte, am insuficiențe psihice și mi-a spus doctorul că n-am voie să nasc; să-mi dai voie să fac avort”. „Fugi de-aici, criminalo! Ai venit să mă conduci tu pe mine, să înveți pe popa carte? Să mori de-o mie de ori, să te faci martiră, numai să te spovedești și să te împărtășești. Cine ți-a spus ție o nebunie ca aceasta? De unde vii tu? Să-ți dau eu voie să faci crimă?”

Ei, așa a fost vorba, că dacă moare femeia născând, moare la datoria ei cea mai sfântă de pe pământ, să fie mamă de copii.

După ce-am vorbit mai mult de rolul femeii în familie, am arătat că acesta nu este numai să-i nască pe copii, că și fiarele nasc; trebuie să-i și crească în

frica și certarea Domnului. Și la această osteneală trebuie să ia parte și bărbatul, nu numai femeia, că amândoi l-au făcut pe copil. Că dacă nu-i crește în frica și certarea Domnului, îi vai și amar de câte greutatea întâmpină în viață! Se fac niște fiare, nu copii.

Pe urmă am trecut la rolul femeii în societate.

Uite ce! În biserică i-a spus Apostolul femeii să tacă, însă în societate ea poate ocupa servicii ca și bărbatul. Și le-am dat un exemplu:

Dacă acum s-ar face un întuneric beznă, fără nici o lumânare, fără nici o lampă sau bec, și în timpul asta o mână binefăcătoare vine și pune o lumânare aici în mijlocul nostru, atunci toți s-ar bucura că a apărut o zare de lumină. Dar lumânarea asta care stă aici, pusă în slujba tuturor, vorbește? Nu vorbește! Tace, dar face două lucruri în folosul tuturor. Ea se jertfește și luminează.

Folosindu-ne pe noi și dând lumină la atâția, ea se jertfește și începe a se topi, încet-încet, și se topește până ajunge la sfeșnic. Două lucruri face tăcând – zice Sfântul Ioan Gură de Aur: **Tace luminând și se jertfește tăcând.** Acesta este rolul femeii în societate.

O femeie la locul ei de muncă, unde a rânduit-o Dumnezeu, dacă este curată, dacă este credincioasă, dacă este corectă, dacă este harnică, dacă este pricepută la toate, în toate problemele dacă este prezentă, ea n-are nevoie să predice, că viața ei predică.

Aici se împlinește ce-a spus Talasie Libianul: „Taci tu, să vorbească lucrurile tale!”, sau „Muștră și

ceartă pe cei de-aproape de tine, prin puterea lucrării, nu prin multa vorbire!”

În felul acesta ea este o lumină în sfeșnic în societate și pentru toți care o văd și o aud și înțeleg, pentru că este corectă în toate problemele. Așa și femeia în societate, este o lumină în sfeșnicul societății, dacă la locul ei de muncă are toate însușirile acestea care am spus mai sus.

Și am trecut de la rolul femeii în societate la rolul ei în Biserică, fiindcă atunci ei veniseră cu scopul celor ce făceau preoți și episcopi pe femei. Erau și câteva observatoare protestante. Acum de rolul femeii în Biserică, ce să vă spun? Am auzit că protestanții au ajuns la apogeul nebuniei. Un cioban vă vorbește; cine s-o supăra, să-mi ia opincile și gluga. De 5000 de ani a întemeiat Dumnezeu preoția, prin Moise și Aaron și fiii lui Levi, și niciodată n-a dat poruncă nimănui să hirotonească persoane de gen feminin.

Poate ați auzit de diaconițe: *Și vă încredințez pe I'ebe, sora noastră, care este diaconiță a Bisericii din C'enhrea* (Rom. 16, 1). Dar, zic, v-ați pus întrebarea ce misiune aveau diaconițele? Poate ați luat de acolo îndrăzneală și să faceți diaconi din femei! Voi credeți că diaconițele, care au încetat să mai fie din secolul IV în Biserica Ortodoxă, aveau aceeași misiune ca un diacon?

Aceste diaconițe aveau șapte misiuni în Biserică. Datoriile diaconițelor, le-am spus acolo, ajutau la botezul femeilor, ajutau bolnavii la spitale, duceau împărțășanie la femeile bolnave, slujeau la mesele agape etc. Dar nicidecum n-aveau hirotonie,

cum spune canonul 19 al Soborului VI ecumenic: „Iar hirotonie la diaconițe n-am cunoscut, fără numai hirotesii”. Ce este hirotesia? Hirotonia se face în altar. iar hirotesia afară de altar. Este o singură rugăciune arhierească care se dădea înainte vreme, și acum se dă la ierarhia inferioară a Bisericii, la slujitorii inferiori, cum erau: portarii, citeții, cântăreții, anagnoștii, ipodiaconii, hartofilacșii etc.

Toți aceștia aveau această hirotesie sau binecuvântare care o aveau și diaconițele; o împuternicire să slujească, să ajute în biserică. Unii erau cu înmormântările, portarii țineau bastoane în mâini și atunci când se spunea: „Cei chemați ieșiți”, ei scoteau pe catehumenii care încă nu erau botezați, din biserică. Le-am arătat misiunile lor.

Dar hirotonia cu hirotesia nu-i tot una! Hirotesia este o mică sfințire care se dă la slujitorii inferiori, iar slujitorii superiori: diaconul, preotul și arhiereul au hirotonia în Sfântul Altar. Este mare deosebire între una și alta.

Să nu credeți că diaconița zicea ecteniile ca diaconul sau zicea evanghelia la popor sau se săruta cu preotul și se împărtășea la Sfânta Masă, cum fac clericii. Nicidecum!

Apostolul Pavel a spus așa: *Văduva care nu se mărită să fie hrănită de la biserică. Care se mărită nu greșește, dar mai bine să rămână așa.* Pe femeile acestea văduve și bolnave, care nu aveau bărbat, Biserica le ajuta prin diaconițe.

Ele țeseau covoare pentru biserică, perdele, făceau lumânări pentru biserică, veșminte pentru

preoți, făceau curățenie în altar. Ele erau în slujba Bisericii, iar Biserica le purta de grijă.

Iosif Flaviu, marele istoric, ne arată că la Biserica lui Solomon era astfel: În jurul bisericii celei mari erau case pentru cele care aveau să țină fecioria până la 30 de ani, și de atunci puteau să se căsătorească. Mai sus erau fecioarele Bisericii, care se făgăduiau să păzească viața curată până la moarte. Apoi mai erau văduvele bisericii. Și mai erau un fel de călugări numiți terapeuți.

Aceste diaconițe țineau evidența fecioarelor și văduvelor dintr-o eparhie. Ele spuneau episcopului câte femei ajută la toate bisericile, și li se dădea un ajutor. Asta era prima misiune a diaconițelor.

A doua misiune a diaconițelor. Ele știau câte fecioare are Biserica. În timpul marilor persecuții nu erau mănăstiri cu crucea în vârf, să toace și să tragă clopotele, Biserica era în catacombe. Dacă o fată se hotăra în casa părintească să păzească fecioria pentru Hristos, părinții creștini îi dădeau voie. Îi făceau o chiliuță cu icoane acolo să se închine și ea petrecea mai mult în post și rugăciune. Cum a fost și Sfânta Mare Muceniță Varvara.

Cine știa numărul acestora care își afieroseau lui Hristos viața în sfințenie? De ele se îngrijeau întâi diaconițele și apoi episcopul locului, care le călugărea. Până în secolul VI n-a avut voie preotul să facă călugărițe; episcopul sfințea fecioarele. El se ducea la casele lor și le făcea călugărițe și le puneă făgăduința și tunderea în fața părinților, că nu erau mănăstiri, ca să facă călugăria în fața altarului. Aceasta era a doua misiune a diaconițelor.

A treia misiune a diaconișelor era catehizarea și botezul femeilor. Pentru că diaconii și preoții aveau ungerea Sfântului și Marelui Mir, le puneau pe diaconișele, cu împuternicirea lor, să le miruiască pe femei, să le catehizeze, să le învețe simbolul credinței și legea creștină. Iar la îmbrăcarea și dezbrăcarea lor era foarte cuviincios să fie femei; și acestea erau diaconișele. Asta era a treia misiune a diaconișelor.

A patra misiune era milostenia. Se strângea milostenie de la biserică pentru cei săraci și năcăjiți și pentru cei ce aveau cereri și nevoi. Diaconișele trebuiau să știe unde să împartă aceste milostenii și care-i mai necăjit, ca să-i dea raport la episcop.

A cincea misiune a diaconișelor era curățenia în Sfântul Altar și alimentarea lui. Ele alimentau altarul cu tămâie, cu smirnă, cu untdelemn, cu lumânări de ceară, făceau curățenia în altar, fără să se atingă de Sfânta Masă, de Sfântul Jertfelnic, cum sunt și călugărițele acum. Că mai târziu le-au luat locul chiar călugărițele și nu s-a mai simțit nevoia de diaconișele.

A șasea misiune a diaconișelor. În sărbători și în Duminici, după ce ieșeau de la biserică, se dădea masa comună cum era atunci. Se duceau diaconișele undeva aproape de biserică și adunau femeile să le țină cateheze, să le învețe. Ele le spuneau de Sfânta Evanghelie.

A șaptea misiune a diaconișelor. Ele făceau mare rânduială în biserică. Bărbații să stea în partea dreaptă și femeile în partea stângă în ordinea aceasta: cei prea bătrâni în frunte, cei mai cărunți la spate, cei tineri până la sfârșit și printre ei să rămână o cărare ca să meargă creștinii să se închine, să dea darul la altar.

Iată ce misiune aveau diaconițele, dar nu să le faci diaconi, să le îmbraci cu stihar și să le pui să zică ectenii. Asta este cea mai mare nebunie. Nu a fost aceasta niciodată. Ia gândiți-vă dumneavoastră, în istoria Sfinților Apostoli, în istoria Evangheliei, nu găsim vreodată că au hirotonit Apostolii vreo femeie. Dacă au fost sfintele mironosițe, avem Duminica lor după Paști, fiind cinstitute întocmai cu Apostolii, cum au fost: Maria Magdalena, Maria lui Cleopa, Maria lui Iacob cel Mic, Salomeia, Maximilia, Iunia, Iulia, Marta și Maria și celelalte femei sfinte, mironosițe întocmai cu Apostolii.

Cât erau de mari ele, dar nu au îndrăznit Apostolii să le hirotonească. Nu se spune că a hirotonit pe Maria sau pe alta. Au murit martire, au murit mărturisind pe Hristos, și întocmai cu Apostolii se cheamă, că ele au vestit Învierea întâi și au mers după Mântuitorul până la moarte și până la Înviere, dar nicidecum nu spune în Sfânta Evanghelie că au hirotonit vreuna.

Biserica le cinstește ca pe Apostoli, dar nu ca pe diaconi sau ca pe preoți.

*

Vai de lumea asta stricată de cei fără de minte! Își fac o mulțime de haine frumoase, mai ales femeile, ca să vadă lumea că au haine. Și se duc în biserică ca la teatru, să le vadă cineva cum sunt îmbrăcate. Dar de aceea ne ducem la biserică? Dumnezeu se uită la exterior? Dumnezeu se uită în inima ta, de ești cu inima la El când te rogi în biserică. Acolo te duci la

plâns, la suspine, la zdrobire, la smerenie, la ascultarea cuvântului. Nu te duci acolo să faci teatru, să te vadă cineva cum ești îmbrăcată și boită și cum ești încălțată. Acestea sunt lucrurile vicleanului diavol. Luxul este o nebunie a veacului și sminteală pentru tineri și bărbați.

– Părinte Cleopa, poate să cânte femeia în biserică? Unul rostește Apostolul, altul citește, altul vine la strană să cânte în cor. Este bine sau nu?

– Apostolul Pavel, gura lui Hristos, spune: *Iar femeia în biserică să tacă!*

– Dar avem și cor mixt.

– Dacă este cor mixt de bărbați și de femei și preotul ți-a dat voie să cânti, cântă, că lauzi pe Dumnezeu. Iar celelalte care n-au blagoslovenie să cânte, să stea să asculte, că așa este lăsat femeii în biserică, să asculte, nu să predice.

– La noi corul este format din bărbați și femei.

– Așa este bine să fie corul. Într-o parte să cânte bărbații și într-altă parte să cânte femeile răspunsurile. Dar dacă sunt coruri mixte să le conducă un preot sau dascăl, cineva trebuie să le conducă, pentru că nu știu toți să execute cântări în biserică. Și dacă este cu blagoslovenia preotului, este bine, pentru că s-a aprobat de Sfântul Sinod în biserică muzica omofonică.

Știți de când s-a pus asta în biserică? De pe timpul Sfinților Apostoli. Că în biserică nu cânta numai dascălul pe atunci, ci toată lumea zicea: „Doamne miluiește”. Preotul zice „Cu pace Domnului să ne rugăm” și toată lumea cântă: „Doamne miluiește”, „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu,

miluiește-ne pe noi”. Așa era. Și în multe biserici din țară și acum se cântă muzica omofonică. Am văzut la biserica Sfântul Vasile din Ploiești, unde era părintele Constantin Galeriu, că toți împreună dădeau răspunsurile Liturghiei. Dar cei care știu că nu pot să cânte bine sunt mai atenți cu urechea să nu-i împiedice pe ceilalți. Dar toți cântă răspunsurile Liturghiei. Iar Heruvicul și Axionul le cântă mai ales dascălii și cei care știu notele.

VORBIREA LUI DUMNEZEU CU NOI

Ia să-mi spuneți mie unde erați acum 100 de ani? Dar peste 100 de ani unde o să fiți? Ia spuneți-mi, unde?

Trupul merge în pământ, de unde a fost luat, dar sufletul unde merge? Ați auzit ce spune Mântuitorul în Evanghelie? *Voi nu știți de unde veniți și unde mergeți. Eu știu de unde vin. Vin de la Tatăl și merg la Tatăl.* Noi pe pământ suntem într-o trecere, într-o vizită foarte, foarte scurtă.

Vezi? A trăit Adam 930 de ani și la moartea lui a venit Arhanghelul Mihail din cer – unul din cele șapte duhuri – și l-a întrebat, când se muncea cu moartea: „Adame, Adame, cum ți s-a părut viața?” „Așa, Doamne, cum aș intra pe o ușă și aș ieși pe cealaltă”. După 930 de ani! Dar la noi ce-i viața? Nu auziți ce suntem noi? Și cine poate să ne spună nouă mai adevărat și mai sfânt și mai vrednic de încredere, ca Cel ce ne-a făcut? Auzi ce spune Duhul Sfânt, Care

a zidit toate cele văzute și nevăzute: *Omul ca iarba, zilele lui ca floarea câmpului, așa va înflori.*

Vezi o fetiță mică, o florică, un băiețel. A crescut mai mare, o floare mai mare. S-a căsătorit, începe a se vesteji încet, încet. Gata, apare un păr cărunt. Acesta este semn de plecare. Toamna vieții. Când ți-a apărut părul cărunt, îi gata, toamna vine. Vine moartea și plecăm la veșnicie!

Dar câți mor înainte de a îmbătrâni? Dacă moartea ar veni să ne ia numai de la 80 de ani înainte, atunci poți zice: „Stai măi, mai este de treabă!” Dar vezi că Mântuitorul ne-a înarmat cu o armă pentru toate veacurile, când a zis așa: *Privegheați și vă rugați, că nu știți ziua, nici ceasul întru care Fiul Omului va veni!* Nu știm când plecăm. Că altul pleacă copil, altul tânăr, altul mai bătrân. La unul se întâmplă moartea într-un accident, la altul dintr-un cutremur, sau vine un junghi peste noapte și gata. Numai Cel de sus știe toate! De aceea totdeauna trebuie să fim pregătiți.

Hristos a spus: *Vremile și anii le-a pus Tatăl întru a Sa stăpânire.* Nimeni nu poate porunci să fie soare sau vânt sau ploaie sau furtună sau viscol. Tatăl! În mâna Lui sunt toate. Și la voia Lui. Vorbește cu noi.

Ați văzut ce spune Mântuitorul în Sfânta Evanghelie? Când predica Mântuitorul în Palestina, s-a prăbușit un turn în Siloam. Siloamul este un mic lac în marginea Ierusalimului. S-a prăbușit un turn

mare și a omorât odată 18 oameni. Și ei i-au spus: „Uite, Doamne, ce s-a întâmplat!” Mântuitorul le-a zis: *Ce credeți voi? Aceia peste care a căzut turnul în Siloam, sunt cei mai păcătoși oameni din lume? Nu! Dar zic vouă: de nu vă veți pocăi, toți așa veți pieri! Pildă pentru noi.*

Au venit din Banat vreo trei familii. Au fost 30 de cutremure până acum în Banat. Se cutremură, se cutremură și stă; numai ce vezi la trei zile alt cutremur. Toate vorbesc cu noi. Toate. Că Dumnezeu așa vorbește cu noi. Este prea mare să vorbească altfel.

Arată că în mâna Lui sunt și cutremurele și toate. Nu zice în Psaltire? *Cel ce caută spre pământ, și-l face pe el de se cutremură. Cel ce se atinge de munți și fumegă.*

Să vă păzească Preasfânta Treime și Maica Domnului pe toți și pe toți să vă ducă Bunul Dumnezeu la Rai! Pe voi, pe neamurile voastre, pe copilașii voștri. Și tare aș dori să ne întâlnim la Rai, dacă o fi mila Domnului!

Păziți-vă, mamă! Privegheați și vă rugați, că nu știm ziua, nici ceasul! Ai văzut ce spune Duhul Sfânt despre om: *Omul s-a asemănat deșertăciunii, zilele lui ca umbra trec. Și în altă parte: Zilele mele ca umbra s-au plecat, și eu ca iarba m-am uscat. Că s-au stins ca fumul zilele mele. Și Apostolul Iacob zice: Ca un abur s-a stins viața mea.*

Dumnezeu ne-a dat viața, dar s-o întrebuițăm bine, ca de la viața asta să mergem la viața cea veșnică și să ne bucurăm în vecii vecilor. Nu, Doamne ferește, să ne luăm după deșertăciunile lumii acesteia

și să cadă cineva în iad! Amintiți-vă de călugărul Andrei, care a stat un ceas în iad și i s-a părut 300 de ani.

De ce vă spun, mamă? Nu vedeți că nu putem răbda o împunsătură de ac, o scânteie? Vai de mine și de mine! Dar acolo! Dacă ar fi chinurile pe o mie de ani. Dar nu-s, ci în veacul veacului. Să aveți mare frică de Dumnezeu.

Să ne întrebăm totdeauna: „Oare ce vorbesc eu acum, Îi place lui Dumnezeu? Oare ce vreau eu să fac acum, Îi place lui Dumnezeu? Oare ce gândesc eu acum Îi place lui Dumnezeu?” Conștiința îți spune: „Da” sau „Nu”.

Să fiți mărturisiți curat în fiecare post. În Postul Mare de două ori, la începutul postului și la sfârșit. Și în Postul Crăciunului tot așa. Sfântul Ioan Gură de Aur auzi ce spune: „De este cu puțință, o creștine, în fiecare ceas să te spovedești”. Pentru că în fiecare minut și în fiecare clipă greșim lui Dumnezeu.

DESPRE SPOVEDANIE

Din frica de Dumnezeu vine mustrarea de conștiință: „Măi, nu este bun ce fac eu! Mă mărturisesc și las păcatul”. Căci supărăm pe Dumnezeu în tot chipul. De aceea vreau să vă spun, cât vom putea să fim atenți, cu băgare de seamă. De vezi că te mustră cugetul, nu lăsa! Du-te la mărturisire și nu mai face păcatul! Cât de bun este Dumnezeu că ne primește la pocăință! Că de n-ar fi pus între noi și El Taina

Spovedaniei, nimeni nu s-ar putea mântui. Că zice Evanghelia: *Nimic necurat nu va intra în Împărăția Cerurilor*. Nimeni fără mărturisire nu se poate mântui. Că acolo este atâta sfințenie și curățenie! Cum să intre în Rai omul păcătos? Ce? Dacă ai o cămașă și se murdărește, n-o mai speli? Sau o haină, când se umple de noroi, nu zici: „la s-o spăl, că s-a murdărit”? Așa să faci și cu sufletul. Spălare prin pocăință și spovedanie, mamă, și părăsirea păcatelor.

A pus Dumnezeu pocăința. Este al doilea Botez. Te-ai mărturisit, te-a dezlegat preotul, să nu mai faci păcatul. Fă oleacă de canon și te-ai curățit. Când simți că iar ai mai greșit, du-te iar la spovedanie. Când vedeți în casa voastră că a slăbit cineva: tata, mama, sora, copilul, nora, oricine ar fi, și vezi că-i bolnav tare, nu aduce întâi doctorul! Doctorul este un bolovan de pământ ca și mine. Eu mor acum, el moare mâine. Ai văzut vreun doctor de 500 de ani? Cum să moară, dacă are și injecții și pastile și-i doctor? Cum să moară? Dar când a sosit clipa, toți ne ducem la Hristos.

Stalin avea mii de doctori lângă el și când i-a venit ceasul, l-a luat dracul! N-au putut doctorii să-l scape. Mai mare grijă să ai de suflet decât de trup, că sufletul este nemuritor. Sufletul este mai scump decât toată lumea, cum zice Mântuitorul: *Ce va da omul în schimb pentru sufletul său?* Chiar dacă ar câștiga toată lumea, ce folos, dacă își va pierde sufletul său? Adu întâi preotul, că el a luat putere de la Hristos: *Ce va dezlega preotul pe pământ, va fi dezlegat și în cer.*

Și-i zi: „Părinte, vino și spovedește după carte pe mama, pe tata, copilul sau fata sau nora sau ginerele”.

Omul, când a slăbit tare, nu mai ține minte ce păcate a făcut. El uită dacă-i chinuit de boală și-i amețit de cap; dar îl poți spovedi chiar dacă nu poate vorbi, ci numai dacă aude. Și dacă aude, preotul îl întreabă, și el, dacă a făcut păcatul, zice: „Da”. Dacă n-a făcut, zice „Nu”. Dar dacă i s-a legat limba și și-a pierdut și cunoștința, nu-l mai poți mărturisi că el nu mai știe nimic.

De aceea nu aștepta, Doamne ferește, să cadă omul în comă. Sau cum a pățit nu de mult o femeie cu bărbatul ei: „Nu aduce preotul, că doar eu nu mor!”, a zis el. „Dar ești slab, măi Ioane”. Nu aduce preotul acum!” Și în noaptea aceea a murit nespovedit de douăzeci de ani. Vedeți cum l-a înșelat diavolul să nu aducă preotul? Dar ce, preotul vine cu moartea la tine? Vine cu Preacuratele Taine și Hristos este viața lumii; vine cu viața, cu Învierea și cu dumnezeirea lui Iisus Hristos să te vindece și să-ți dea sănătate!

Iată vine de la Dolhasca, dintr-un sat, o femeie de 63 de ani, slabă, necăjită, cu sora ei, cu ginerele și cu fata cu o mașină. Îmi spunea că bărbatul ei n-a fost la biserică de când s-a însurat, de 43 de ani. Nu mai asculta de Dumnezeu; înjura, fuma, era bețiv și desfrânat și nu credea în nimic. Numai cu țigara în gură stătea. Soția era plecată la o fată măritată acolo în sat. El a venit de la crâșmă, beat, cu țigara în gură și s-a culcat cu țigara aprinsă. De la țigară s-a aprins casa și a ars omul plin de păcate. Numai câteva oase i-au mai găsit.

Ai auzit cum moare omul păcătos? Ce spune Apostolul Pavel? *Al cărui sfârșit va fi după faptele lui.* Patruzeci și trei de ani n-a fost în biserică, nu s-a spovedit și nu s-a împărtășit. Și acum a ars cu țigara în gură! De la focul acesta s-a dus în focul cel veșnic. Aici a luat arvuna muncii celei veșnice. L-a ars Dumnezeu de viu pentru păcatele lui, ca să ardă în veci, cum spune Mântuitorul: *Unde focul lor nu se stinge și viermele lor nu doarme.* Așa moare păcătosul.

Ai auzit ce spune în Psaltire? *Moartea păcătosului este cumplită.*

Și a venit femeia să-l pună la slujbe:

– Mătușă – i-am zis –, dacă îmi dai munți de aur, de aici până la București, nu-l pot pune la slujbe!

Și i-am citit din Pravila Mare, unde scrie: „Cine moare din beție, e ca și cel care moare spânzurat”. A murit din beție, cum s-ar fi spânzurat, și-a făcut sama. Și n-am putut să-l pun la nici o slujbă. Pentru că o pătesc și eu. Canoanele Bisericii mă opresc și cade și pe cei vii ai lui.

Eu acum în loc să fiu în biserică la priveghere, eu prășesc pe ogorul vostru. Dar prășește cineva la mine pe ogor? La mine cresc spini, pălămidă, buruieni. Ce-o să zică Domnul: „Tu ai prășit la altul! Dar la tine?” Dar dacă a vrea Domnul, eu am să zic: „Doamne, eu am prășit la alții și aceia s-au rugat pentru mine. Au prășit și ei la mine”. Așa este. Ce să fac? Stau cu voi, că datoria noastră asta este întâi, cât putem. Vom mai face cât ne-o ajuta Dumnezeu.

ISTORIA LUI ELI PREOTUL

Astăzi cea mai importantă datorie care o aveți în familie este creșterea copiilor în frica lui Dumnezeu. Vai și amar de acei părinți care lasă copiii de capul lor! Căci vin aici multe mame plângând: „Uite, părinte, nu mă mai ascultă; s-a măritat fără să mă întrebe; s-a însurat fără să întrebe; s-au despărțit; se bat; s-au dat la beție, la desfrâu, la avorturi, la răutăți, la înjurături. Nu mă mai ascultă copiii mei și nu vor să meargă la biserică, nici să se spovedească”.

Cauza este pornită de jos, de la părinți. Dacă copilul a uitat cei șapte ani de-acasă, se mai duce în societate și se amestecă cu cei răi, nu mai ai cu cine vorbi. Și vai de capul părinților, câte scârbe au din partea copiilor pentru că au cruțat varga atunci când erau mici. Ce spune Solomon? *Cine cruță varga, urăște pe fiul său.* Nu-l iubește, îl urăște. Că zice Solomon: *Varga și nuiău dau înțelepciune; iar copilul lăsat de capul său va aduce mare rușine și scârbă părinților săi.* Vai de mine câte mame vin aici amărâte din cauza copiilor lor.

Sunt atâtea cazuri prin care se vede cum s-a împlinit proorocia Mântuitorului, că copiii omoară pe părinți. Mântuitorul a spus în Evanghelie: *În vremea de apoi se vor răscula copiii împotriva părinților și-i vor omorî.* Că el, dacă nu crede în nimic, este ca o fiară; nu știe de păcat, de rușine, de nimic. Numai ce-l vezi că-l duce satana să-și omoare pe tată, pe mamă.

Că aici ajung cei care nu au credință și nu se roagă, care nu postesc și nu merg la biserică. Se fac cei mai răi oameni, și nu mai știu că-i mamă și că-i tată, că i-a născut. Fiți cu mare băgare de seamă cum creșteți copiii, că-i vai și amar!

Ați auzit ce s-a întâmplat în Vechiul Testament cu preotul Eli, pentru feciorii lui, că s-au dus în iad împreună cu el.

Acest preot, Eli, era arhiereu și părinte al poporului, al evreilor; că poporul evreu până la Samuil a fost condus de judecători, n-a avut împărați până la Saul. Dar acest om care conducea poporul și era și arhiereu și judecătorul poporului, avea doi feciori și erau preoți, Ofni și Finees. Citiți în Biblie și vedeți ce blestemății au făcut.

Căci și preoții, dacă nu-s preoți, atrag mânia lui Dumnezeu. Acești feciori, fiindcă tată-su conducea poporul, ce ziceau? „Ce are să ne facă nouă? Tata este mai mare peste toată țara”. Ei făceau multe răutăți în Israel. Iar poporul îi spunea lui Eli: „Uite, feciorii tăi, se îmbată, beau și fac desfrânare!” Dar el era un om bătrân, greoi, foarte gras, voinic, avea peste 90 de ani, și era blând din fire, avea 40 de ani de preoție și când îi întâlnea pe băieți, zicea: „Măi băieți, dragul tatei, ce aud eu de voi, n-aud bine!” Auzi nepăsare? Putea să le ia preoția, să-i caterisească, putea ca judecător să-i judece, să-i bage la închisoare, că sminteau poporul. De câte ori îi spunea poporul, n-a luat măsuri să-i îndrepte pe feciorii săi. La templul lui Solomon erau mii de preoți care slujeau. Jertfele care se aduceau de popor se sfințeau atunci în altar, dar nu avea nimeni

voie să mănânce până nu le sfințea, că erau pentru hrana preoților, a diaconilor și a cântăreților bisericii, cum spune Scriptura: *Cei ce slujesc cortului, de la cort să se hrănească*. Adică dacă preoții slujesc Biserica, au drept să se hrănească de la Biserica.

Acești feciori ai lui Eli se duceau, înainte de a fi sfințite jertfele astea, și luau din cazane porțiile cele mai grase și le mâncau cu prietenii lor. Și-i spuneau oamenii lui Eli: Părinte arhiereu, părinte care conduci poporul, uite ce fac feciorii tăi! Smintesc lumea, că uite, iau jertfe nesfințite și mănâncă înainte de vreme!” Dar preotul Eli auzea de sminteala pe care o făceau feciorii săi, dar când îi întâlnea, le zicea: „Măi, dragii tatei, măi, ce aud eu de voi, n-aud bine!” Atât. Nu se tulbura inima în el că ei erau preoți și sminteau tot poporul! N-a luat măsuri să-i caterisească, să-i pedepsească!

S-auziți unde a ajuns omul ăsta cu nepăsarea. Dumnezeu, văzând că Eli preotul nu ia măsuri să îndrepte pe feciorii lui, i-a vorbit întâi prin gura poporului. Apoi, dacă a văzut că tot nu ia măsuri să pedepsească pe feciorii lui, i-a vorbit prin Samuil pruncul. Samuil era fiul lui Ana, născut prin rugăciune și dat prin făgăduință la templul Domnului. Samuil se tâlcuiește „ascultare de Dumnezeu”. Copilul a învățat în biserică toate rânduielile: să aprindă lumânări, să dea cădelnița la preot, să ducă veșmântul arhiereului.

Și Eli preotul, care avea feciorii ăștia așa de răi, obosit fiind de la slujbă, stătea pe un scaun în pridvor. Samuil, dacă s-a terminat slujba, stătea și el într-o strană și adormea acolo. Și l-a strigat Dumnezeu pe

Samuil: *Samuile, Samuile!* Atunci copilul fuga la bătrânul:

- De ce m-ai chemat, părinte?
- Nu te-am chemat, fiule. Du-te și te odihnește!
- Ba m-ai chemat, părinte!
- Nu, fiule. Du-te și te liniștește!

Că nu s-a priceput Eli preotul cine-l cheamă pe băiat. Se duce copilul și când aproape să ațipească, Dumnezeu îl strigă de două ori: *Samuile, Samuile!* Copilul, fuga la bătrân; i-a părut că-l cheamă bătrânul:

- Părinte, de ce m-ai chemat?
- Nu te-am chemat, fiule!
- De două ori m-ai chemat, părinte. Acum ai strigat la mine!

Lui i se părea că-i glasul bătrânului, dar era glasul lui Dumnezeu. După ce l-a mai strigat încă o dată, s-a priceput Eli preotul că este un semn de la Dumnezeu. Și i-a zis:

– Fiule, du-te acolo în strană și când te-a mai striga cel ce te strigă pe tine, să zici așa: „Poruncește, Doamne, că ascultă robul Tău!” și vezi ce-ar să-ți spună!

Și s-a dus Samuil, și când aproape să ațipească, îl strigă iarăși: *Samuile, Samuile!* Copilul a răspuns cum l-a învățat bătrânul: *Poruncește, Doamne, că ascultă robul Tău!* Și atunci începe a vorbi Dumnezeu cu copilul: „Samuile, spune lui Eli preotul, pentru că n-a îndreptat pe fiii lui și i-a lăsat să facă sminteală în fața poporului și n-a luat aminte să-i pedepsească, ci i-a lăsat să fie niște răi, peste câteva zile am să-i vorbesc Eu lui Eli preotul de o să-i trăsnească

amândouă urechile”. Și a tăcut glasul. Samuil atunci a alergat la Eli:

– Părinte, părinte, a vorbit cu mine Dumnezeu!

– Ce ți-a spus, copile?

– A spus așa: Fiindcă dumneata n-ai îndreptat pe feciorii dumitale și i-ai lăsat să facă rău înaintea Domnului, peste câteva zile are să-ți vorbească de-o să-ți trăsnească amândouă urechile!

Dar Eli preotul, care n-a luat seama ce-i vorbea Dumnezeu, nici prin popor, nici prin preoți, nici acum nu i-a păsat, că a vorbit Dumnezeu cu pruncul Samuil în biserică. Și i-a întâlnit pe feciorii lui a doua zi: „Măi băieți măi, ce aud eu de voi, n-aud bine! Măi, uite a vorbit Dumnezeu cu Samuil pruncul și a spus că o să-mi grăiască de are să-mi trăsnească amândouă urechile, din cauza voastră”.

Ce nepăsare! Nici acum Eli n-a luat măsuri, că a vorbit Dumnezeu direct cu Samuil pruncul, să îndrepte pe blestemații lui feciori. Ce s-a întâmplat? Peste trei zile s-au ridicat cu război filistenii. Poporul evreu avea mare putere când venea război, că lua chivotul Legii Domnului și-l ducea pe front.

Ce era chivotul? Era o ladă de salcâm, îmbrăcată cu aur curat, deasupra avea doi heruvimi de aur, ca două păsări cu aripi, față în față, iar în ladă aveau ei ce-i mai scump sub cer. Erau cele două table ale Legii, care le-a scris Dumnezeu pe Muntele Sinai; era toiagul lui Aaron, care a înfrunzit la alegerea preoției lui; era șarpele de aramă pe care l-a turnat Moise când îi mușcau șerpii în pustie, și cupa cu mană din care au mâncat ei în pustie 40 de ani. Astea

erau ce aveau ei mai scump, și le păstrau în chivotul Legii Domnului.

Acest chivot, când veneau războaie, îl luau preoții pe umăr, doi înainte și doi în urmă, și-l duceau pe front și ei biruiau toate popoarele. Filistenii se temeau tare de chivot. „Dacă aduc evreii chivotul acela, Dumnezeuul lor bate război pentru dânșii”.

Dar acum, pentru păcatele celor doi feciori, nu s-au mai temut. S-a luat frica de la filistenii. Și au venit filistenii, când au dus chivotul Legii Domnului pe front pe linia întâi, și mai întâi le-au tăiat capul. Și cine crezi că purtau chivotul Legii Domnului? Blestemații aceia de preoți, care făceau atâta sminteală poporului. Ei erau înainte, că-s feciorii arhiereului, și doi în urmă. Le-au tăiat capul la preoți, au luat filistenii chivotul Legii Domnului în robie, și l-au dus în țara lor și au omorât zeci de mii din tabăra evreilor.

Iar un soldat din tabără a alergat repede la Eli preotul să-i ducă vestea. Când a ajuns soldatul, s-a dat jos de pe cal, îl sărută pe arhiereu:

– Sărut mâna, părinte!

Dar el îl întreabă:

– Fiule, cum merge războiul Domnului?

– Să nu meargă nici dușmanilor tăi, cum merge!

– Ei, dar feciorii mei sunt sănătoși?

Întâi de feciorii cei spurcați a întrebat.

– Capetele lor sunt jos!

– Chivotul Legii Domnului unde este?

– A fost luat în robie de filistenii!

– A căzut chivotul Legii Domnului?

– Da.

Până atunci chivotul niciodată nu cădea. Și cum era pe scaun, de scârbă, de inimă rea, a căzut pe spate și-a rupt spinarea și a murit. Și zice Scriptura: *Și s-a dus în iad Eli preotul împreună cu feciorii lui, că i-a crescut rău și i-a lăsat să facă fărădelegi înaintea lui Dumnezeu.* S-a pierdut pentru veșnicie. Nu i-a fost lui Dumnezeu milă de cei 40 de ani de preoție, nici de faptele lui bune, pentru că a crescut rău pe copii.

V-am spus această istorioară că sunteți părinți de copii. Cea mai imperioasă datorie și cea mai mare, pe care o aveți voiăștia căsătoriți, este să creșteți copiii în frica și certarea Domnului.

Când te-ai sculat dimineață, întâi pune-i la rugăciune. Dumnezeu să-l ierte pe tatăl meu, pe copii. Era un om înalt, cu barba albă. Alexandru îl chema. Când se scula dimineața, avea o curea în cui. Îi zicea Sfântul Nicolae! Noi am fi cerut mâncare la mama că mergeam la școală. El zicea: „Măi, uite Sfântul Nicolae! Treci la rugăciune!” Până nu ne rugam un ceas, nu ne dădea mâncare, nimic. Chiar dacă era în post, zicea: „Nu se mănâncă acum. Când vii de la școală, la amiază. Nu ești porc să mănânci de dimineață”.

Dumnezeu să-l ierte! Nu știa carte, dar avea frică de Dumnezeu. Să adoarmă seara unul neînchinat? Sau să stea la masă până nu zice „Tatăl nostru”? Sau să nu se ducă Duminica la biserică? Sau să audă c-a înjurat sau a fumat sau a furat ceva? Că nu-l vedeai pe el cu acestea în veac, dar dacă te-a prins, ferească Dumnezeu!

El a fost în casă sfeșnic. El a fost stăpân pe noi.

Când vă treziți dimineața, să nu vă apucați de treabă întâi, că sunteți batjocoriți de satana! Ci să ziceți: „Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, slavă Ție!” Slăvește-L pe Dumnezeu, că apoi ai să ai spor la muncă în ziua aceea. Ți-ajută Dumnezeu, îți întărește și mintea și brațele ca să lucrezi cu spor, să te păzească de primejdii, de fulgere, de tunete, de accidente, de orice. Roagă-te lui Dumnezeu și pornește la muncă cu toată inima. Dar întâi roagă-te Lui și ai să vezi cu cât spor mergi în ziua aceea.

Așa-i, fraților. Și pe copii puneți-i întâi să se roage. Că dacă cresc sălbatici, niște bestii, o să pățiți cum a pățit Eli preotul. Veți fi gătuiți și omorâți de dânșii. Și chiar dacă nu veți fi omorâți, veți fi amărâți până la ultima suflare de copiii voștri și veți suferi din cauza lor și veți intra în mormânt cu mult înainte de a veni vremea.

Pentru că în familia unde este tulburare, necredință și neascultare, nu-i viață.

– Dimineața, când vă sculați voi, câte ore vă rugați? Ia spuneți, mamă!

– Dar avem treburi, părinte. Zicem câteva rugăciuni și plecăm.

– „Văruit pe necârpit, bodaproste c-am gătit!” Îmi spunea o fată cum se roagă mama ei: „*Tatăl nostru, Care ești în ceruri... Marie, hăi, ai dat mâncare la găște?... sfîntească-se numele Tău... Fată, hăi, ai luat rufele de pe sârmă?... vie împărăția Ta*”.

Știi cum râde dracul de femeia aceea? Se îmbolnăvește. Îl băgați în spital. Ea zice «Tatăl nostru» cu gândul la găște și la rufe. Vai de noi! Dumnezeu cercetează inimile și rărunchii și El nu știe numai ce gândim noi acum, ci ce o să gândim până la moarte. Dar când îi vorba să stai la rugăciune, tu te gândești la treburile astea trecătoare?

Când stați la rugăciune, totdeauna întâi să cereți iertare unul de la altul: „Iartă-mă, femeie!” „Iartă-mă, bărbate!” „Iartă-mă, băiete!” „Sărut mâna, tată!” „Sărut mâna, mamă!” „Iertați-mă!”. Și să răspundeți: „Dumnezeu să vă ierte!”

Iată atunci te iartă Dumnezeu. Poate ai supărat pe mama, pe tata, pentru că zicem la „Tatăl nostru”: **Și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri.** Dacă ai iertat, te iartă și Dumnezeu; dacă nu, nu! Auzi ce spune Sfântul Apostol Pavel? *Soarele să nu apună întru mânia voastră.*

N-ai voie să ții supărare pe cineva până la asfințitul soarelui. Este mare păcat. Dar dacă mori în noaptea aceea!? Te duci în fundul iadului. Că dacă n-ai iertat din inimă, nu te iartă Dumnezeu pe tine.

În Pateric a venit un frate la un bătrân în pustie.

– Părinte, uite fratele cutare a zis așa, așa...

– Fiule, iartă-l!

– Nu-l pot ierta, părinte!

– Fiule, du-te și-l iartă, și-ți cere iertare!

– Nu pot, părinte, că dacă îl iert el se face mai rău.

Atunci a zis bătrânul:

– Hai să ne rugăm, fiule!

S-a pus bătrânul în genunchi – bătrânul cu barba albă –, a luat fesul de pe cap și a început: „Tatăl nostru Care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău, vie împărăția Ta, făcă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ. Pâinea noastră cea spre ființă, dă-ne-o nouă astăzi și nu ne ierta nouă greșalele...”

Dar fratele:

– Nu așa, părinte!

– Ba așa, fiule: „...și nu ne ierta nouă greșalele...”

– Părinte, ai greșit!

– N-am greșit, fiule! Că dacă nu vrei să-l ierți pe fratele tău, așa să zici „Tatăl nostru”. Îți convine? „Și nu mă ierta, Doamne, de păcate, că nici eu nu iert!”

De ce a pus Preaveșnicul și Preasfântul Dumnezeu în „Tatăl nostru” condiția asta? Ca să ne ierte Dumnezeu, precum și noi iertăm! Că dacă nu ierți, nu-ți iartă nici Dumnezeu. Dacă ai avea ură sau zavistie, să ferească Dumnezeu! Zavistia este mai rea decât diavolul!

PUTEREA SFINTEI LITURGHII

Trebuie să știți că din toate slujbele care se fac la biserică, cea mai folositoare și mai puternică este Sfânta Liturghie. Sfânta Liturghie este jertfa și răscumpărarea lumii întregi.

În fiecare zi, pe Sfânta Masă unde se face Liturghia, Se jertfește Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Cum spune preotul slujitor: „Se jertfește Mântuitorul lumii, Cel ce ridică păcatele lumii”. O picătură din Sângele lui Iisus Hristos curăță toate păcatele lumii. Și de aceea cele dintâi slujbe care se pun și pentru vii și pentru morți sunt Sfintele Liturghii. Al doilea vin panacizile pentru morți, psaltirea, acatistele, ctitoriile.

Dar Liturghiile nu se pot pune pentru oricine. Uite cum este! Pe oamenii care înjură de lucruri sfinte, nu-i poți pune la Sfânta Liturghie. Este păcat. Pe oamenii care trăiesc necununați nu-i poți pune la Sfânta Liturghie că este mare păcat. Pe cei ce au trecut la sectari nu-i poți pune la Sfânta Liturghie, că s-au lepădat de botez și de Biserică. Pe cei ce au refuzat Sfintele Taine la moarte, nu-i poți pune la Sfânta Liturghie. Cei ce au murit necununați, nu s-au cununat nici la moarte, la fel nu-i poți pune. Și pe aceia care au fost în căsătorie cu rudenii prea de aproape; începând cu gradul cinci în jos. Aceia se pot pune la alte slujbe, la Psaltire; iar la Liturghie nici într-un caz.

Apoi voi vedeți că noi scoatem părțile în fiecare dimineată la Sfânta Proscomidie, pentru toate miile de pomelnice care-s acolo. La noi în altar sunt 15-20 de părinți la pomenit dimineată. Ei se duc la preotul ce face Sfânta Proscomidie și zic: „Părinte, blagoslovește să pomenesc viii și morții”. Iar preotul scoate două părțile cu sfânta copie, zicând așa: „Primește, Doamne, jertfa aceasta pentru mila, viața, pacea, sănătatea, iertarea păcatelor robului lui Dumnezeu – arhimandritul cutare, sau preotul cutare, sau diaconul cutare – și toți care de el se vor pomeni,

vii și morți”. Atunci preotul slujitor pune o părticică la vii și la morți pe Sfântul Disc, pentru fiecare preot și călugăr care pomeneste.

O părticică pusă în potir este ca o rază de soare; poți să pomenesti un milion de suflete. Dar acele părticele reprezintă fața sufletului pomenit la Sfânta Liturghie. Mare greșeală fac preoții care dau părticele acasă la oameni. Mare păcat fac! Nu-i voie. Să vii să-mi arăți unde scrie să dai părticica acasă. Dacă îi dai părticica omului acasă, l-ai lipsit pe el de Liturghia din ziua aceea; nu mai are parte. Părticele se scot la Sfânta Proskomidie din prescura a patra pentru vii și din prescura a cincea pentru morți și morți grabnic. Ele rămân pe Sfântul Disc, că dimineața sunt numai blagoslovite, nu-s încă sfințite.

La Sfânta Epicleză, la invocarea Sfântului Duh, preotul ridică mâinile în sus și face trei metanii până la pământ și cheamă pe Sfântul Duh, zicând: „Doamne, Cela ce pe Preasfântul Tău Duh L-ai trimis în ceasul al treilea Apostolilor Tăi, pe Acela, Bunule, nu-L lua de la noi, ci Îl înnoiește întru noi care ne rugăm Ție”. Apoi face o metanie cu fruntea până la pământ și iar ridică mâinile și cheamă pe Preasfântul Duh, de trei ori. Și când termină această chemare a Sfântului Duh, el arată dumnezeiescul Agneț și Sfântul Potir și zice: „Și fă, Doamne, pâinea aceasta, cinstit Trupul Hristosului Tău. Amin. Iar ce este în acest Sfânt Potir, preascump Sângele Hristosului Tău. Amin”.

Și binecuvântându-le, zice: „Prefăcându-le pe ele cu Duhul Tău cel Sfânt. Amin. Amin. Amin!”

Apoi preotul stă în genunchi și se roagă împreună cu tot poporul, pentru toată lumea.

Aceasta este inima Sfintei Liturghii, căci acum se coboară Duhul Sfânt peste Sfintele Daruri, care se prefac în Trupul și Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Iar părticelele ce se scot pentru vii și pentru morți nu se prefac în Trupul și Sângele Domnului, ci se pun la urmă în Sfântul Potir și se sfințesc când se ating de Preacuratele Taine. Atunci preotul zice: „Spală, Doamne, păcatele celor ce s-au pomenit aici, cu cinstit Sângele Tău, pentru rugăciunile Sfinților Tăi. Amin”.

În clipa aceea, când aceste miride sau părticele se adapă cu dumnezeiescul Sânge, în acea clipă noi toți, vii și adormiți, ne împărtășim euharistic, gânditor cu Iisus Hristos. Și măcar de-ar fi sufletul cuiva în iad sau în cer, de-ar fi la marginea lumii sau oriunde, Dumnezeu este de față și se împărtășesc toți cei pomeniți la Sfânta Liturghie și sunt în comuniune cu Iisus Hristos. Iar dacă preotul îți dă dimineăța părticica nesfințită, să n-o luați. De o mie de ori este mai bine să iei anaforă, că anafora este sfințită în cadrul Sfintei Liturghii; iar părticelele nesfințite nu se dau acasă, Doamne ferește!

Deci în clipa în care părticelele tale s-au adăpat în Sfântul Potir, în clipa aceea tu te-ai împărtășit cu Iisus Hristos și cu toată Sfânta Treime. Acesta este rolul sfintelor părticele la Sfânta Liturghie. Iată de ce trebuie să veniți cât mai regulat la biserică. Dar vă rog, când puneți pomelnic la Sfânta Liturghie, dacă știți că unii trăiesc necununăți, dacă s-au luat neamuri

de aproape, dacă, Doamne ferește, cineva este sectar, dacă hulește pe Dumnezeu sau înjură, nu-l puneți la Sfânta Liturghie, că-i faceți mare mare rău. Noi vrem să-l unim cu Iisus Hristos și el Îl înjură? Al cui glas ascultă Dumnezeu? Ia gândiți-vă!

*

Când vă treziți din somn, dimineața, să faceți întâi și întâi sfânta rugăciune, adică fă trei închinăciuni și zi de trei ori: „Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție!” Dă cu apă pe față să fugă somnul și treci în fața sfintelor icoane. Apoi fă de trei ori Sfânta Cruce dreaptă, unind cele trei degete, care închipuiesc Sfânta Treime – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt –, iar celelalte două degete închipuiesc dumnezeirea și omenirea lui Hristos, adică cele două firi. Și pune întâi mâna la frunte: „În numele Tatălui”; la pânțele: „al Fiului”; la umărul drept: „al Duhului Sfânt” și la umărul stâng, zicând: „Amin”.

Aceasta este crucea dogmatică, după rânduiala canonică a Bisericii și după canonul 92 al Sfântului Vasile cel Mare. Să nu faceți crucea strâmbă sau din fugă, că râde dracul de se prăpădește; îl băgați în spital de atâta râs. Cine te-a învățat să-ți bați joc de Sfânta Cruce? Cine îți leagă ție mâna să nu duci mâna dogmatic?

Drept să faci crucea. Dacă nu, nu ești ortodox, că îți bați joc de Sfânta Cruce și râde dracul de tine când bați cobza așa.

Fă crucea dreaptă și când treci pe lângă o biserică; să nu-ți fie rușine să faci Sfânta Cruce

dreaptă! Acolo permanent este de față pe Sfânta Masă Trupul și Sângele Domnului. Acolo Hristos este viu în Sfântul Altar. În toate bisericile ortodoxe, Preacuratele Taine stau pe Sfânta Masă. Dacă nu te închini la biserică, nu te închini la Hristos!

Să vă văd în Rai pe toți! Doamne ferește, unul să nu rămână la munci, toți să vă bucurați în grădinile Raiului! Toți. Dacă aș avea un sac mare, să vă pun într-un sac, să pot să vă dau drumul în grădinile Raiului! Știți voi cât este de frumos acolo? Auzi ce zice Apostolul Pavel: *Ceea ce ochiul nu a văzut și urechea n-a auzit și la inima omului nu s-a suit!*

Aceasta a pregătit Dumnezeu celor ce se tem de El și-l iubesc pe El.

CUVÂNT LA ÎNCEPUTUL POSTULUI MARE DIN ANUL 1986

Prea Cuvioase părinte stareț, prea cuvioși părinți și frați.

Mai întâi suntem datori să mulțumim din toată inima și din toată puterea noastră, Preasfintei și de viață făcătoarei Treimi, Dumnezeului nostru, Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria și la toți sfinții cei plăcuți lui Dumnezeu, care se roagă pentru mântuirea noastră, că am ajuns și anul acesta, la poarta Sfântului și Marelui Post al Sfintelor Paști. Dintre toate posturile, acesta este cel mai mare și mai însemnat post pe care l-a postit și Mântuitorul

nostru Iisus Hristos în pustia Carantania. Am fost acolo și am văzut și locul și unde s-a închinat Domnul; este biserică mare.

Ce trebuie să avem noi în postul acesta? Care sunt podoabele sufletului nostru, cu care trebuie să ne îmbrăcăm noi, de acum și până la Învierea Domnului și în toată viața, dar mai cu seamă acum? Iată care sunt aceste podoabe sufletești.

Mai întâi sunt acestea: postul, rugăciunea, smerenia, paza minții, ascultarea, tăierea vocii, înfrânarea, neîmpătimirea către cele lumești. Apoi blândețea, îndelunga răbdare și dragostea deopotrivă către toți oamenii din lumea aceasta. Acestea sunt podoabele sufletului cu care trebuie să călătorim noi, mai ales monahii, și voi creștinii la rândul dumneavoastră. Dar în seara aceasta nu vom vorbi de toate, ca să nu fie cuvântul prea lung. Vom vorbi numai despre trei lucruri: despre post, despre rugăciune și despre paza minții, care este o lucrare de geniu și pentru noi călugării și pentru dumneavoastră.

Mai înainte de toate trebuie să știți că cea mai veche poruncă a lui Dumnezeu în lume este porunca postului. Auzi ce zice dumnezeiescul ierarh Vasile: „Cucerește-te, smerește-te, omule, de vechimea și căruntețea postului, că este de o dată cu lumea!” Porunca postului s-a dat omului încă din Rai, mai înainte de a greși omul, căci i-a spus Dumnezeu lui Adam: *Din toți pomii Raiului să măncați, iar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu măncați. căci cu moarte veți muri.*

Bătrânețea și vechimea postului este deodată cu lumea. De aceea, când a dat Dumnezeu cele zece

porunci pe Muntele Sinai, n-a mai pus și porunca postului, zic dumnezeieștii Părinți, pentru că ea era mult mai veche, era dată cu 4108 ani înainte de a se da Legea pe Muntele Sinai. Aceasta era porunca cea preaveche din Rai dată omului. Postul nu s-a pus la întâmplare în Biserica lui Hristos. Postul este rânduit de Mântuitorul, de Sfinții Apostoli, de Sinoadele ecumenice ale Bisericii și de toți Sfinții Părinți. Fericiți, de trei ori fericiți sunt călugării și creștinii care postesc cele patru posturi de peste an, precum și luna, miercurea și vinerea, după învățătura Bisericii.

Postul, să știți, după marele Vasile, se ia după măsura puterii trupului. Nu toți pot să postească cu aceeași măsură. Auzi ce zice Marcu Ascetul: „Câtă deosebire are arama de fier și fierul de vreascuri, atâta deosebire este între un trup și altul. De aceea și măsura postului se ia după măsura puterii fiecăruia. Unul poate să postească o săptămână, să nu ia apă sau mâncare și postește foarte ușor. Am avut părinți aici, care, de luni până sâmbătă nu gustau nimic și mai sunt câțiva. Dar altul, săracul, de-abia poate ține o zi până la apusul soarelui. Însă dacă ține cu credință, mai mare plată are acela, decât celălalt care postește o săptămână, dar n-are luptă. Că plata se dă nu după măsura timpului, ci după nevoința celui care postește.

Ai auzit de Cuviosul Paisie cel Mare? Patruzeci de ani a trăit numai cu Sfânta Împărtășanie. Se împărtășea o dată la 40 de zile și nu-i mai era foame șase săptămâni! Și mergând el prin pustie, odată, tocmai în ziua în care a împlinit 40 de zile, a întâlnit un om care se tăvălea pe jos de foame:

– Văleu, mi-i rău la stomac! Văleu!

– Ce-ai pățit? I-a întrebat Sfântul Paisie.

– Părinte, de trei zile n-am mâncat.

– Și ce-i?

– Am mare sete, mare durere înăuntru; ard, nu mai pot de sete!

Într-adevăr, la post cea mai mare luptă o duce creștinul cu setea, nu cu foamea. Începând de mâine seară sau de poimâine seară, dacă vrei să postești până la moarte, nu te mai luptă foamea, ci setea; setea și slăbiciunea. Amețire de cap, și începi a te clătina ca omul beat. Dar să te lupți înainte, că nu mori!

Și I-a întrebat Cuviosul Paisie:

– Ce ai, frate, de câte zile n-ai mâncat?

– De trei zile, părinte.

– Apoi, atâta nevoie ai? Uite eu am astăzi 40 de zile de când n-am gustat nimic!

Și a auzit un glas:

– Paisie, nu te mândri! Tu postești cu darul Meu, iar acesta postește silindu-se pe sine; acum se învață a posti. Și mai mare plată are el, care ține trei zile, luptându-se cu puterea lui, decât tu, care postești cu darul Meu 40 de zile. Pentru că a se învăța omul a posti este o luptă și trebuie voință. Dai voință, iei putere! În măsura în care voiește omul, Dumnezeu îl ajută.

Îmi povestea unul, săracul, care a stat într-o pădure: „Am ținut post – zice – până sâmbătă, și vineri seara spre sâmbătă atâta sete îmi era, că-mi venea gândul măcar să ling o frunză de aceea cu rouă.

Dar am zis: Nu! Dacă am lins o frunză, am pierdut postul și nu vreau”.

S-a luptat săracul până a doua zi așa. Pe la ora zece, a adus oleacă de apă dintr-un pârâu și a băut. Și mă uitam: Care vrea și are dragoste se luptă; și după măsura voinței și a credinței lui, Dumnezeu îi dă dar. Mai târziu nu mai simte atâta osteneală.

Însă acum, în săptămâna asta, avem rânduială tipiconală a Bisericii, de aproape două mii de ani. Tipicul Sfântului Sava. Deci mâncăm în seară asta când se lasă sec; apoi mai mâncăm miercuri pe la ora trei după amiază și apoi vineri, la ora trei. Iar sâmbătă mâncăm normal. Părinții și frații care sunt bolnavi sau prea tineri și care sunt bătrâni și nu pot ține trei zile, după o zi să se ducă la duhovnicul lor, seara, după ce s-a întunecat, să-i dea voie să ia o bucățică de pâine cu apă.

Mai fericit este însă cel care va ține tipicul după rânduiala Bisericii. Iar dacă nu poate ține, la mare nevoie să ia blagoslovenie. Că dacă mănâncă fără blagoslovenie, este batjocorit de dracul lăcomiei. Dumneavoastră, creștinilor, care ați avut dragoste să veniți aici, să luați parte cu noi la aceste zile sfinte de post și de rugăciune multă din Săptămâna Mare, veți ține cât veți putea. Nu vă punem lege. Dumneavoastră numai să țineți cu mare tărie să nu mâncați de fruct în posturi; că în postul acesta nu se mănâncă nici untdelemn, decât numai sâmbăta și duminica, și cu dezlegare la pește numai la Buna Vestire și la Florii. Atât. Deci țineți cât veți putea.

Eu am văzut creștini care, în postire, i-au întrecut pe călugări! Știu eu câțiva care țin până sâmbăta. Vine o femeie la mine să se mărturisească, Fevronia o chema. Și vine la mine într-o miercuri – eram duhovnic tânăr pe vremuri, că am tot mărturisit cât am putut în viața mea –, și îi zic:

– Mata, dacă ți-ajută Dumnezeu, să ții până mâine! Că era a doua zi din post.

– Ba, ferească Dumnezeu, părinte! De când m-am măritat am 23 de ani și eu la începutul postului nu gust nimic până sâmbătă.

Auzi cum ne smerește Dumnezeu!

Iată oameni care își aleg de bună voie și din dragoste să se nevoiască oriunde ar fi, că Dumnezeu este în tot locul de față! De aceea, vă spun, să țineți postul după măsura puterii fiecăruia. Care poate o zi, care poate două, care poate trei. Care nu poate, să ia blagoslovenie de la duhovnicul lui și să ia o gustare, ca să se întărească și să se țină și el de ceilalți. Că postul este o virtute, dar mai cu seamă un ajutor spre virtute.

*

„Dacă un om este bolnav – spune Sfântul Vasile cel Mare – și s-a uscat de vreo boală așa de tare, încât îl întoarce altul pe pat, nu se poate întoarce singur, la acela se dezleagă în post să mănânce de dulce, dar nu carne, numai fruct alb”.

Nu acela este bolnav, care zice: „Nu-mi place varza și fasolea; eu vreau mâncare, să-mi faci friptură!” Acela este cu toți diavolii într-însul.

Acela este bolnav, care nu se poate întoarce și dacă-i constatat de un doctor creștin, nu ateu sau sectant, care nu știe ce-i legea creștină. Și acel doctor creștin spune: „Acest om are nevoie de supraalimentație, că moare”. Numai atunci se dezleagă postul, să-i dai mâncare la cel bătrân și bolnav. Nu așa de capul nostru. Că-i bolnav, că nu-i place fasolea, nu-i place varza, nu-i place cartoful, dar îi place carnea, ouăle, vinul și rachiul. Acela nu-i bolnav de boală; este bolnav de lăcomia pântecelui.

Ia ascultați! Dumnezeu știe pe fiecare cât poate și cât vrea. Și Dumnezeu care știe puțința fiecăruia, o să-i ceară socoteală după puțință, nu după cum mint unii că nu mai pot. Că pe Hristos nu-L putem minți.

Ați auzit până unde străbate știința lui Dumnezeu? Întrebați-l pe marele Apostol Pavel: *Cuvântul lui Dumnezeu este mai ascuțit decât toată sabia cea cu două tășuri și străbate – până unde? Nu până la despărțirea trupului de a sufletului, măcar că și aceasta este unire negrăită – ci până la despărțirea duhului de a sufletului.*

Cea mai subtilă și mai înaltă și mai tainică unire între Dumnezeu și om este unirea duhului celui dintru noi cu Duhul lui Dumnezeu. „Acest duh este un dor gânditor – după dumnezeiescul Grigore Palama –, care stă în chip de raze de lumină în mijlocul inimii”. Cu acesta ne deosebim de îngerii. Cu acesta omul este mai mare decât îngerii. Duhul din noi stă între minte și între cuvânt, și are în sine și pe cuvânt și pe minte. După cum în semnul Sfintei Treimi, Duhul Sfânt stă în mijloc și are și pe Tatăl și pe Fiul, că-i de aceeași

ființă, așa este și duhul acesta, aprinde mintea și cuvântul omului și se formează o treime.

Omul este icoana Sfintei Treimi pe pământ; este chipul și asemănarea Lui, cum spune la Facere: *Să facem om după chipul și asemănarea noastră*. Până acolo străbate știința Lui: *...până la despărțirea duhului de a sufletului*.

Ați văzut la panacidă: „Dumnezeul duhurilor și a tot trupul...”, așa arată și aici, că este Dumnezeu duhurilor. Pentru că cea mai înaltă și mai subțire unire, nu este aceea între trup și suflet, este aceea între duh și Dumnezeu. Și de aceea Dumnezeu știe gândurile noastre, ca cele mai dinainte gândite ale noastre. Și la mărturisire când te duci, să nu crezi că poți tăinui vreun gând, că nu stai în fața duhovnicului; acolo este Hristos de față, cu Maica Domnului și îngerul tău păzitor și vede dacă nu cumva cu viclenie te mărturisești.

Mărturisirea să fie cea mai sinceră; să te silești să te părăști pe tine în fața duhovnicului, cât se poate mai mult. Că zice: *Dreptul lui își este pârâș*. Nu cumva să dai vina pe altul: „Din cauza femeii am greșit; din cauza bărbatului; din cauza dracului...”, ai pierdut toată mărturisirea.

Aceasta-i mărturisire prihănitoare. Dracul râde cu gura până la urechi dacă tu dai vina pe dânsul. Că el știe că numai ți-a dat în gând, cum ai auzit pe Sfântul Teodor Studitul. El este ca pescarul; numai întinde râma. Și tu, dacă ești prost, te prinzi, dacă nu știi să te păzești.

Mai mare decât postul este sfânta rugăciune de care o să vorbim acum.

Rugăciunea este obligatorie pentru toți și întotdeauna. La post este așa: **fiecare postește cât poate, cu binecuvântarea duhovnicului**, după rânduiala mănăstirii. Dar la rugăciune nu vom zice așa: Fiecare cât poate. Ci **fiecare să se silească să se roage neîncetat**. Apostolul Pavel, lumina lumii, gura lui Hristos, vasul alegerii, ai auzit ce spune? *Neîncetat vă rugați!* Duhul Sfânt, prin proorocul David, ne învață: *Bine voi cuvânta pe Domnul în toată vremea, pururea lauda Lui în gura mea*. Ai văzut ce spune Duhul Sfânt despre rugăciune în psalmul 102? *În tot locul stăpânirii Lui binecuvintează suflete al meu pe Domnul*. Ai văzut că rugăciunea nu-i condiționată nici de loc, nici de timp? **În tot locul și în toată vremea suntem datori să ne rugăm.**

Deci, când vorbim de rugăciune, să nu credeți voi că toată rugăciunea este rugăciune. Rugăciunea în înălțarea ei, în creșterea ei, ea nu are sfârșit, pentru că se unește cu Dumnezeu Cel fără de margini. Prin rugăciune omul câștigă har și o înțelepciune duhovnicească nemărginită, fiindcă se unește cu Cel nemărginit, cu Dumnezeu. Rugăciunea are mai multe trepte.

Prima treaptă este când ne rugăm cu limba și cu buzele, cu gura și cu glasul. Aceasta are temelie în Sfânta Scriptură. Auziți pe Apostolul Pavel: *Aduceți Domnului roada buzelor voastre*. Și proorocul David zice: *Și L-am înălțat pe El cu limba mea*. Auzi și pe Duhul Sfânt, grăind: *Cu glasul meu către Domnul am strigat, cu glasul meu către Domnul m-am rugat*; sau: *Bine voi cuvânta pe Domnul în toată vremea, pururea lauda Lui în gura mea*.

Aceste mărturii – și aș putea să vă aduc multe –, sunt pentru rugăciunea cea mai de jos: rugăciunea buzelor, a limbii sau rugăciunea glasului. Dar de rugăciunea buzelor și a limbii ce spune Sfântul Grigore de Nyssa? „Este treapta cea mai de jos și granița cea mai depărtată a rugăciunii”. Pentru ce? Vezi mata când te sui pe scară? Pui întâi piciorul pe prima treaptă. Această rugăciune, care o zicem numai cu buzele, cu gura, cu limba și cu glasul, dar inima și mintea noastră nu sunt la Dumnezeu, formează treapta cea mai de jos în scara rugăciunii.

Dacă ne-om ruga numai cu aceasta, adică am zis atâția psalmi, am o căruță de acatiste, am spus atâtea rugăciuni în noaptea asta, dar mintea și inima noastră n-ar fi la Dumnezeu, auzim pe proorocul Isaia care ne mustră, zicând: *Aproape ești Tu, Doamne, de gura lor, dar departe de inima lor!*

Nu pățiți așa? Noi pășim, că suntem păcătoși! Poate voi, nu. Că zic cu gura rugăciuni și cu mintea mă trezesc pe la Târgu Neamț, pe la București sau în cutare loc. Sau poate voi nu pățiți, dar noi pășim, că suntem neputincioși și păcătoși. Deci să nu ni se pară că asta-i rugăciune! Asta-i începutul rugăciunii; asta-i rugăciunea noilor începători; asta-i rugăciunea pruncilor în Hristos, care se roagă numai cu limba și cu buzele. Noi trebuie să ne rugăm și cu mintea.

O treaptă mai înaltă este rugăciunea minții. Care? Când zic cu gura: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul” sau „Tatăl nostru” sau către Maica Domnului o

rugăciune, și când eu o înțeleg cu mintea, ea a trecut în altă treaptă, a trecut în minte. Și aceasta este mai înaltă decât rugăciunea gurii. Auzi ce zice Apostolul despre această rugăciune a minții: *Vreau mai bine să zic cinci cuvinte cu mintea în biserică, decât zece mii de cuvinte cu limba.* Atâta-i de scumpă rugăciunea când te rogi cu mintea! Când mintea ta se roagă lui Dumnezeu și limba ta poate să tacă. Numai cu gândul te rogi.

Deci câteva cuvinte ale minții sunt mai mult decât zece mii pe care le zici cu limba, pentru că **mintea este ochiul sufletului.** Partea cuvântătoare a sufletului și ochiul sufletului este mintea și tu te rogi pe o treaptă mai înaltă.

Dar oare rugăciunea minții este desăvârșită? Nu. Doamne ferește! Rugăciunea minții este jumătate de rugăciune. Dumnezeieștii Părinți o numesc așa: „Rugăciune cu o aripă sau rugăciune cu un picior!” Cine poate zbura cu o aripă sau cine poate merge cu un picior? Deci nu cumva să credem, când ne rugăm oleacă cu mintea, că am ajuns la rugăciunea desăvârșită, că ne înșelăm foarte mult.

Ai văzut pe Sfântul Teofan Zăvorâtul? Se lupta un boier să învețe rugăciunea minții și a inimii. El se ruga cu mintea, dar nu putea din cauza gândurilor. Cum vin viespile la fagure, așa nu scăpa de gânduri.

– Părinte, mă lupt cu mintea, dar de gânduri nu scap.

Acela a strigat la el:

– Dă-te jos din cap, frate, că acolo-i mare iarmaroc! Cine te-a pus să stai cu rugăciunea în cap?

Adică nu sta la rugăciunea minții. Trebuie să te rogi cu inima. Pentru ce? Când ai ajuns să te rogi cu inima rugăciunea vine în stare sferică, ocolitoare. Aici nu intră satana. În rugăciunea minții intră și-ți dă război și te depărtează de Dumnezeu. Când ai ajuns să te pogori cu mintea în inimă și să te rogi din inimă lui Dumnezeu, nu mai poate vrăjmașul să intre la tine în inimă. **Când ajungem noi cu mintea în inimă? Când eu zic cu limba rugăciunea, cu mintea o înțeleg și cu inima o simt.**

Dacă n-am zis toate cuvintele rugăciunii, de la minte în inimă, adică să o simtă inima, suntem afară de rugăciune. Afară cu totul, că nu ne rugăm cu inima. Ai auzit ce zice Duhul Sfânt în Scriptură? *Dă-mi, fiule, inima ta!* Inima o cere Dumnezeu de la noi. Ai auzit ce zice Duhul Sfânt în Psaltire: *Rugatu-m-am feței Tale, Doamne, cu toată inima mea. Și iarăși: Strigat-am către Tine cu toată inima mea. Și iarăși: Inima mea strigă către Tine, Doamne!*

Aceea-i strigare, care iese din inimă. Aceea-i rugăciune curată, la care, după dumnezeiescul Isaac Sirul, ajunge unul la zece mii. Iar la rugăciunea contemplativă, de-abia unul din generație în generație mai ajunge.

Să ne ajute Preamilostivul Dumnezeu să trecem cu pocăință curgerea Sfântului și Marelui Post și să ajungem cu bucurie la slăvita înviere a Domnului nostru Iisus Hristos. Amin.

DE VORBĂ CU UN GRUP DE MONAHI ȘI CREDINCIOȘI

Cât ați cheltuit cu trenul, cât ați cheltuit cu autobuzul, cât ați venit pe jos, îngerul Domnului v-a numărat pașii, i-a cântărit și i-a măsurat, că acești pași nu i-ați făcut către crâsmă și către nunți cu lăutari, ci către sfintele mănăstiri, ca să vedeți o slujbă frumoasă, să auziți un cuvânt și să vă spovediți, mamă.

Iată ce este. Când s-a trezit copilășul tău, ești mamă și tată, ia și învață-l să facă Sfânta Cruce dreaptă, învață-l *Tatăl nostru*. Pe urmă învață-l Crezul, Simbolul nostru de credință niceo-constantinopolitan, de la anul 325. Dreapta credință este pecetluită de primele două Sinoade ecumenice, iar Crezul ortodox este aprobat de toate sinoadele până în zilele noastre.

Noi am avut o singură credință până în 1054. Până atunci n-au existat catolici sau protestanți. Ortodocși eram toți în toată lumea. Acum catolicii au cedat în favoarea noastră vreo 13 puncte, să se apropie de noi. Mai sunt 10. Și din cele 10 cel mai greu este **Filioque**. Este o chestiune dogmatică. Ei spun că Duhul Sfânt purcede și de la Tatăl și de la Fiul, ceea ce este greșit. Atunci faci Treimea pătrime. Sfântul Ioan Evanghelistul spune clar însă că Duhul Sfânt purcede de la Tatăl și este trimis în lume prin Fiul.

Catolicii ar vrea să se unească cu noi, că văd greșeala care a fost; că de când s-au despărțit de noi, s-au făcut atâtea erezii. Mai ales de la protestanți, că protestanții s-au rupt de catolici la 1516, cu Martin

Luther, cu Calvin, cu Hus, cu Zwingli și cu ceilalți reformatori din secolul XVI.

Deci, dacă vreți să fiți adevărați fii ai Bisericii Ortodoxe, nu primiți să stați de vorbă cu sectarii, nu primiți cărți de la ei. Că acești creștini lepădați de Biserică și hulitori de Dumnezeu, care vin din Apus, vor să ne strice și credința și neamul și unitatea noastră națională. Să țineți minte! Suntem fii ai țării românești și fii adevărați ai Bisericii Ortodoxe! Nu avem nimic cu antihriștii aceia care sunt împotriva Sfintei Cruci, împotriva Sfintelor Icoane.

Apoi, acum la sfârșitul lumii o să apară hristoși mincinoși și prooroci mincinoși să înșele lumea. Slugile lui Antihrist.

Eu de-acum trebuie să mă gândesc la sicriu, la târnăcop, la lopată, la cruce și la hârleț. Asta-i! La acestea trebuie să mă gândesc.

– Prea Cuvioase, cum să ne comportăm ca să-i plăcem lui Dumnezeu? l-a întrebat un credincios.

– Fiecare știe cum, numai să vrea!

– Sfinția Voastră știți, dar dați-ne niște îndrumări pentru noi.

– Cine nu știe că trebuie să aibă frică de Dumnezeu și frică de moarte? Acestea te vor mântui. Sunt două aripi ale sufletului. Să știi că Dumnezeu este de față și știe gândurile tale; să știi că moartea-i lângă tine și lângă mine și nu știm când vine și să nu uităm că vom muri. Ce spune Scriptura? *Fiule, adu-ți aminte de cele mai de pe urmă ale tale și în veac nu*

vei greși. Și ți-a spus și Hristos și mi-a spus și mie: Privegheați și vă rugați că nu știți ziua, nici ceasul întru care Fiul Omului va veni.

Iar dacă vrei să fii cel mai înțelept om din lume și să știi toată Scriptura și s-o ai cu tine, atâta doar îți trebuie: să te temi de Dumnezeu și de moarte. *Că frica Domnului este începutul înțelepciunii*, cum zice David, iar fiul său Solomon mai mult a spus: *Frica Domnului este școala înțelepciunii*. Isus, fiul lui Sirah, în cartea înțelepciunii lui a zis: *Frica Domnului mai presus decât toată înțelepciunea a covârșit*. Iată ce-ți trebuie ție și mie: să mă tem de Dumnezeu și de moarte, că nu știu când mă ia. Pe cine fericește Duhul Sfânt? Pe cel ce se teme de Dumnezeu: *Fericit bărbatul care se teme de Domnul, întru poruncile Lui va voi foarte*. Numai așa voim să facem voia Lui și poruncile lui Dumnezeu, dacă ne temem de El. Dar noi uităm frica de Dumnezeu și frica de moarte; de aceea umblăm pe toate căile cele rele.

Știți voi cum sunt eu? Ca un pom care are numai frunze, pe care l-a blestemat Mântuitorul, că nu a găsit roadă în el. Așa sunt eu. Numai vorbe am, dar fapte bune n-am.

– Știe Dumnezeu roadele, Părinte Cleopa.

– Măi, să fugi de aicea! Eu sunt un om sec, măi. Auzi ce spune Sfântul Isaac Sirul? „Precum este cel ce zugrăvește apa pe pereți și poate să moară de sete lângă apa aceea, așa este cuvântul care nu lucrează”. Așa-i la mine; eu mor de foame. Îți spun ție și nu fac nimic. Auzi ce spune? **Altul este cuvântul cel din lucrare și altul este cuvântul cel frumos. Cuvântul**

cel frumos este amanet al rușinii. De ce? Fiindcă rușinează știința celui ce vorbește. „Ei, spune, măi! Ce vorbești tu și ce faci tu?”

Iar cuvântul din lucrare, adică cel ce vorbește cu viața, cu faptele, este cămara nădejzii. Mângâie pe om cu nădejdea: „Da. Vorbești. Dar faci și tu”.

Și iată tu vii la mine ca la o vacă stearpă, care am numai vorbe și fapte n-am! Cine te-a adus pe tine aici?

– Dumnezeu, ca să duc cuvântul și la alții.

– Măi, Hristos a zis așa: „Nu cel ce va învăța este mare”. Dar care? **Cel ce va face și va învăța, acela mare se va chema întru Împărăția Cerurilor.** A pus lucrarea faptelor bune înainte. **Acela-i fericit care tace și face.** Sfântul Ioan Gură de Aur zice: „Cuvântul și strigând, supără pe alții, iar viața și tăcând, folosește”. Iar Sfântul Isidor Pelusiotul, marele dascăl care a scris mai multe mii de epistole Bisericii lui Hristos, dascălul Sfântului Ioan Gură de Aur și al atâtor sfinți părinți din pustie, zice: **Când se unesc la om două, cuvântul și fapta, fac pe om icoana a toată filosofia.**

Dar la mine numai vorbă goală ai să găsești, și tu duci vorba goală cu aparatul acela pe la lume. Dar n-are nici o putere cuvântul meu, că nu-i însoțit de lucrare, de viață, de trăire.

– Eu aș fi mulțumit să fac măcar una la o mie din câte am auzit de la Sfinția Voastră.

– Alta-i să auzi și alta-i să faci. Vorbesc și nu fac. Auzi ce spun Sfinții Părinți: **Să taci tu, să vorbească faptele tale.** Să vadă oamenii ce faci, nu

ce vorbești. Și iarăși spune Sfântul Isaac: „Mustră și ceartă, prin puterea lucrării, nu prin multa vorbire”. Tu vrei să vorbesc mereu aici degeaba! Dar nu mă întrebi: „Părinte, dar de ce dormi toată noaptea? De ce mănânci totdeauna și n-ai paza minții și n-ai rugăciune și n-ai lacrimi, nici zdrobirea inimii?” Nu mă întrebi de trezvia atenției; nu mă întrebi nici de lucrarea cea dinăuntru! Tu numai spui: „Vorbește, părinte, la aparat!”

Mânca-v-ar Raiul! Dar dacă oi muri eu, o să mă pomeniți la rugăciuni?

– Daaaa! au răspuns frații și credincioșii.

STILUL VECHI ȘI NOU

– **Părinte, de ce a fost nevoie să se schimbe calendarul vechi, numit și calendarul iulian?**

– Calendarul vechi nu s-a schimbat, ci s-a îndreptat, căci avea mare nevoie de îndreptare. Acest calendar a fost întocmit de filozoful păgân Iulian Sosigene din Alexandria în anul 44, înainte de venirea Domnului, din porunca împăratului Romei, Iulius Cezar. Acest calendar a fost întocmit și așezat la acea vreme potrivit cu izomeria (echinocțiul), care era la data de 24 martie și 24 septembrie. Dar după întocmirea acestui calendar, astronomii cei vechi au observat că acest calendar rămânea în urmă, față de calendarul ceresc, cu o zi și o noapte la 300 de ani.

Deci se vede clar că încă de pe vremea Sfinților Apostoli creștinii nu se mai țineau de echinocțiul

calendarului iulian (cel vechi), care, după cum am văzut, rămânea în urmă. Așa că Sfinții Părinți de la Niceea fac prima îndreptare a calendarului iulian – după cum și Sfinții Apostoli mai înainte de ei au făcut-o –, și echinocțiul cel de la 24 martie, găsindu-l în urmă cu trei zile până la venirea lor, îl fixează la 21 martie unde era atunci.

– **Dar eu am auzit pe cei cu stilul vechi spunând despre calendarul nostru îndreptat că este catolic, ca cel gregorian, îndreptat de papa Grigorie al XIII-lea la anul 1582.**

– Nu este așa, iubite frate. Să știi că rămânerea în urmă a calendarului era cunoscută în Biserica noastră cu sute de ani înainte. Acest lucru se arată din mărturia arhim. Nichifor, care, la sfârșitul Ceaslovului tipărit în anul 1816, arată că din cauza greșelilor calendarului și pascaliei vechi suntem cu 13 zile în urmă.

– **Părinte, dar cum a fost îndreptarea calendarului în Biserica noastră, căci stiliștii zic că patriarhul Miron Cristea a uitat de rânduiala veche și a stricat calendarul nostru cel sfânt?**

– Nu patriarhul Miron Cristea a îndreptat calendarul, ci Biserica noastră dreptmăritoare de Răsărit, în frunte cu patriarhul ecumenic de la Constantinopol și cu toți patriarhii Bisericilor Ortodoxe care au fost acolo de față sau au trimis delegați și împuterniciți pentru a semna în locul lor.

– **Dar când s-a făcut această îndreptare?**

– În anul 1923 s-au adunat la Constantinopol, într-un sinod, reprezentanți ai tuturor Bisericilor

Ortodoxe. Acolo, cercetând cu frica lui Dumnezeu și cu amănunțime chestiunea calendarului iulian și văzând că prin îndreptarea lui nu se aduce nici o știrbire dogmelor, canoanelor Bisericii și rânduielilor Sfinților Părinți, și că prin rămânerea în urmă a calendarului, de la 21 la 8 martie, se calcă rânduiala stabilită de Sfântul și Marele Sinod ecumenic de la Niceea, au hotărât cu toții să îndrepte calendarul iulian și să aducă echinocțiul de la 8 martie la 21 martie, cum este acum.

Hotărârea a fost primită de toate Bisericile Ortodoxe care au luat parte la sinod, prin mitropoliți, episcopi și delegații lor, urmând ca fiecare Biserică să facă îndreptarea calendarului când va găsi vremea potrivită. Astfel, în anul 1924, la 10 martie, a îndreptat calendarul Patriarhia ecumenică de Constantinopol și Biserica Greciei. Apoi, pe rând, Patriarhia Alexandriei, Patriarhia Antiohiei și în anul 1924, în octombrie, a îndreptat calendarul și Biserica noastră Ortodoxă Română, socotind ziua de 1 octombrie drept 14 octombrie, sărind peste cele 13 zile cu care rămăsese în urmă calendarul iulian.

Iar Sfintele Paști le serbăm odată cu creștinii ce țin stilul vechi din celelalte țări, pentru unitatea și pacea Bisericilor noastre surori, care încă nu au îndreptat calendarul, precum Biserica Rusă, Biserica Ierusalimului ș.a. Căci așa s-a făcut înțelegerea la Moscova, în anul 1948, la Sinodul Panortodox, unde au fost de față aproape toate Bisericile Ortodoxe, prin reprezentanții lor.

– Dar stiliștii zic că noi am desființat postul Sfinților Apostoli.

– Postul Sfinților Apostoli nu este desființat, ci ținut sub iconomia Bisericii Ortodoxe.

– Dar cum se procedează atunci când postul Sfinților Apostoli lipsește?

– Atunci rămâne la hotărârea Sfântului Sinod și câte zile rânduiește Sfântul Sinod, atâtea zile postim.

– Bine, dar cei cu stilul vechi zic că țin cu Ierusalimul și cu Sfântul Munte Athos.

– Dacă țin cu Ierusalimul și cu Sfântul Munte Athos, de ce Ierusalimul nu-i primește nici la slujbă și nici la împărtășire? Când am fost la Ierusalim și am intrat în audiență la Prea Fericitul Patriarh Benedict, prima întrebare pe care ne-a pus-o a fost: „Nu este vreun stilist printre voi?”, căci nici în audiență nu voia să-i primească. Apoi, dacă zic că țin ca la Ierusalim, de ce nu fac ceea ce fac cei din Ierusalim, unde se ține stilul vechi? Căci atât patriarhul cât și mitropoliții, episcopii, preoții și diaconii de la Sfântul Mormânt slujesc și se împărtășesc cu toți creștinii care vin din toate țările unde se ține stilul nou (calendarul îndreptat). Dacă zic că țin cu cei de la Sfântul Munte, de ce nu fac și ei ca cei de la Sfântul Munte: adică să fie supuși Bisericii și Sfântului Sinod și țării din care fac parte și să slujească cu preoții și episcopii ce țin stilul nou, așa cum fac stareții, preoții și monahii din Sfântul Munte Athos?

Dacă stiliștii zic că țin cu Ierusalimul, de ce n-au venit să slujească cu Patriarhul Diodor al Ierusalimului în anul 1982, la hramul Sfântului Ioan cel Nou

de la Suceava? De ce Biserica Ortodoxă din Ierusalim nu-i recunoaște, așa cum nu-i recunoaște nici Patriarhia Ecumenică din Constantinopol? Căci Patriarhul Diodor al Ierusalimului, a zis la hramul Sfântului Ioan: „Noi nu recunoaștem în România altă Biserică în afară de Biserica Ortodoxă Română. Noi, la Ierusalim, ținem calendarul iulian cel neîndreptat, dar acest lucru nu este o pricină de despărțire între noi și celelalte Biserici Ortodoxe surori și nici nu facem din calendar o dogmă de credință”.

Dacă stiliștii zic că țin cu Sfântul Munte, de ce, în anul 1993, când au venit părinți din Grecia cu lemnul Sfintei Cruci a Mântuitorului prin România, n-au mers și la ei la Slătioara? De ce, în anul 1995, când s-au întrunit toți patriarhii la noi în România, n-au pomenit nimic de cei care țin stilul vechi?

– **Părinte, care sunt abaterile canonice ale stiliștilor?**

– Stiliștii au și grave abateri canonice. Iată care sunt cele mai grave:

1. Nu ascultă de hotărârea Patriarhiei Ecumenice din Constantinopol din anul 1923, care a hotărât îndreptarea calendarului celui vechi.

2. Nu ascultă nici de Patriarhia Ierusalimului.

3. Nu ascultă de Sinodul Bisericii Ortodoxe Române și de hotărârea întâi-stătătorilor tuturor Bisericilor Ortodoxe, care s-au adunat la Moscova în anul 1948.

4. Episcopii și preoții lor, precum și creștinii conduși de ei, se depărtează de la slujirea și împărtășirea cu preoții și ierarhii noștri, din ură, mândrie,

răzvrătire și neascultare, căzând prin aceasta sub osânda canoanelor 12, 13, 14 și 15 ale Sinoadelor 1 și 2 din Constantinopol; 31 al Sfinților Apostoli; 18 al Sinodului al IV-lea ecumenic; 31 și 34 ale Sinodului al VI-lea ecumenic; 5 al Sinodului din Antiohia și altele.

5. Botează și cunună a doua oară, săvârșind o mare erezie și greșală dogmatică.

6. Au rupt legătura duhovnicească cu ierarhia canonică a Bisericii Ortodoxe Române.

7. Hulesc și defaimă patriarhii, episcopii și preoții Bisericii care țin stilul nou, numindu-i „catolici”, „lipsiți de har”, „eretici” etc.

8. Au făcut mănăstiri fără aprobarea Sfântului Sinod.

9. Preoții stiliști se duc prin sate străine și fac slujbe pe ascuns, fără să țină seama de aprobarea episcopului locului și a parohului din acele parohii.

Și acestea sunt câteva din greșelile și abaterile canonice ale celor ce țin stilul vechi în țara noastră.

– **Stiliștii sunt considerați eretici?**

– Nu. Sunt schismatici, adică dezbinați de Biserica Ortodoxă, căci au călcat legile bisericești administrative, organizându-și mănăstiri și biserici deosebite, fără aprobarea Sfântului Sinod. Iar dacă îndrăznesc să boteze a doua oară, atunci se fac eretici, potrivit cu canonul 47 Apostolic și alte canoane.

Calendarul este un ceas. A fost schimbat de cinci ori până acum și, când va fi nevoie, iar o să-l schimbe.

Calendarul este un ceas al vremii și tu dacă ai un ceas cu o oră în urmă sau cu două, de-acum al tău este

bun, că a rămas în urmă? Sau pentru calendar să ne sfădim, să ne dezbinăm, să ne urâm că nu mai suntem ortodocși? Ai auzit vreodată zicând: „Sfinte mucenice calendare, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi?” Ai auzit nebunii de acestea? Calendarul dacă ar fi sfânt, ar trebui să ne închinăm la calendar! Ori calendarul este dogmă? Toate dogmele sunt sintetizate în Crez.

Ai auzit vreodată: „Cred într-unul calendar?” Ai auzit nebunii din acestea? Calendarul nu-i dogmă, nu-i sfânt! Este un ceas al vremii. De ce te închini la el și din cauza lui nu te supui Bisericii și te apuci să faci de capul tău hirotonii și să botezi din nou? Ține-te de Biserică! Toate sectele care s-au rupt de Biserică, s-au rupt din neascultare și mândrie de la Trupul lui Hristos.

Vezi la Efeseni ce spune la capitolul 1, 21-22: Biserica este Trupul lui Hristos. Vezi și la Galateni 18-19: *Cap al Bisericii este Hristos*. Și la Coloseni ai văzut ce-i Biserica? Cine s-a rupt de Biserică, ori sectar ori stilist, orice ar fi, s-a rupt de Trupul lui Hristos și nu are mântuire în veacul veacului! Așa să știți. Nu ne închinăm la calendar niciodată!

Și acești stiliști care sunt nesupuși Bisericii până în ziua de azi, rămân o fracțiune eretică care nu se va îndrepta, că zice așa: De la tot păcatul se întoarce omul ușor, dar de la eres, foarte greu! Și aceasta pentru că se întunecă partea rațională a sufletului. Degeaba îi spun eu că aici este alb, că el vede negru. Și atunci foarte greu se întoarce, așa rămâne. Și așa rămân și sectele și celelalte.

DESPRE „OASTEA DOMNULUI”

– Părinte Cleopa, sunt unii din „Oastea Domnului” care cer credincioșilor să facă legământ cu Iisus. Ce este acest legământ?

– Tu spune-i: „Eu sunt în oastea Domnului de când m-am botezat și eram cât o păpușă. De atunci am făcut legământ cu Iisus și m-am lepădat de satana și de toate lucrurile lui și m-am făcut ostaș al lui Iisus Hristos!” Și dacă nu crede, adă-i Molitfelnicul și arată-i unde spune: „Iată te-ai făcut ostașul lui Iisus Hristos”. Și eu sunt ostaș de când m-a născut mama, de când m-am botezat și am legământ cu Hristos că voi face voia Lui. Nu-mi mai trebuie legământul tău.

Oastea Domnului a fost aprobată de Biserică odată cu organizația de binefacere a femeilor din București, în anul 1923. Mergeau la spitale, îngrijeau bolnavii, duceau ajutoare la cei bolnavi, foarte mulți creștini părăseau imoralitățile. Și altă asociație era în Ardeal, asociația Sfântul Gheorghe, care în numele Sfântului Gheorghe lupta împotriva catolicilor, a protestanților și a uniților. Acestea trei au mers cât au fost conduse de mitropolitul Nicolae Bălan. Cât timp au avut conducători buni, le-au adus mare folos Bisericii. După aceea s-au făcut pepiniere pentru sectari. Se adunau prin case și cântau cântări făcute de ei. Ca și sectarii, nu mai mergeau la biserică, nu ascultau de preot.

Sfântul Apostol Pavel arată că ostașii lui Iisus Hristos, dacă vor să se încununeze, trebuie să se lupte

după lege (II Timotei 2, 5), iar dacă sunt ostași numai cu numele și au părăsit practica tradițională a Bisericii lui Hristos, apoi unii ca aceștia nu mai sunt ostași ai lui Iisus Hristos, ci dezertori și oameni nelămuriți în credință, care, în loc de folos, aduc pagube Bisericii.

Anul trecut a venit un preot la mine din județul Covasna și mi-a zis: „Părinte, am avut tot satul în „Oastea Domnului” și toți au trecut la penticostali. Am rămas numai cu zece familii ortodoxe”. Iată cum s-au rupt de Biserică și s-au făcut pepinieră de sectari. Iar ostașii Domnului adevărați, care au rămas în Biserică și ascultă de Biserică și de preot, care țin cele patru sfinte posturi și miercurea și vinerea, care se mărturisesc regulat, se împărtășesc și nu fac nimic fără voia Bisericii și a preoților, aceia sunt ostași adevărați, aceia sunt fii ascultători ai lui Hristos.

Vedeți câți suntem noi aici? Toți suntem în oastea Domnului! **Știți de când suntem în oastea Domnului? De când ne-am botezat.** Ați auzit ce zice preotul la botez? „Fă, Doamne, pruncul acesta, ostaș ales al Tău”. **De atunci ne-am făcut fiii lui Dumnezeu după dar și ostași ai lui Iisus Hristos, de când ne-am botezat.**

Iar Oastea Domnului a fost o asociație creștină cu scopul să trezească conștiința omului să se lepede de păcate, cum a făgăduit la botez. Că la botez așa spune: „Mă lepăd de satana și de toate lucrurile lui”. Și atunci cei din „Oastea Domnului” au spus: să vă lepădați de beție, de curvie, de hoție, de înjurături, de fumat, de toate răutățile acestea.

Sora mea cea mare, Maria, a murit în „Oastea Domnului”. La fel și cumnatul meu. O, dacă aş avea eu credința ei! La biserică mergea regulat. Atunci le dăduseră și steaguri și un fel de decorații la ostașii Domnului. Erau trecuți în Oastea Domnului și ofițeri, aveau și mulți preoți. A pornit foarte bine Oastea Domnului. Dar când au venit comuniștii, au dezbinat-o tare și mulți s-au dus la secte, lepădându-se de Biserică.

Am auzit că unii din cei ce-și zic „ostași ai Domnului” fac adunări și predică prin casele oamenilor, fără să știe preoții și fără să rămână în legătură cu ei. Sfintele canoane nu dau voie mireanului și nici chiar preotului să predice în public, fără porunca episcopului locului.

Iată ce zic sfintele canoane în această privință: „Nu se cuvine creștinului mirean a porni cuvânt în public sau a învăța, însușindu-și lui dregătoria bisericească, ci a urma rânduiei celei predate de Domnul și a deschide auzul la cei ce au luat darul învățătorescului cuvânt și a învăța de la dânșii cele dumnezeiești”.

Sfântul Apostol Pavel spune în epistola întâi către corinteni: *Au doară toți sunt apostoli? Au doară toți sunt prooroci? Au doară toți sunt tâlcuitori? Ce te faci pe tine păstor, oaie fiind? Ce te faci cap, picior fiind? Ce te apuci a comanda oști, fiind rânduit între soldați? (12, 29-30). Cum vor propovădui, dacă nu sunt trimiși (Romani 10, 15)?*

Deci, cel ce predică fără să fi fost trimis de episcopul sau preotul său, acela este pe calea neascultării și știm cu toții că neascultarea lucrează moarte.

Iată, fraților, eu v-am învățat cât am putut din mila lui Dumnezeu, după a mea slabă putere. V-am răspuns la întrebările voastre și vă îndemn cu toată dragostea, cât încă mai sunt în viață, să iubiți biserica, să ascultați de preoții voștri, să nu lipsiți de la sfintele slujbe, să vă spovediți regulat, să faceți milostenie după putere, să vă rugați cât mai mult și să vă iubiți duhovnicește unii pe alții.

Acestea sunt sfaturile mele pe care le dau tuturor celor care vor să se mântuiască și să dobândească Împărăția Cerurilor.

Dar vă rog și eu acum să nu mă uitați la sfintele voastre rugăciuni, că sunt bătrân și bolnav și în curând trebuie să stau înaintea Domnului nostru Iisus Hristos, să dau răspuns de toate faptele mele, bune sau rele, câte le-am făcut pe acest pământ.

Dumnezeu să vă binecuvinteze pe toți, prin harul Duhului Sfânt, ca să moșteniți viața cea veșnică întru lumina și slava Preasfintei Treimi. Amin.

DIFERENȚELE DINTRE BISERICA ORTODOXĂ ȘI CEA CATOLICĂ

– Care este cea mai apropiată credință de cea ortodoxă?

– Cea mai apropiată de Biserica Ortodoxă este Biserica Catolică, dar între ele este o diferență ca de la cer la pământ.

Cei mai mari dușmani ai catolicilor sunt protestanții. Ei s-au rupt de Biserica Catolică la anul

1517, prin Martin Luther, fiind urmat de Calvin și Zwingli.

Care sunt punctele principale care ne despart de catolici?

Învățăturile principale care ne despart dogmatic și canonic de catolici sunt:

1. Întâi este **filioque**. Ei zic că Duhul Sfânt purcede și de la Tatăl și de la Fiul. Această greșeală dogmatică este cea mai grea. Sfântul Evanghelist Ioan spune că *Duhul Sfânt purcede de la Tatăl și este trimis în lume prin Fiul* (Ioan 15, 26).

2. Al doilea este **supremația papală**. Papa este considerat de ei capul suprem al Bisericii creștine, adică locțiitorul lui Hristos pe pământ! Mai mare decât toți patriarhii! Ceea ce n-a făcut Biserica Universală. Mândrie drăcească. Papa se numește urmașul Sfântului Petru!

3. **Infailibilitatea papală**. Ei zic că papa nu poate greși ca om, în materie de credință, când predică el, ceea ce iarăși este o dogmă nouă respinsă de Biserica Ortodoxă.

4. Al patrulea este **purgatoriul**. Ei zic că între Rai și iad ar fi un foc mare unde stă sufletul câteva sute de ani și se curăță, apoi se duce în Rai. Nu scrie în Sfânta Scriptură așa ceva; nu-i prevăzută nicăieri această învățătură.

Noi avem Evanghelia Judecății, pe care o au și ei, dar nu arată trei locuri, ci numai două: Raiul și iadul. Mântuitorul, când va sta pe scaunul slavei Sale și va aduna toate popoarele de la zidirea lumii să le judece, îi va despărți pe dâșii precum desparte

păstorul oile de capre. Și va pune pe drepti de-a dreapta Sa și pe păcătoși de-a stânga Sa... Și vor merge păcătoșii în munca veșnică, iar dreptii în viața veșnică.

Deci nu putem zice că sunt trei locuri, ci numai două: munca veșnică sau viața veșnică.

5. **Azimile.** Ei nu slujesc cu pâine dospită, ci cu azime, ca evreii.

6. Catolicii mai au o dogmă nouă: **imaculata concepție.** Ei zic că Maica Domnului ar fi născută de la Duhul Sfânt, adică fără păcat strămoșesc. Nu-i adevărat. Este născută în chip firesc din dumnezeieștii Părinți Ioachim și Ana, ca rod al rugăciunii.

7. **Transsubstanțierea.** La sfințirea Sfintelor Daruri catolicii nu fac rugăciunea de invocare a Sfântului Duh, cum facem noi la Sfânta Epicleză. Ei zic că Darurile se sfințesc singure, când se zice: *Luați mâncați...* și celelalte. Nu au rugăciunea de pogorâre a Duhului Sfânt peste Daruri.

8. **Celibatul preoților;** preoții catolici nu se căsătoresc. Sunt celibatari, împotriva Sinoadelor ecumenice, care au hotărât ca preoții de mir să aibă familie.

9. Ei au și **indulgențele papale.** Altă rătăcire. Papei, dacă îi dai parale multe, poți să faci oricâte păcate, te iartă, te dezleagă. Sfinții lor au prea multe fapte bune, n-au ce face cu ele, le dau papei, iar el vinde aceste merite prisositoare spre iertarea păcatelor oamenilor care nu au destule fapte bune.

10. Și mai este un punct important: **mirungere.** Catolicii nu miruiesc copiii imediat după Botez, ci la șapte-opt ani și numai arhieriei îi miruiesc.

Noi avem liturghiile constantinopolitane ale Sfântului Vasile cel Mare, ale Sfântului Grigorie Dialogul și ale Sfântului Ioan Gură de Aur, iar catolicii au liturghia romană și cea ambroziană.

Iată acestea sunt punctele dogmatice și canonice principale care despart Biserica Ortodoxă de cea Romano-Catolică.

Iar cu protestanții nu avem nimic comun. Ei au reformat total dogmele Bisericii stabilite de Sfinții Părinți și au renunțat la cele șapte Sfinte Taine. Ei nu au ierarhie și taine și nu se pot mântui. Din cele șapte Taine mai au doar două: Botezul și Euharistia, pe care o fac cu pâine nedospită ca și catolicii. Din protestanți s-au născut toate sectele neoprotestante care atacă țările ortodoxe astăzi.

ÎNTREBĂRI DE CREDINȚĂ

– **Părinte, în Apocalipsă spune de pecetea lui Antihrist, 666, care este puterea lui Antihrist.**

– Frate, tu crezi că se ia așa după slovă, 666?

Acești trei de șase simbolizează trei patimi cumplite care vor stăpâni lumea în vremea de pe urmă, și anume:

I. **Pofta fără de minte**, adică desfrâu și beție cum n-a mai fost niciodată pe pământ;

II. **Mânie fără judecată**, adică ură între oameni, războaie, răzbunare, crime de tot felul, ceartă și tulburare între creștini, între părinți și copii, așa cum scrie la Sfânta Evanghelie.

III. Și al treilea șase înseamnă **închipuire pripită** sau imaginație pripită, care duce la secte, dezbinări de tot felul, boli sufletești, vrăjitorie, deznădejde și sinucidere;

Toate aceste patimi, care sunt simbolizate prin cifra 666, stăpânesc astăzi tot pământul, până când va veni sfârșitul lumii și judecata de apoi. Atunci fiecare va lua după faptele sale.

Păi voi credeți că o să fie o pecete cu cifra 666? Prostii! La Apocalipsă, dacă ceri tu 666, eu îți cer ție „jivină gândită” și „cal galben” și „cal roib” și „cal negru”, și „cetatea care naște”. Cetatea se face femeie și naște.

Ia să-mi spui tu mie ce-s acelea? Cele șapte cupe ale mâniei lui Dumnezeu, cele șapte trâmbițe, ce-s acelea? Păi spune, măi!

Cea mai blestemată sectă din lume care ne amenință este secta iehoviștilor. Ce hule grele aduc ei împotriva Dumnezeirii! Ei nu cred în Hristos. Este o sectă politică iudaică, care luptă împotriva Creștinismului și încearcă să atace dogma Preasfintei Treimi, căci despart pe Tatăl de Fiul și de Duhul Sfânt.

A fost vreodată Tatăl fără Cuvânt? Hristos este cuvântul Tatălui. A fost vreodată Tatăl fără Duh? Ce spune în Psalmul 12? *Cu cuvântul Domnului cerurile s-au întărit și cu Duhul gurii Lui toată puterea lor.* A fost vreodată Tatăl fără Cuvânt sau fără Duh?

N-ai văzut la facerea omului? *Să facem om după chipul și asemănarea noastră.* Cu cine se sfătuia Tatăl, dacă nu era Fiul și Duhul Sfânt? N-ai văzut la amestecarea limbilor: *Să ne pogorâm, să le ames-*

tecăm limbile. Sfânta Treime de la început descoperă în cele mai tainice Scripturi.

Deci răul din draci acesta este: **poftă fără minte, închipuire pripită și mânie fără judeca**
Asta înseamnă 666!

*

– **Poate fi schimbat un patriarh ortodox și ce condiții?**

– Numai Sfântul Sinod poate schimba patriarh sau un episcop, dacă are abateri grave dogmatice și canonice și dacă este grav bolnav și cu demisia.

– **Ce să facem cu Sfânta Anaforă care e veche și nu se poate mânca?**

– Sfânta Anaforă veche, dacă n-ai avut grijă ea și n-ai mâncat-o și a mucegăit sau au mânca șoarecii, că se întâmplă și de acestea, o dai pe o curgătoare sau o îngropi în pământ la loc curat. Să nu dai pe foc că este păcat. La fel și cu icoanele vechi degradate, nu ai voie să le arzi în foc. Cel mai bine le duci la biserică.

– **Este bine să cânte creștinii din instrumente muzicale sau nu?**

– Cel mai bun organ de a cânta lui Dumnezeu este gura și inima omului. Așa este în Biserica Răsăritului. La catolici se cântă din orgă; dar aceasta este distracție și are notă de teatru. Nu ne ducem să distrăm la biserică, căci orga te risipește cu mintea altă parte. Trebuie să cânt din inima mea, că auzi spune: *Răcnit-am din suspinarea inimii mele.* G

noastră să laude pe Dumnezeu, că zice psalmistul: *Bine voi cuvânta pe Domnul în toată vremea, pururea lauda Lui în gura mea.* Iată cum trebuie să lauzi pe Dumnezeu. Nu cu orgă și chitară.

– **Dacă ești certat cu cineva și vorbești cu el, dar el totuși nu vrea să răspundă, ce trebuie să facem în acest caz?**

– Dacă a intrat diavolul atât de tare în inima lui și nu te iartă, oricine ar fi – cumătru, cuscru, soră, frate –, trebuie să-i zici de trei ori: „Iartă-mă, frate, pe mine păcătosul și Dumnezeu să te ierte!”

– **Dar dacă după aceasta tot te urăște și nu te iartă?**

– Dacă îți ceri iertare de trei ori și nu te iartă, păcatul rămâne asupra lui. Dar tu să-ți faci datoria și până de trei ori să-ți ceri iertare. Dacă nu te iartă, rămâne greutatea asupra lui și tu roagă-te pentru el și urmează sfatul preotului tău.

– **Copiii care sunt avortați au suflet?**

– Au! Cum să nu aibă?

– **Dintr-a câta zi au ei suflet?**

– Din clipa zămislirii.

– **Din acel moment au suflet?**

– Da. Nu spune proorocul Ieremia: *Doamne. Tu zidești duhul omului întru zămislire?*

– **Păi, înseamnă că sunt numai suflet, părinte.**

– Sămânța bărbatului și a femeii este vie. Și atunci în clipa împreunării s-a zidit și sufletul și trupul.

– **Prea Cuvioase, ce se zidește întâi la om?**

– Întâi și întâi se zidește sufletul și apoi trupul. Trupul ia forma după suflet.

– Atunci cum este cu copiii avortați?

– Pentru un copil avortat, 20 de ani n-are voie să se împărtășească mama lui. El este viu de când s-a zămislit în pântecul maicii lui; de când era cât o sămânță de cânepă. Dacă îi faci ceva de atunci sau bei niște otrăvuri ca să pierzi copilul, ucigașă de oameni ești. De ce să nu vă spun? Cum să tac? Că o să mă întrebe Mântuitorul!

– Iertare mai este, părinte?

– Este iertare! Te duci și te spovedești, faci canonul și te iartă Dumnezeu. **Nu este nici un păcat neiertat. Numai păcatul nepocăit și nemărturisit rămâne în veci neiertat.**

– Sufletele copiilor avortați unde sunt?

– Sufletele copiilor avortați stau într-un loc unde nu este nici întuneric, nici lumină. Nici nu se bucură, nici nu se chinuiesc. Și ei strigă la Dumnezeu: „Doamne, pentru ce suntem noi lipsiți de bucuria feței Tale, căci noi nu am văzut lumina soarelui, nu am văzut frumusețile din această lume și nici nu am făcut vreun păcat?” Și atunci glasul lor se ridică la Dumnezeu, iar Dumnezeu va cere sufletele lor din mâna mamelor ucigașe. Iar părinții care au omorât copiii în pântec, dacă fac canon, îi eliberează pe copiii lor din acea stare.

– Dar care se feresc să nu nască copii, ce canon trebuie să facă?

– Care se păzesc să nu facă copii sunt opriți de la Sfânta Împărtășanie doi ani de zile.

– O femeie bolnavă, care a pierdut un copil fără voia ei, vă întreabă ce să facă?

– Să se ducă la mărturisire la preotul ei și să-și facă canonul rânduit, că dacă nu-l face în lumea aceasta, o ajunge canonul cel de dincolo.

– **Dacă nu-i dă canon părintele?**

– Ba să-i dea canon. Cine a pierdut copii fără voie este oprit de la Sfintele Taine numai doi ani.

– **Cum se ia aghiasma mare?**

– Aghiasma mare, care se sfințește la Bobotează, se ia zilnic de credincioși opt zile, până se termină praznicul Arătării Domnului. Numai femeile necurate nu pot să o ia, nici bărbații care nu țin curăție cu soțiile lor. La fel și cei care au avut ispitire prin somn n-au voie să ia aghiasmă 24 de ore.

Mai pot lua aghiasmă mare cei care s-au spovedit la duhovnic și cei care se împărtășesc a doua zi.

– **Ce putere au rugăciunile pentru cei adormiți?**

– Frate, ce spune Hristos? *Cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă. Cine se leapădă de voi, de Mine se leapădă.* Ia gândește-te că arhieriei și preoții toți sunt ucenici ai lui Hristos și ei mijlocesc în Sfântul Altar prin rugăciuni și părțicele. Voi știți că pomelnicele acestea care vin de la popor, toate merg în Sfântul Altar și le scoatem părțicele, pe care le punem în Sfântul Potir lângă Trupul lui Hristos? Toate aceste părțicele pe care le scoatem dimineața cu Sfânta Copie la Sfânta Proskomidie și le punem pe Sfântul Disc, ele sunt numai blagoslovite. Iar după Sfânta Epicleză, părțicelele, numite și miride, se pun în Sfântul Potir și așa cei pomeniți la vii și la morți se

împărtășesc nevăzut din cele sfinte și dobândesc iertare de păcate.

Iată ce mare valoare are Sfânta Liturghie!

De aceea suntem datori să mergem regulat la Sfânta Liturghie, ca să ne împărtășim haric de Sfintele Taine, atât prin rugăciune, cât și prin sfintele părțicele care se scot pentru noi și se pun în Sfântul Potir.

– **Cum vedeți Sfinția Voastră unirea Bisericii Ortodoxe cu celelalte culte?**

– Fraților, unirea Bisericii nu este lucru omenesc, ci dumnezeiesc. Nu-i în puterea noastră. Iată cum văd eu: Să punem post și rugăciune către Dumnezeu și când va veni Duhul Sfânt să ne găsească ca la Sfinții Apostoli. Ce spune la Faptele Sfinților Apostoli, când a venit Duhul Sfânt? *Și era inima celor ce au crezut una și toate le erau de obște*. Nu mai ziceau că această casă este a mea, haina asta este a mea! Asta este lucrarea Duhului Sfânt.

Dacă va veni Duhul Sfânt, când îl cerem cu post și cu rugăciune, când va veni, la toate mințile arhierilor catolici și ortodocși va fi aceeași gândire: „Hai să ne unim, că n-au fost la început două Biserici, ci una singură”. Deci asta să cerem la Dumnezeu, că El poate face unitate de vederi în toate privințele. Noi, nu. Nu zice: *Rămâneți întru Mine, că fără de Mine nu puteți face nimic?*

Asta este. Le-am spus atunci. Da. Unitatea în credință este un lucru. Mântuitorul a spus: *Trebuie a se predica această Evanghelie a Împărăției spre mărturie la toate popoarele și apoi va veni sfârșitul*. Dacă este spre mărturie, poate să fie și mâine

sfârșitul. Că Evanghelia a auzit-o și japonezul și chinezul și indianul. Toți au auzit-o. Iar dacă este vorba să creadă, să se facă unitate de credință, atunci numai Domnul știe.

Dar pe noi ne interesează asta: „Cum am să termin eu viața?”, nu când va fi sfârșitul lumii. Că Mântuitorul a spus: *Iar despre ziua și ceasul acela, nimeni nu știe; nici îngerii din cer, nici Fiul ca om, ci numai Tatăl Meu.* Dar eu, când îmi aduc aminte de sfârșitul lumii, ce spun? „Stai, măi! Dar eu mor mâine! Ce, dacă a mai ține lumea asta o mie de ani? Cu ce mă duc eu de aici? Ce-am pus eu în traistă?” Că Mântuitorul a spus: *Privegheați și vă rugați, că nu știți ziua nici ceasul!*

C U P R I N S

Cuvânt înainte, de	
P.S. Ioachim, Episcopul Ilușilor	5
Despre credință	7
Istorieară despre credința lucrătoare	12
Despre dragostea de Dumnezeu	17
Despre vise și vedenii false	20
Să ne păzim de vedenii	25
O istorioară cu o vedenie falsă	28
Despre vrăjitori și ghicitori	32
Dreapta credință a neamului românesc	37
Cum citim în Sfânta Scriptură	42
Dialog cu un sectant	46
Împărăția uriașilor	58
Dialog cu un iehovist	65
Despre penticostali	68
Despre Apostoli și ierarhia Bisericii	70
Rolul femeii în familie, societate	
și în Biserică	72
Vorbirea lui Dumnezeu cu noi	85
Despre spovedanie	88
Istoria lui Eli Preotul	92
Puterea Sfintei Liturghii	101

Cuvânt la începutul Postului Mare din anul 1986.....	106
De vorbă cu un grup de monahi și credincioși	118
Stilul vechi și nou.....	122
Despre „Oastea Domnului”.....	129
Diferențele dintre Biserica Ortodoxă și cea Catolică	132
Întrebări de credință	135

**Tehnoredactare computerizată
la
Sfânta Mănăstire Sihăstria**

Tipografia MULTIPRINT Iași
Calea Chișinăului 22, Iași 700264
tel 0232-211225, 236388, fax 0232-211252

